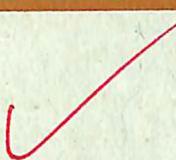

കാവന കാളുടി

11

2001
Feb. -
April

REGISTERED WITH THE REGISTRAR OF NEWS PAPERS FOR INDIA UNDER NO. 70774/98

ക്രാവന്റ കാളമുടി

(എൻഡി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരക ട്രസ്റ്റിന്റെ മുഖ്യപ്രത്യേകി)

പുസ്തകം 3

ലകം 3

ഹൈബ്രിഡ് 2001

ചീഫ് എഡിറ്റർ :

ഡോ. എം. അർ രാജവവാരിയർ

മാനേജീംഗ് എഡിറ്റർ :

പ്രൊഫ. കെ. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ

എക്സാമിനേറ്ററ് എഡിറ്റർ :

എം.എം. സചീദൻ

എഡിറ്റേഴ്സ് :

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കെ. പി. ശങ്കരൻ

കെ. പി. മോഹനൻ

എൻഡി കൃഷ്ണവാരിയർ സ്ഥാരകട്ട്

(റജി. 440/92)

കോട്ടയ്ക്കൽ - 676 503

ഇളളിടക്കം

മുൻകുറി

ലേവനങ്ങൾ

മാരാരുടെ വഴി	യോ. എം. ലീലാവതി
വിമർശനം, വ്യൂർപ്പത്തി	എം.ആർ. രാഹ്മാൻ
ഭാവിമലയാളം മുണ്ടെഴുവിയുടെ ആധുനികത	ഇ.പി. രാജഗോപാലൻ
സി.ഐ. അപകടമന്ത്രിയെ അന്വേഷണങ്ങൾ	യോ. പി.കെ. രാജഗേവരൻ
വിമർശനത്തിന്റെ മർമ്മജ്ഞാനം	വി. സുകുമാരൻ
ചുറ്റികയും തുലികയും	യോ. ആർസു
ഇൻ്റർനാറ്റുയുഗം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചില പ്രശ്നങ്ങൾ	യോ. എം.എസ്.ടി. നമ്പ്യതിരി
എൻവിയൈക്കുറിച്ച് ഒരാംഗലപ്പുസ്തകം	അകവുർ നാരായണൻ
എല്ലുറപ്പുള്ള ഒരു കവി	കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

കവിത

ആകാശവേർ	ശ്രീയരനുണ്ണി
കേരളത്തിന്റെ ചുവന്നാടി	പി.എൻ. വിജയൻ
പുഴവെള്ളം	യു. ശക്രന്നാരായണൻ
അവൾ	കോഴിക്കോടൻ
വ്യാഘരങ്ങൾ	തടയിൽ ഗോപാലകൃഷ്ണൻ
ദോന്ത	ഗോപൻ ചുള്ളാളം
മഹാശാപം	മാടയേരി നീലകണ്ഠൻ
കള്ളിർക്കയെങ്ങൾ	യോ.എം.എസ്.ടി. നമ്പ്യതിരി
യാത്ര	ആർ. ആർ. വർമ്മ
അഹല്യ	കെ. രാമകൃഷ്ണൻ വാരിയർ
കൗമുഖി കവനങ്ങളിലൂടെ	കലേശൻ
കത്തുകൾ	

**കവർ ഡിസൈൻ : പ്രസാർ
കവർച്ചിത്രം : ശ്രീരാഗ് കെ.**

മുൻകുറി

കന്തൽ കാനലിൽ വളരുന്ന വാഴക്കുട്ടം ആയിരിക്കുന്നു, നമ്മുടെ സാഹിത്യം. നിരൈയ വിളർത്തു കുമ്പുകൾ; വേരുകളോക്കെ മല്ലിനു മുകളിൽ. സുരൂപകാശം മരച്ചു മേലെ പടരുന്ന ഘട്ടേര കാട്ടുമരങ്ങിണ്ണേ തലപുടർപ്പിന്നപ്പുറത്തേക്ക് തുവുനിട്ടാൻ നിബിയരുന്നു. ചിലത് മുപ്പുത്താതെ കുല കുമ്പുന്നു. എല്ലാംകൂടി മറിഞ്ഞു വീഴുകയും ചെയ്യാം - വരുന്ന വെന്തമഴയ്ക്ക്.

കാനൽ വെട്ടിയൊഴിച്ചു, വേണ്ടതു ആഴത്തിൽ കുഴിയെടുത്ത്, പാകത്തിന് വളം ചേർത്ത്, മുപ്പുത്തിയ കനു തേടിപ്പിടിച്ചു നട്ട്, വിയർത്തുനന്നച്ചാൽ മാത്രമേ, ഈ രാവിന്നപ്പുറത്ത് ഒരു പുലർ കുലയ്ക്കു. നമുക്ക് പുതച്ചുമുടികിടക്കാനാണിശ്ചം. വഴുപ്പൻ ചാനലുകൾ, കിളിമൊഴി വാലികകൾ, പൊള്ളവാചകങ്ങളുടെ കളരിപ്പയറ്റുകൾ, കളിച്ചുരികകൾ, എഴുനിലക്കതിനകൾ, പുരസ്കാരങ്ങളുടെ ഉദയാസ്തമന പുജകൾ-

പുലർച്ചുയ്ക്കുരഞ്ഞുവാ-

നെന്തൊരു സുവം; പക്ഷേ,

വിളിച്ചുണർത്താനൊരു

മുത്തുഡിയില്ലി വിട്ടിൽ.

എന്ന പാഠങ്ങോ. വ്യാഖ്യസദനങ്ങൾ അടച്ചിപ്പുടേണ്ടിവരരുതല്ലോ.

ആരുപ്പുള്ള ഒരു ആശയ സംഘടന പോലും ഇവിടെ നടക്കുന്നില്ല. വരിയുടുക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞ ഇളം തലമുറ. സന്തമായി ചിന്തിക്കാനുള്ള ശാപം പോലും അവർക്ക് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ചരിതന്നും മറകൾക്കപ്പുറത്ത്. എല്ലാം പാവക്കുത്തുകൾ. അണിയരയിൽ ചുട്ടിക്ക കിടക്കുന്നാണാവാം, നമുക്ക് കളിവിളക്കിൽ എന്നുണ്ടെയാഴിക്കാനും തിരിയിടാനും ഒരാളുവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈ കറുത്ത കയത്തിൽ നിന്ന് “കവനക്കുമുണ്ടി”. കനപ്പട്ട ഒരു പേജകിലും വായിക്കാൻ കിട്ടിയെങ്കിൽ എന്ന കൊതിക്കുന്ന സുമന്തല്ലുകൾ എവിടേയും ഏറിയുണ്ടാവില്ല. എന്നാലും, തിരെകുറ്റിയറ്റുപോകാനാവാത്ത ആ ചെറു വായനക്കുടുത്തെ തേടിപ്പിടിക്കാനും അവർക്കെന്തുകില്ലും. എരിപ്പോർ വരിസംഖ്യ അയച്ചുതരാൻ പോലും മറന്നുപോകുമ്പോഴും, ഈ തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകേണ്ടതുണ്ടല്ലോ എന്ന കാഴ്ച, ഈ തിരിവെട്ടത്തിലാണ്. അതിനാൽ, ഈ ലക്കത്തിൽ, നമ്മുടെ സാഹിത്യനിരുപ്പണരംഗം എവിടെ എത്തിനിലക്കുന്നു എന്ന ഒരേന്നേഷണം.

മലയാള സാഹിത്യനിരുപ്പണത്തിലെ “ഈനി”ലേയ്ക്കു കടക്കുന്നില്ല. “ഈനാലെ” എന്ത് എന്ന അനേഷണത്തിനു പിരിക്കിൽ മാത്രമാണെല്ലോ “ഈനി”ഞ്ഞ പ്രസക്തി. “മലയാള സാഹിത്യ നിരുപ്പണം - ഇനാലെ, ഇന്” എന്ന തരത്തിലുള്ള ചിട്ടപ്പെടുത്തിയ സമീപനമല്ല ഉദ്ദേശ്യം. അതുരം കണക്കെടുപ്പു പഠനങ്ങൾക്ക് പുതുതായി എന്നും ആലോച്ചിക്കാനില്ല. നമ്മുടെ നിരുപ്പണ വെദിയിലെ ദീപസ്തംഭങ്ങളെ വേറിട്ടെടുത്ത്, അവർപകർന്നു നല്കിയ വെളിച്ചം എന്ത് എന്ന് അനേഷിക്കുക. ഈ കണ്ണതലിഞ്ഞ സമവായം, നിരുപ്പണരംഗത്തെ ഇനാലെവരെയുള്ള മൊത്തം സംഭാവനയുടെ ദീപ്തിയാവും എന്നു കരുതുന്നു. കേസരി ബാലകൃഷ്ണ

பிழை, ஏஃ.பி. போஸ், ஸி.ஐ. தோமஸ், குட்டிப்புச் சுகாஷ்னபிழை, குட்டி சுகாஷ்னமாரால், முள்ளேறி, ஏஃ.வி. குஷ்ணவாரியர் - நம்முடைய நிருப்பனாரங்கள் தெரிச்சு கடங்குபோய்வது. ஹவருயர்த்திய ஆஶய தரங்களிலே அதைக்குறித்து கடங்குபோய்வது. ஏஃ.பி. கூகூள்ளிகாயர் ஏன் ஏஃகாந்தப்பாரிக்களே ஸரவரிசிக்காட்டி சேர்த்துவெழ்வது, நம்முடைய ஸாப்பிடியினிருப்பனாக ஏத்தினில்கூடு அடியூரிப்புஒலை உள்ளதியுடைய ஏஃக் டேஷனைப்பாவும் ஏந்து யரிக்குந்து. ஹூ யாரளாயுடைய வெளிச்சுத்திலான், நிருப்பனாரங்களில் ஹவருடைய ஸஂநோவங்களை ஸம்பிரமாயி விலக்கிற நிறுப்பு பாட பிரவென்யன்னால் தழுவாக்குந்திகாயி கவங்குமுடியுடைய ஸுப்புத்துக்களை ஸமீபிழுத்து. ஏஃலூ பிரவென்யன்னாலும் சிட்டப்பூட்டுத்து கேரு லக்கத்தில் சேர்க்கணமென்னாயிருந்து பரிபாடி. பகேசு, அனிவாருண் ஜாய் சில காரளன்னாலும், சில லேவங்களை அடுத்த லக்கத்திலேயுக்கள் மாட்டிவெக்கேண்டிவந்து. அதையத், அடுத்த லக்கங்காட்டி சேர்த்துவெழ்வு வாயிக்கூவோஷே, ஹூ பாடந்தின், பரஸ்பரவுலமாய ஸம்பிரமாவால் கைவரு ஏந்தமா.

ஹூ பாட பிரவென்யன்னால் ஸமாபாரிசீ ஶ்ரமநூபத்தில் பிரஸிலீ கலிக்குந்தும் நான்யிரிக்குமென் தோந்துந்து. ஹூ ரீதியில் நம்முடைய ஸாப்பிடியு நிருப்பனாரங்களை ஸமீபிக்குக்கூடியும் விலக்கிறுத்துக்கூடியும் செய்யுந் எரு பாடந், ஹதாடு நேத்தாவும். அத், அன்னையைரு ஶ்ரமத்தை முழுவத்தாக்குக்கூடியும் செய்யுந்.

ஏஃரெ ஶாரவைப்பூட்டு எரு காரும், கவங்குமுடியுடைய ஸுப்புத்துக்களை முஸ்பிலிவதறிப்பிக்கான் ஹூ ஸார்த்து உபயோகிக்கைடு. ஏஃ.வி. கூஷ்னவாரியர் ஸ்மாரக ட்ராஸ் ஸுப்பியாகமாய சில தீருமானன்னாலை டுத்து. காஷின்த ஏடுவர்ஷமாயி ஸ்லைப்போன் 'அஃ.வி. ஸாப்பிடியு ஸங்காரம்', தூட்டந்து நால்கேள்வதிலூ ஏந்து ட்ராஸிலே பிரவர்த்தகஸமிதி தீருமானிசூ. ஹூ விஷயம் வாய்ந்காருடைய அலிப்பாயத்திகாயி, நேர தேத்தென அவதறிப்பிச்சிருந்தான். குரியாதங்களுமாய நிர்வேஶனை ஜூமாயி பல ஸுப்புத்துக்களையும் பிரதிகரிசிருந்துமான். நம்முடைய நாட்கிலை அவார்ஸு கோலாபாலன்னால்களிடத்தில், ஏஃ.வி. ஸாப்பிடியு ஸங்காரம் நிர்த்தலாக்குக ஏந்த, ஏஃலியுடைய பேரிலை செய்யுந் ஏடுவும் அற்மபுரளவும் விழுவாதமகவுமாய பரிபாடியாவுமென காருத்திலை ஏடுதாளைப்பூவர்க்கும் ஏஃகாலிப்பாயத்துமாயிருந்து. ஏடுவும் மாங்குவும் நீதியுக்கவும் ஸமூபித்துவுமாய ரீதியில்தென்னாயி ரூந்து, காஷின்த காலன்னால்து பூர்ச்சுக்காரம் நிர்ணயிசுத்தும் ஸ்லைப்போ நாடும். மலயாழ்ஸாபிடியுத்திலை எடுத்துநூக்குாய மஹாகவி ஜை பூமணி (ஜாலகப்புக்ஷி), பிராம. ஏஃ.பி. கூகூள்ளிகாயர் (ஶர்த்தவும் சாம ரவும்), ஏஃ. முகுங்கன் (பெவத்திலே விக்குதிக்கஶ்), மாயவிக்காட்டி (நஷ்ட பூட்டு நிலாங்கெரி), ஸ்வாலாமளியியம் (நிவேந்து), ஸோ. ஏஃ. லீலாவதி (அநுபிப்புப்பண்ண, மலயாழ ஸாபிடியுத்திலை), கோவிலங் (தடக்கம்), ஏஃ.டி. வாஸுதேவன் நாயன் (பெஷ்ரலக்கஶ்) ஏந்திவர்க்கான் காஷின்த ஏடுவு வர்ஷன்னால்து, ஏஃ.வி. ஸாபிடியு புரச்சுக்காரம் நல்கி யத். ஏஃ.வி. யுடைய பேரிலை, ஹூ மஹாப்பதிலைக்களை அதுரிக்கான் காஷின்து ஏந்த ட்ராஸ் அலிமானகரமாயி கருத்துந்து. ஹதேவியம் தென தூட்டந்தும் நடத்திக்கால்கூபோகான் தக்கிமொந்துமான்வெப்புக்குமல்ல, புரஸ்காரம்

നിർത്തിയത്. എൻ.വി.യുടെ പേരിൽ കൂടുതൽ അർമ്മപുർണ്ണവും സഹ ലഭ്യമായ മദ്ദാരു കർമ്മപദ്ധതി ആവിഷ്കരിച്ചു നടപ്പാക്കണം - അതായിരിക്കും എൻ.വി.യോടു കാണിക്കാവുന്ന ഏറ്റവും വലിയ ആദ്ദരം എന്ന സുചിത്തിൽ നിഗമനത്തിലാണ് ട്രസ്റ്റിംഗ് ഈ തീരുമാനം. എൻ.വി.യുടെ കൃതികൾ - വിശ്വേഷിച്ചും കവിതകൾ - ഏതാണ്ടെല്ലാം തന്നെ തികച്ചും അല്ലെങ്കിലും അവയിൽ ഒരു തീരുമാനം ഉണ്ടായാണ്. ഒരു തീരുമാനം അനേകം കൃതികൾ അവയുടെ അനേകം കൃതികൾ കിട്ടാതെ വരുമ്പോഴതേ. സാങ്കേതിക പ്രൈൻ അ ഔദ്യോഗികവാം; എക്കിലും എൻ.വി.യുടെ മുഖ്യ കൃതികളെക്കിലും എന്നും അച്ചടിയില്ലാണെന്ന് എന്തുവേണം? എൻ.വി.കൃതികളുടെ പഠനങ്ങൾ സമാഹരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഇത്തരം പഠനങ്ങൾ, മഹാകവി ജി, പി, വൈലോ പ്രീഇളി, ഇടയ്ക്കു തുടങ്ങി നമ്മുടെ എല്ലാ പ്രമുഖ കവികളുടെ രചനകളിലുന്നിയുമാണോ. സമകാലീകരിക്കായ - സാംസ്കാരിക - സാഹിത്യ പ്രൈൻങ്ങളുമെടുത്ത് സപ്രയോജനങ്ങളായ ചർച്ചകൾ സംഘം ചിപ്പിച്ച് സമാഹരിക്കുന്ന പ്രബന്ധങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാം. പുസ്തകക്കാശവട്ടത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ, ഇത്താനും ലാഭകരമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാവുന്ന ഏർപ്പാടല്ല. അതു കൊണ്ടുതന്നെ, നമ്മുടെ വൻകിട പ്രസാധകരാനും ഇത്തരം കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ മുൻകെടുത്തുകൂട്ടുകയും കയുമില്ല. പക്ഷേ, നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ, സാഹിത്യത്തിന്റെ, സാംസ്കാരികവും തുടർന്ന് തുടിപ്പ് നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോവാൻ ഇത്തരം സാഹസം ശ്രദ്ധ അർഹക്കേ കഴിയും. ഈ വഴിക്ക് ഏതെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ എന്ന അനേകം അനുഭവം ആണ് പുരസ്കാരം നിർത്തിയത്. ഒന്നൊരു കൊല്ലം കൊണ്ട് ആക്കത്തുകയിട്ട് ഫലനിർണ്ണയം നടത്താൻ പറ്റിയ ഏർപ്പാടല്ലിൽ. എന്നാൽ ഒരു ദശാഖ്യമെങ്കിലും കഴിഞ്ഞ തിരിത്തുനിന്നുനോക്കുമ്പോൾ, അടിപിഴച്ചിട്ടില്ല എന്ന് ആശസ്ത്രിക്കാൻ കഴിയും എന്ന പ്രതീക്ഷയിലാണ്, ട്രസ്റ്റ് ഈ തീരുമാനമെടുത്തത്.

ഗൗരവപുർണ്ണമായ വായന എന്ന ആശയം ഉള്ളിൽ താലോലിക്കുന്ന കുറച്ചു സുഹൃത്തുകൾ ട്രസ്റ്റിനും കവനക്കുമാറ്റിക്കും ഉണ്ട് എന്ന് ഉള്ളച്ചു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഈ വിശ്വാസം നല്കുന്ന പിൻബലവും ഈ തീരുമാനത്തിൽ സാധിക്കുന്ന ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഏതു ചെയ്യാം എന്നതിന്റെ വ്യക്തമായ രൂപരേഖ ആടുത്തലക്കേത്തിൽ, ഈ സുഹൃത്തുകളുടെ മുൻവിലവരത്തില്ലെന്നും.

കവനക്കുമാറ്റിയുടെ സാഹ്യാന്തര സംവിധാനങ്ങളും പ്രസാധനവും കൂടുതൽ മെച്ചപ്പെട്ടതാനുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ആദ്യപടിയായി, ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ പക്ഷേവെയ്ക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് പത്രാധിപസമിതിയിൽ വരുത്തിയമാറ്റങ്ങൾ.

പുരസ്കാരം നിർത്തി എന്നതിൽ, ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിർത്തി എന്ന് വായിച്ചെടുക്കരുത്. മറ്റു പ്രവർത്തനങ്ങൾ - യുവകവികൾക്ക് കൂടാൻ, ചർച്ചാ സമേജനങ്ങൾ, അനുസ്ഥാന പ്രാശ്നങ്ങണം തുടങ്ങിയവ - കൂടുതൽ ഉത്തരജ്ഞസ്വലമായി, കൂടുതൽ സഹലമായി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകണം എന്നു തന്നെയാണ് ട്രസ്റ്റ് പ്രവർത്തകസമിതിയുടെ വിനോദമായ കാഴ്ചപ്പാട്.

- കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ

With Best Compliments From :

Estd 1888

Malayala Manorama

&

The Week

India's No. 1 News Weekly

PB No. 26 Kottayam 686 001 Kerala India

Phone (Off) 563646 Fax. +91 - 481 - 563929

Grams MANORAMA e.mail: mammenmat@vsnl.com

മാരാരുടെ വഴി

സോ. എറോ. ലൈലാവതി

ഭാരതീയ കാവ്യഗിക്ഷണ പാരമ്പര്യത്തിന്വകാശിയായ കൂട്ടിക്കൂൾഡണമാരാർ മുഖ്യമായും വ്യാഖ്യാനക്രമീതമായ നിരുപണ പദ്ധതിക്രൈക്കൊണ്ട് ആചാരയുന്നായിരുന്നു. കാളിഭാസൻ്റെ രഹ്യവംശം, കുമാരസംഭവം, മേഖസന്ദേശം, ശാകുന്നളം എന്നീ കൃതികളുടെ വ്യാഖ്യാതാവെന്ന നിലയ്ക്കും ഭാരതപര്യടന്ത്രിൻ്റെ കർത്താവെന്ന നിലയ്ക്കും ആയിരിക്കും നിരുപണ ചരിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ അനുപദവി പ്രതിഷ്ഠാപിതമാവുക. അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ മലയാളസാഹിത്യ നിരുപണത്തിലും ഒരു നല്ല പങ്ക് വ്യാഖ്യാനാത്മകമായിരുന്നു. വള്ളത്തേജാളിൻ്റെ ‘സാഹിത്യമണ്ണജരി’ കർക്കും വണ്ണധകാവ്യങ്ങൾക്കും നാലാപ്പാട്ടനാരായണമേനോൻ്റെ ‘കണ്ണുനീർ തുള്ളിക്കും’ ‘ചക്രവാള’ ത്തിനും ബാലാമണിയമ്മയുടെ ആദ്യകാല രചനകൾക്കും അദ്ദേഹം വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെയിടുത്തിട്ടുണ്ട്. സാമാന്യമായി അർത്ഥം വിശദീകരിക്കുന്ന രീതിയാണവയിൽ കാണുന്നത്. ഉള്ളിനുള്ളിലേയ്ക്കു ചുഴിഞ്ഞിരണ്ടുനാ ധനിവിവരണങ്ങൾക്ക് എററ സ്ഥാനം കൊടുത്തുകാണുന്നില്ല. സാഹിത്യമണ്ണജരി നാലാം ഭാഗത്തിലുള്ള ‘കർമ്മഭൂമിയുടെ പിണ്ഡുകാൽ’ എന്ന കവിതയിൽ

യഃസ്തഭൂവനമാം ഭാഷ്ട്യമേ! നിന്തല

ചെയ്ത പരത്തിയുയർത്തിയാലും

ഇക്കർമ്മ ഭൂമിതൻ പിണ്ഡുകാൽപോരുമേ!

ചിക്കേനനതൊക്കെചുവുട്ടിത്താഴ്ത്താൻ

എന്നീ വരികൾ വ്യാഖ്യാനിക്കുണ്ടോൾ ‘കർമ്മഭൂമിയുടെ പിണ്ഡുകാലിന്’ പറയുന്ന അർത്ഥമിതാണ്: കർമ്മഭൂമി-ആത്മശക്തിയെ സർവ്വോത്തരമായി പുജിക്കുന്ന ഭാരതക്ഷേത്രം. പിണ്ഡുകാൽ-ഭൗതിക ശക്തി കുറവാകയാൽ ലഭകിക്കുംപ്രഭ്യാ താഴ്ക്ക പടിയിലിരിക്കുന്നവൻ.

‘യഃസ്തഭൂവന’ത്തിൽ ‘സുരൂനസ്തമിക്കാത സാമാജ്യം’ എന്ന കേളിയേയോ, ‘കാളിയന്ന്’ൽ ബൈഡിഷ് സാമാജ്യത്തയോ പിണ്ഡുകാലിൽ ഗാസ്യിജിയേയോ അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സമരരത്നയോ എന്നും വ്യാഖ്യാതാവ് ധനിയായിക്കാണുന്നില്ല. ഇത് ‘കാണായക്’യല്ല, കണ്ണതു പറയായകയാണ് എന്നു വരാം. ഭൂവനമെന്ന പദത്തിൻ്റെ വാച്യാർത്ഥം ‘വന’ത്തിനു വെള്ളത്തെ അപ്രശസ്തമായ അർത്ഥം അനാരഥത സാമാജ്യശക്തിയെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെടുത്താതിരിക്കാൻ വഴിയില്ല. രണ്ടായാലും വ്യാഖ്യാതാവിൻ്റെ ധർമ്മം പുർണ്ണമായി നിർവ്വഹിക്കുപ്പും നില്ലും എന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ‘കണ്ണുനീർത്തുള്ളി’ യുടെ വ്യാഖ്യാന തതിൽ,

ഇരുൾക്കെടുകൾ കൂട്ടിയിട-
തിട്ടിച്ചു വൈരപ്പോടി ചിന്നിട്ടും നീ
മഹത്തമേം മൃത്യുവിൽ നിന്നെന്നിക്കെ-
നന്നശ്രദ്ധത്വത്വയെടുത്തുകാട്ടു!

എന്ന ഫ്ളോക്കം വ്യാവ്യാനിക്കുന്നേബാൾ, കരിക്കട - വൈരം; ഇരുട്ട് -
നക്ഷത്രം; മൃത്യു - അമർത്ത്യത എന്നീ ദ്രവ്യങ്ങളെ മേളിപ്പിച്ച്
ഒപ്പനിഷദമായ അർത്ഥവ്യാപ്തി വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ പ്രയുക്തമായ
വൈദഗ്ധ്യം

ഇതിപ്പിടം തീക്കനൽ ചുറ്റുപാടും
ഗൃഹപ്പിളർപ്പേക്കനിവൻ വരാകൻ
അസ്വസ്ഥമിക്കണ്ണ് മുകൾപ്പുരപ്പിൻ
നേർക്കോടിയിട്ടെന്നതു ഭൂതദ്ദേശം!

എന്ന ഫ്ളോക്കത്തിന്റെ വ്യാവ്യാനത്തിൽ കാണുന്നില്ല. ‘മുകൾപ്പുരപ്പ്’
എന്നതിന് ഭാവിയില്ലാണാകാവുന്ന ഭാവത്യസുവം എന്നർത്ഥം
പഠയുന്നതിലെ അനൗച്ചിത്യം ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോകുന്നു. ഭാര്യ മരിച്ച
സന്ദർഭത്തിൽ നിലവിട്ട ഭൂഖണ്ഡത്താട വിലപിക്കുന്ന ആളുടെ ചിന്തയിൽ,
ഇന്നിയൊരു ഭാവത്യം ‘ഭൂരദ്ദേശം’ ആണ്ടേണ്ടു എന്ന പ്രതിക്ഷാരാഹിത്യം
പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നതിൽ ഒട്ടും ഒച്ചിത്യമില്ല. ‘ആ സ്ഥിതിയിലിരുന്നാ
ലോചിക്കുന്നേബാൾ ആ ഒരു ഭാവി എത്ര ഓടിയാലും എത്താൻ വയ്ക്കു
തെടുത്തോളം ഭൂരതതാണ്ണനേ തോനു’ എന്ന് ഈ ആശയത്തെ
അരകിടുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രിയതമയോടുള്ള സ്നേഹമോ,
അതോ ‘ഇന്നിയൊരു ഭാവത്യമുണ്ടാകുന്നത് വിഷമം’ എന്ന
ആകുലതയോ എത്താൻ ഒരുവരെ വിലാപത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നത്?
ഞാമമത്തെതാണ്ണനു വ്യാവ്യാനം ഒരു ഹൃദയാലുവിൽനിന്ന് ഏകലും
വരില്ല. മാത്രമല്ല, അത് വിലപിക്കുന്ന വ്യക്തിയുടെ സ്നേഹ
ഭാർശ്യത്തെയും ഹൃദയാലുത്തെയും അപമാനിക്കുന്നതിനു
തുല്യവുമാണ്. അടുത്ത ഫ്ളോക്കത്തിന്റെ വ്യാവ്യാനം ഇതിനെക്കുടി
അതിശയിക്കുന്ന അനൗച്ചിത്യം പേരുന്നു. ഭാര്യ തന്നെ വിട്ടുപോയ ആ
ശ്ലാര ദിവസംത്തെ രാത്രിയാണ് വർണ്ണം. രാത്രി ചുടലകളും പോലിരുന്നു
എന്ന് കല്പന.

കാറിൻ കരിക്കടുകൾ വക്കിന്നെങ്ങി-
അനേകമട്ടാമുഖ്യകാസ്ഥിവണ്ണം
ചാരം മുഴുക്കെ; ചൂടലക്കളും പോ-
ലിരുന്നിതാ രാത്രിയിലന്നരീക്ഷം!

ഇതിലെ രൂപക്രമരവര - കൃതിമമാണ്ണനോ ഭാവധാനശക്തി
അതിനു കുറവാണ്ണനോ വ്യാവ്യാതാവ് വിമർശിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ
ആ വിമർശനത്തെ ഭൂർവ്യാവ്യാനമെന്ന് കുറപ്പട്ടത്തുന്നതെളുപ്പമാകു
മായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, മാരാർ അതല്ല ചെയ്തത്. ചുടലകളുള്ളതിന്റെ

ചിത്രത്തിൽ അദ്ദേഹം കണ്ട ഡ്യനി അതിവിചിത്രമാണ്: ‘ഭാവിയിൽ വീണ്ടും ഒരു ഭാസ്യത്തുമുണ്ടായാൽ, ആ ഭാര്യയും ഇതുപോലെ പെട്ടു മരിച്ചുപോകുമല്ലോ എന്നുതന്നെ നിരാഗത തോന്തിക്കുന്നു.’ താൻ തൊടുന്ന സ്ത്രീകളുടെ മരിച്ചുപോകുമെന്ന ഏതെങ്കിലും ശനിവർവാഹപത്തിനിരയായ ഒരു നായകനാബന്ധകിൽ ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചുന്നുവരാം. സാധാരണ മനുഷ്യരാറും ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കാ നടയില്ല. മുകൾപ്പുരപ്പിനെ ഭാവി ഭാസ്യത്തുമായി വ്യാവ്യാതാവ് കല്പിച്ചതിന്റെ അന്തരഫലം മാത്രമാണ് ഈ അനൗച്ചിത്യം. ഇതരം ദുർവ്വാവ്യാവ്യാനങ്ങൾ സുജനമര്യാദയുടെ പേരിൽ അനുവദിക്കുന്ന കവികളുടെ മനോഭാവത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നത് ഭാവിതലമുറികളോടു ചെയ്യുന്ന അനിതിയുമാണ്. പില്ക്കാലത്ത് പാംഗ്രേമമായിത്തീർന്ന കൃതിയുടെ ഈ ദുർവ്വാവ്യാവ്യാനം എത്രയേറെ അധ്യൈതാക്കാളി (അധ്യാപകരെയും) വഴിതെറിച്ചിരിക്കാം എന്നാലോചക്കുന്നേം രണ്ടുകൂടുതുടെ അപരാധവും ക്ഷമവുമല്ല. എന്തിനുവേണ്ടിയായിരിക്കാം മാരാർ മുകൾപ്പുരപ്പിനെ ഭാവി ഭാസ്യത്തുമാക്കിയത്? എനിക്കു തോന്തുന്നത് നാലപ്പാടിന്റെ ആസ്തിക്കൃത്യവും ഉലച്ചിൽ തട്ടുന്നത് മാരാർക്ക് സ്വീകാര്യമല്ലാത്തതിനാലാബന്നനാകുന്നു. ദുഃഖപദ്ധതിക്കു പെട്ടുപോകുന്നേം മോളിലേക്ക് - ഇഷ്യരനിലേക്ക് - കണ്ണുയർത്തുക, സ്വാഭാവികം. പകേശ, ‘കണ്ണിൽച്ചോരയില്ലാത്ത ഇഷ്യരൻ’ എന നിന്ന് ഇഷ്യരനെ ദുരസ്ഥനാക്കുന്നു. അപ്രാപ്യനാക്കുന്നു. ഇഷ്യരൻ പോലും ആശാസം നല്കുന്നില്ല. അപ്പോൾ, ‘ഉണ്ണോ ഇല്ലയോ’ എന സന്ദേഹ മുണ്ടാകും. ഇപ്രകാരം ഇഷ്യരാസ്തതിവരെ നിമിഷം പോലും ഒരുവൻ - അധാർ എത്ര നിരാഗതാഗ്രസ്തനായാലും - ചോദ്യം ചെയ്യുന്നത് മാരാർക്ക് സ്വീകാര്യമല്ല. അതാണ് അദ്ദേഹത്തെ ദുർവ്വാവ്യാവ്യാനത്തിനു പേരിപ്പിച്ചത് എന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ, വിലപിക്കുന്ന ദുഃഖിതനായാലും ആത്മഹതി പ്രാർത്ഥന പാടില്ലെന്നാണ് മാരാരുടെ നിർബന്ധം. കണ്ണുനിർത്തുള്ളിയുടെ നീനാം പതിപ്പിലുണ്ടായിരുന്ന

അംബി! പ്രപബ്ലേഖകവിധാത്രി! നിന്നോ -

കർത്തവിച്ചിട്ടേ ഹതഭാഗ്യനാം ഞാൻ

ഇവണ്ണുമത്യുശ വിപത്തിലാണ്

നരകലങ്ഘനുയിർ നിർത്തിഭാണ്ണ.

എന ഫ്രോകം പിൽക്കാലത്ത് അപ്രത്യക്ഷമായതിൽ മാരാരുടെ വിമർശനത്തിനൊരു കയ്യുണ്ട് എന്നും കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

കവികൾപ്പനകളെ കവിയെക്കാണ്ടു തന്നെ ശളഹസ്തം ചെയ്തിക്കുന്ന ഈ പ്രവബ്ലേതയാണ് പിന്നീട് കാളിദാസകവിതാ വ്യാവ്യാവ്യാനത്തിലേർപ്പുട കാലത്ത് പല പദ്യങ്ങളേയുംപ്രകശിപ്ത ഞാളാക്കിത്തളളാനും പ്രേരണയായി ഭവിച്ചത്. സ്വന്തം ഒപ്പിത്യും വോയതിന്നപ്പുറത്ത് മരുബന്നുമില്ലെന്ന തീക്ഷ്ണമായ ആത്മ

വിശ്വാസത്തെ അദ്ദേഹം വാളുപോലെ വീശുകയും, കാളിദാസകൃതമെന്ന് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട് പല പദ്ധതികളേയും തലയറുത്ത് തള്ളി വിടുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒച്ചിത്യുണ്ടായവും ദ്രുംപത്യ യവും വിമർശനത്തിനിരകളാകാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ എത്രയോ ഉണ്ട്.

രാഖുവംശത്തിൽനിന്ന് ഒരുദാഹരണം ചുണ്ടിക്കാട്ടം.

നിശാചരോപ്പുതലേത്തുകാണാം

തപസിനിനാം ഭവതഃ പ്രസാദാൽ

ഭൂത്യാഗ്രഹണ്യാ ശരണാർത്ഥമന്യം

കമം പ്രപഞ്ചസ്ത്രയിദിപ്പുമാനേ.

‘രാമൻ തപസിരകഷയ്ക്കു ഭാര്യയുടെ ‘ശിപാർശി’ വേണമെന്നുള്ള സുചന അദ്ദേഹത്തിനപമാനം. ലക്ഷയിൽ പോലും അശരണയായി ഏറ്റൊക്കാലമിരുന്ന സീതയ്ക്കും ഈ ശരണം വിളി ലജ്ജാകരം തന്നെ’. ഇതാണ് ഈ ഫ്രോക്കറേതാടുള്ള വിപ്രതിപത്തികൾ. തപസിനിമാർ സീതയെ സമീപിക്കുന്നതാണ് സ്വാഭാവികം. തപസിനിമാരാണ് ശരണാർത്ഥികളെങ്കിൽ രാമനെ നേരെകാണാതെ സീതയെക്കണ്ണ് ‘ശിപാർശി’ പറയിപ്പിച്ചതായി കല്പിച്ചാൽ അത് അനുചരിതം തന്നെ. തപസിനിമാരാവുണ്ടോ അങ്ങനെയല്ല. ഈ വസ്തുത മാരാർ ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ല. സീതയുടെ ‘ശരണംവിളി’ എന്ന് പരിഹസിക്കുന്ന തിലുമില്ല ഒച്ചിത്യും. ‘തയി ദിപ്പുമാനേ’ എന്ന അവസ്ഥയാണ് പ്രധാനം. രാമൻ പ്രഭാവശാലിയായി, മഹാരാജാവായി വാഴുന്നു. അപ്പോൾ സീതയ്ക്ക് അനുർ ശരണം നല്കുന്നും ‘തായിവരുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടാവു നന്തിലെ വൈരുഡ്യമാണെല്ലോ വർണ്ണം. രാജാവ് പരിത്യജിച്ച പത്തനിയുടെ സാമാന്യതയെക്കുറിച്ച് അനുർക്കുണ്ടാകാവുന്ന സന്ദേഹമാണ് സീതാവചസ്സുകളുടെ ധനി.

‘ക്യപ്പണാചിതവ്യത്തിമുലമെ-

നപവാദം സ്ഥിരമാക്കിയില്ലയോ?’

എന്ന് ഈ ധനിയെ കുമാരനാശാൻ വിശദിക്കിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വ്യാഖ്യാതാവ് എഴുതാപ്പുറം വായിക്കുന്നോടും കുന്ന നിരുപണത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രമിതമായ ഉദാഹരണമാണ് ‘ആശാന്തി ലീല’ എന്ന ഉപന്യാസം. ലീല ഭർത്തുംലാതിനിയാണെന്ന് സ്ഥാപിക്കുന്ന തിന്റെ ഹേതുകളും യുക്തികളും ഒരുപോലെ ദ്രുംബവലങ്ങളാണ്.

കവിയുടെ വിവക്ഷിതം അതാണെങ്കിൽ, ഭളിത്തോൾ ഉൾപ്പെടെ, മാരാർ ലേഖനമെഴുതുംവരെയുള്ള അനുവാചകൾക്ക് ആർക്കും തന്നെ മനസ്സിലാവാത്തവിധം ആ സംഭവം നിഗ്യശമാക്കിവെച്ചതെന്തിന് എന്ന ചോദ്യത്തിന് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന മറുപടി നോക്കുക: ‘ആത്മസാമ്പദ്യ ത്തിനുവേണ്ടി - മദനപ്രാപ്തിരുപമായ കാമലാഭത്തിനു വേണ്ടിയല്ല, അയാളുടെ ഗതി ലീലയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂട്ടല്ലോ-ചെയ്തുകളണ്ണ കൊലയ്ക്ക് സാധം മാപ്പുകൊടുപ്പാനും നിങ്ങളെക്കാണ്ടു മാപ്പുകൊടുപ്പിക്കാനുമാണ്

കവിയുടെ ഉദ്യമം. അതിനാൽ അവർക്കു മാപ്പുകൊടുക്കാൻ ഒരുക്കമുള്ളവർ മതി അവളുടെ കുറ്റം മനസ്സിലാക്കുക എന്നു കവി നിശ്ചയിച്ചു. ‘ഈ വാദത്തിൽ ഒന്നിലേറെ പൊള്ളത്തരങ്ങൾ ഉണ്ട്. (1) ആത്മസാമ്പദ്യം ലഭിക്കാൻ സത്യം തുറന്നു പറഞ്ഞ് അയാളെവിട്ടു പോന്നാൽ പോരെ? കൊലബച്ചയ്ക്കുമെന്നുണ്ടോ? (2) മദനനോടുള്ള സമിരപ്പണയത്തിന്റെ പേരിൽ ചെയ്യുന്നതെന്നോ അത് ‘കാമ’മായതു കൊണ്ട് ‘ദുഷ്ട’മാവുമെന്നും ‘ആത്മസാമ്പദ്യ’ത്തിൽ പേരിൽ ചെയ്താൽ ‘പവിത്ര’മാവുമെന്നും വിധിക്കുന്നതിനെന്നു യുക്തി? ഈരേനാടുള്ള തീവ്രപ്പണയമല്ലോ അനിവാര്യമായ വൈക്കാരിക പ്രചോദനമാവുക? ‘ആത്മസാമ്പദ്യം’ തന്നെ അതിന്റെ ഫലം മാത്രമല്ലോ? (3) അവർക്കു മാപ്പുകൊടുക്കാൻ ഒരുക്കമുള്ളവർ മാത്രമേ നിഗൃഷാർത്ഥമം ഗ്രഹിക്കു എന്നാരു കവിക്കു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയുമോ? നിഗൃഷാർത്ഥമം ഗ്രഹിച്ചിട്ട് മാപ്പുകൊടുക്കാത്തവരുണ്ടായിക്കുവെന്നുണ്ടോ? ആ നിഗൃഷാർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി കവിയുടെ പാത്രസ്വാവചിത്രങ്ങം പിച്ചു എന്ന വിമർശന മുണ്ടാവിരുമ്പുന്ന കവിക്ക് എങ്ങനെ പ്രതീക്ഷിക്കാൻ കഴിയും?

ലീല ഭർത്തുംലാതിനിയാണെന്ന് കവി വിവക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു വ്യക്തമാക്കാനുള്ള ധിരത കവി പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല എന്നാവും മാരാരുടെ കണ്ണത്തലിന്റെ ആരംഭാർത്ഥമം എന്ന് അദ്ദേഹം കാണാതെപോകുന്നു. ഭർത്തുംലാതിനിയായ ഒരു നായികയോട് എല്ലാ അനുവാചകർക്കും അനുഭാവം തോന്നതുകവെള്ളും സംഭവം വർദ്ധിക്കാൻ സർഖശക്തിയന്ന നായ ഒരു കവിക്ക് കഴിയുകയില്ലോ? ‘ടെസ്റ്റി’നെപ്പറ്റി മാരാർ സുചിപ്പിക്കു നുണ്ട്. തോമൻ ഹാർഡിക്കുള്ള ആത്ര കവിതരശക്തി കുമാരനാശാനി ല്ലേന്ന് മാരാർ വിവക്ഷിക്കുമോ? കവി തന്റെ വിവക്ഷിതം നിഗൃഷമാക്കി വെച്ചു എന്ന് നിശ്ചയിച്ച് അതിനു ഹേതുകളായി മാരാർ ഉന്നയിക്കുന്ന വസ്തുതകളാക്കേ തികച്ചും പൊള്ളയായിപ്പോയി.

‘അനഭീഷ്ടനായ പതിക്കുപോലും സുശിക്ഷിതമായ മുഗ്യാവ ശീകര കലയുണ്ടെങ്കിൽ എത്ര മനസിതയും അതിന് അടിപ്പട്ടകും’ എന്നാണ് മാരാരുടെ മറ്റാരുന്നിരിക്ഷണം. ഇത് ‘മനസിമാർ മനസ്സാഴി വത്ശക്കുമൊരാളില്ലെന്നിയാൽ’ എന്ന് കുമാരനാശൻ സ്ഥാപിക്കുന്ന ‘മനസിത്’യല്ല തന്നെ. മാരാരുടെ നിരീക്ഷണത്തിനുംതും, ലീലാപതി വാസ്യായനകലയിൽ വേണ്ടതു നിഷ്പാതനല്ലാതിരുന്നതാണ് അയാളെ വധ്യനാക്കിത്തീർത്തത് എന്നാവും. ഇതിന് എതിരാണ് കവി അയാൾക്കു നല്കിയ ‘സ്വയമഭിമാനകൃതാർത്ഥനെക്കില്ലും’ എന്ന വിശ്വാസം. പ്രിയാനുരാഗം എന്നെന്നറിയാതെയാണ് ആയാൾ ജീവിച്ചത്. തന്റെ ആ അനുഭവത്തിന്റെ ധാമാർത്ഥ്യം അറിയാതെതാണ് അയാളുടെ ‘അഭിമാനകൃതാർത്ഥത്.’ വിലാസശീലതയ്ക്കിന് എത്തെങ്കിലും വൈകല്യമുണ്ടെന്നാണ് കവി വിവക്ഷിക്കുന്നതെങ്കിൽ, ‘അഭിമാനകൃതാർത്ഥനെന്ന മറ്റാരു വിശ്വാസം കൊടുക്കാൻ കഴിയുകയില്ല.

കവിയുടെ ഉപമകൾ സ്വന്തം വാദത്തിനുശേഷംമായി വളച്ചൊടി ക്കാൻ മാരാർ ശക്തിച്ചിട്ടില്ല.

‘മുഗ്യയുവതി കിരാതമുകതയായ്

വൃക്കനിരതൻ വഴിചെന്നുവിണ്പോൽ’

എന്ന ഉപമ സ്വാഭാവികമായും ലീല കൊല ചെയ്തുവെന്ന നിഗമനത്തിനെതിരായ ധനികളേ ഉള്ളവാക്കു. വേദനിൽനിന്നു വല്ലപ്പാട്ടു - വിധിവശാൽ - രക്ഷപ്പേട്ട മാൻപോട ചെന്നായ്‌കളുടെ മുമ്പിൽപ്പേട്ടു പോകുന്നതാണ് ഉപമാനം. മാരാർ അർത്ഥമും പറയുന്നതിങ്ങനെ: ‘വേടരേൾ പിടിയിൽനിന്ന് ബലാർക്കാരേണ കുതറി സയം മോചനം നേടിയവർ എന്നർത്ഥമും പറയാം. പേടമാനിനെ സംബന്ധിച്ചടങ്ങേണ്ടാളും അതാണല്ലോ സ്വാഭാവികം’. അതാണോ സ്വാഭാവികം? പേടമാൻ എന്ത് ബലാർക്കാരമാണ് ചെയ്യുക? വേടനെ കുതറിക്കൊല്ലുകയോ? വേടൻ എന്തുത് അവ്യ കൊള്ളാതെ രക്ഷപ്പേടാം; അവൻവെച്ചു വലയിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പേടാം. അല്ലാതെ അവെനെ കൊന്നു രക്ഷപ്പേടുകയല്ല പേടമാനിന്റെ കാര്യത്തിൽ സ്വാഭാവികം. എന്തെന്നാൽ കൊല്ലാനുള്ള ശക്തി പേടമാനിന് സങ്കൽപ്പിക്കാറില്ല. ഒരു ഉപമയുടെ ധനിയെ എങ്ങനെ വകീകരിക്കുന്നു എന്നതിനുംദാഹരണമാണിൽ.

‘പിണയുമിനി വിപത്ത്’ ‘ഗുണപരിണാമപരീക്ഷകൻ വിധി’ ‘അവളുടെ ശയനീയശായി’ മുതലായ വച്ചല്ലുകളുടെ ധനിയിലാണ് മാരാർ ലീല ഭർത്തയും ചെയ്തുവെന്നതിനു അടിസ്ഥാനം കണ്ണെത്തുന്നത്. അവയെല്ലാം മറ്റാരുതരത്തിൽ കൂടുതൽ യുക്തിയുക്ത മായി വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ കഴിയും. മനസ്സിൽ സമനില തെറ്റുക; ദ്യുഖാരത്താൽ ഹ്യാദയാല്ലാത്മജണായി മരിക്കുക; ആത്മഹത്യ ചെയ്യുക; മനസ്സിൽ സമനിലതെറ്റി എന്തെങ്കിലും കടുംകൈ ചെയ്യുക.... ഈ പരമകാശ്ചംയിൽ വിധിതനെ കുറക്കുത്തും ഏറ്റുടക്കുകയാണ്. ‘അക്രൂണം’ എന്നത് വിധിക്കു ചേരുന്ന വിശേഷണമായി വിണ്പനപുവിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്. (‘കേഷപിച്ചിതേ കരുണയറ്റകരം കൃതാന്തൻ’) ഗുണപരിണാമപരീക്ഷകൻ എന്നതിനുംതുമുണ്ടു വ്യക്തികളുടെ സംഗ്രഹണ അശ്വക്കുവരുന്ന മാറ്റങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചിരിയുന്നവൻ എന്നുതന്നെ. രണ്ടുപേരുടെ സംഗ്രഹണങ്ങൾക്കും ഇതു പ്രസക്തമാവും. അതിനാൽ ലീലയുടെ ഗുണങ്ങൾ മാത്രമാണ് വിവക്ഷിതമെന്നു വരുന്നീല്ല. ശയനീയശായിയെന്ന വിശേഷണമാകട്ട ഉറക്കത്തിലുള്ള മരണത്തിൽ ആകസ്മികതമുലം അവർപ്പോലും അതറിഞ്ഞിട്ടല്ലെന്നും അതിന്റെ പേരിൽ അവർപ്പിക്കപ്പേട്ടുയ്ക്കാമെന്നും ധനിപ്പിക്കുന്നു. ലീലയ്ക്ക് ‘ധീവികലത്’ യുണ്ടായെന്നതാണ് മാരാരുടെ മറ്റാരു വാദം. ധീവികലയുടെ മറ്റാരുലക്ഷണവും കാണിക്കാത്ത ഒരു കമാപാത്രത്തിന് ഒരു നിമിഷത്തേക്കുമാത്രമായി വരുന്ന ‘ധീവികലത്’ നിരുപക്കനെ സഹായിക്കാനാണെന്നു തോന്നു.

ശാകുന്തളത്തിലെ ദുഷ്യന്തനെക്കുറിച്ചുള്ള മുണ്ടെഴുരിയുടെ നീരിക്ഷണം വികലമായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനുള്ള മാരാരുടെ മറുപടി അതിലേരെ വികലമായി. 'വെള്ളയട്ടിക്കുക' പോലുള്ള പദങ്ങളോടു തോന്നുന്ന വിപ്രതിപത്തിയും അതിനു പിനില്ലുള്ള ആശയത്തോടുള്ള വിപ്രതിപത്തിയും രണ്ടു വ്യത്യസ്ത വസ്തുതകളാണ്. ദുഷ്യന്തനെ കാളിഭാസൻ കുടുതൽ നല്ല മനുഷ്യനാകി എന്ന വസ്തുത ആർക്കും സ്റ്റീകാര്യമാക്കണമെന്നാണ്. കവി സന്തം കാലഘട്ടത്തിലെ രേണു കർത്താക്കൾക്ക് വിധേയനായിരുന്നതുകാണാണ് നല്ലവനായി രാജാവിഞ്ഞ ചിത്രീകരിച്ചതെന്ന മുണ്ടെഴുരിയുടെ വാദഗതി മാത്രമാണ് വികലം. അഗ്നിവർണ്ണനെ ചിത്രണം ചെയ്ത കാളിഭാസനെ 'കാലത്തിന്റെ ഭാസൻ' എന്ന മുണ്ടെഴുരി വിശ്വേഷിപ്പിച്ചതിന് യാതൊരു യുക്തി പ്രാബല്യവുമില്ല. എന്നാൽ ഇതിഹാസത്തിലെ ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയ്ക്ക് രാജപത്നിയാബാനുള്ള അർഹത പരീക്ഷിച്ച രിതി കുറ്റമറ്റതാണെന്ന മാരാരുടെ വാദം അതുപോലെ വികലം തന്നെ. രാജാവ് അവളെ പണ്ഡിക്കണ്ടിട്ടയില്ലെന്നു പറഞ്ഞത് അർഹത പരീക്ഷിക്കാനാണെന്നും അതുശരിയാണെന്നും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഒരു ബാലിശമായ ഉപമയും അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. കുടിയുടെ പണ്ണം കുളിമരിയിൽ മറന്നുവെച്ച് ഭാര്യയെ പാഠം പറിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി അത് എടുത്തു വെയ്ക്കുകയും ചെയ്ത ഭർത്താവിന്റെ ചെയ്തിക്കു തുല്യമാണെന്തെ ദുഷ്യന്തൻ കുത്യം. 'എനിക്കു നിന്നിൽ പുത്രനുണ്ടായതായി ഞാനറിഞ്ഞിട്ടില്ലെം, പെണ്ണുങ്ങൾ നുണ്പവരയുന്നവരാണ്. നിന്റെ വാക്ക് ആരുവിശ്വസിക്കും? തേവിടിച്ചിയും ദയാഹരിനയുമായ മേനകയാണ് നിന്റെ അമ്മ. അച്ചനോ കഷ്ടത്തിയനായി ജനിച്ചിട്ടും ബൈഹമണനാവാൻ കൊതിച്ച വിശ്വാമിത്രനും. ദയ അയാൾക്കുമില്ല. വിശ്വാസം തോന്നാതെ ഇതൊക്കെ, വിശ്വേഷിച്ചും എൻ്റെ മുന്നിൽവെച്ച് പറവാൻ നിന്നു നാണമില്ലല്ലോ. നിന്റെ ഇതു മകൻ വല്ലാതെത്താരു കുറുന്തെന്നെന്ന. ഇവൻ ഇതെ ചെരുപ്പത്തിൽ എത്ര പോന്നു!... നിന്നെന്ന ഞാൻ അറിയില്ല - ഇഷ്ടം പോലെ പോവാം....' ഇതാണ് മാരാർ ഉദരിച്ചിരിക്കുന്ന വച്ചല്ലുകൾ. ശകുന്തളയെയും അവളുടെ അച്ചനമ്മാരെയും മാത്രമല്ല അവളുടെ മകനെയും (സന്തം മകനെന്നാറിഞ്ഞുംകൊണ്ട്) അങ്ങെയറ്റം അവഹോളിക്കുന്ന വാക്കുകൾ. അവ ഉദരിച്ചുകൊണ്ടാണ് മാരാർ ദുഷ്യന്തൻ വാക്കുകൾ പരീക്ഷിക്കാനുള്ളവയാണെന്നും ശകുന്തള ആ പരീക്ഷണം അർഹിക്കുന്നുവെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത്. ആ നിരുപ്പണത്തിന് പേരിൽ വിവേചനശിലരായ ആരുംതന്നെ മാരാരെ അഭിനന്ധിച്ചതായി അറിവില്ല. ബാലിശമായ ആ ഉപമയാക്കുടെ. ഉത്തരം മുട്ടുസേഖി കൊണ്ണതും കാട്ടുന്നതിനു തുല്യമായി. അത് പില്ക്കാലത്ത് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

'വാല്മീകിയുടെ രാമൻ' എന്ന ലേവനം അക്കാദിത്ത് കേരളത്തിലെ ചെറുപ്പക്കാരായ വായനക്കാരെ ഏറെ വഴിക്കിക്കുകയുണ്ടായി. രാമൻ യഥക്കാമമോഹിതനാബന്ധനും രാജ്യമുപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ പ്രകടിപ്പിച്ച പിതൃഭക്തിയും പിതൃപ്രതിജ്ഞാ പാലന വ്യഗ്രതയും മറ്റും ചില ബാധ്യപ്രകടനങ്ങൾ മാത്രമാബന്ധനും ഉള്ളിരുപ്പ് വേരിയായിരുന്നും സീതയെ തൃജിച്ചതുപോലും രാജ്യലോഭത്താലായിരുന്നും മറ്റും സ്ഥാപിക്കാനാണ് മാരാർ യത്തിച്ചത്. തന്റെ വാദഗതിക്ക് പിൻബലമാകാവുന്ന ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം രാമാധനത്തിൽ നിന്ന് ഉഖരിക്കുകയാൽ തീക്ഷ്ണമായ ആ വിമർശനം തീർത്തും യുക്തിയുക്തമായിട്ടുണ്ടെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നവരാണ് അനുവാചകരിൽ ഭൂപിപക്ഷവും. രാമൻ നേടാൻ കഴിഞ്ഞത് യശസ്വിലും അയശസ്വിലും എന്നും സമർത്ഥിച്ചു. ഈ നിഗമനം എത്രതേതാളം ശരിയാണ്? രാമൻ യശോലോഭങ്കാണ്ട് അത്യാചാരം ചെയ്തവനാബന്ധന് സ്ഥാപിക്കുകയാണെന്നോ വാല്മീകി രാമാധന ചപനകൊണ്ട് സാധിച്ചത്? അതെ എങ്കിൽ ഏറ്റവും മഹാനായ മനുഷ്യരെ കമ്പ പറയുന്നു എന്ന മുവവുരകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ലോകരെ കബളിപ്പിക്കുകയാണെന്നോ? രാമാധനം രാമരെ യശസ്വി സ്ഥാപിക്കുകയല്ലോ ഉണ്ടായത്? രാമൻ ഇഷ്യരന്നായി ഉയരുകയല്ലോ ചെയ്തത്? ഇതൊക്കെ ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് മാരാരുടെ ലേവനത്തിലെ പാളിച്ചുകൾ കാണാതിരിക്കാൻ തരമില്ല. ഈനി അവരതു കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽ, പിൽക്കാലത്ത് മാരാർ തന്നെ സ്വയം തിരുത്തുന്ന ലേവനമെഴുതി. (1968) 'പണ്ഡു താൻ വാല്മീകിയുടെ രാമനിൽ രാജ്യലോഭവും കാമവശ്യത്വവും മാത്രം - രണ്ടും ചേർത്തു ഭോഗാധീനതാം മാത്രം - കണ്ടത് വലിയൊരു നോട്ടക്കുറവു തന്നെ' അതിന്ന് മറ്റു രാമാധന വ്യാവ്യാതാക്കളാണ് ചുമതലക്കാർ എന്നും കുട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

മാരാരുടെ 'ഭാരതപര്യടനം' ഒരു നിലയ്ക്ക് മഹാഭാരത വ്യാവ്യാനമാണെല്ലാ. സുക്ഷ്മനിരീക്ഷണങ്ങൾ നിരീഞ്ഞ ആ കൃതിതന്നെന്നയാണ് നിരുപണത്തിൽ മാരാരുടെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയമായ ചപന, പാണ്ഡവവമാരുടെ സത്യസന്ധത അവരുടെ ബലഹീനതാ ഭോധത്തിനുജ്ഞി ആവരണമാണ് എന്ന് അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ആ ശ്രമത്തിലെ നവനിരീക്ഷണങ്ങളല്ലാം പട്ടംതുയർത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ ബലഹീനതാഭോധം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നെന്ന് നിസ്സംശയമായി സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ടി എഴുതിയ പ്രബന്ധമാണ് 'നേശേ ബലസേപ്പതി ചരേദയർമ്മം. 'പാണ്ഡവവരുടെ ബലഹീനത കണ്ടുപിടിച്ചത് താന്ത്രികാശിനിയാണ് എന്നതേ അതിലെ വാദം. മഹർഷി അഭ്യുപോവശ്യം ഈ വാക്കും ആവർത്തിച്ചു. ഓരോ തവണയും

പിലനിബർശനങ്ങളും ഉന്നയിച്ചു. ‘ബലത്തിനാളെന്നുവെച്ച് അധർമ്മം ചെയ്യരുത്’ എന്നല്ല വാക്യത്തിനർത്ഥം ‘ബലത്തിനാളല്ല എന്നുവെച്ച് അധർമ്മം ചെയ്യാം’ എന്നാണെന്ന് മാരാർ വ്യാവ്യാമിക്കുന്നു. വാക്യഘടന രണ്ടാമതേത്തിനെന്നാണ് അനുകൂലിക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതിനുള്ളത് സ്വാഭാവികാർത്ഥമല്ല, ‘നിങ്ങൾ ബലത്തിനാളല്ല എന്നുവെച്ച് ഈ ചെയ്യുന്നതെല്ലാം അധർമ്മമാണ്’ എന്ന ലാക്ഷിണികാർത്ഥമാണ് എന്നു മാരാർ വാദിക്കുന്നു. സ്വയർമ്മത്വിന്റെ വിപരീതമായിട്ടാണ് അധർമ്മപദം അവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ളത്. ക്ഷത്രിയർക്ക് സ്വയർമ്മമല്ല വന്നവാസവും തപസ്സും മറ്റും. അതിനാൽ അത് അധർമ്മം. പക്ഷേ, ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ആ അധർമ്മം അനുഷ്ഠാനയെമാണ് എന്നാണ് മാർക്കണ്ഡ്യേ യൻ സ്ഥാപിച്ചുതെന്നു വ്യാവ്യാമിച്ചാൽ ഉച്ചിതമായിരിക്കും. നിദർശന അഭേദല്ലാം അതിലേക്ക് സുചകമാണ്. രാമനും, ഭഗവത്മനും ക്ഷത്രിയ നാരാണ്. പക്ഷേ, അവരും ഭ്രാഹ്മണയർമ്മമായ വന്നവാസവും തപസ്സും അനുഷ്ഠിച്ചു. സപ്തർഷിമാരും ദിഗ്ഭജങ്ങളുമാണ് മറ്റു നിദർശനങ്ങൾ. അവരും ധാതാവിന്റെ വരുതിക്കു കീഴടങ്ങി നില്ക്കുന്നു. ദിഗ്ഭജങ്ങൾ ദിക്കു കരെ കാത്തുനിശ്ചയിത്തകാളുന്നു. സപ്തർഷികൾ വാനിൽ തിളങ്ങി വർത്തിക്കുന്നു. നിയതി നർഭിഷ്ഠമായ കൃത്യങ്ങളും നുഷ്ടിക്കുന്ന ഘട്ടങ്ങളിൽ സ്വയർമ്മം മാറ്റിവെച്ച് വർത്തിക്കുന്നതാണ് ശരി. പാണ്ഡി വരും വന്നവാസവും അജഞ്ചാതവാസവും അനുഷ്ഠിച്ച തിനു ശേഷം സ്വത്തേജസ്സുനുസരിച്ചുള്ള സ്വയർമ്മാനുഷ്ഠാനം കൊണ്ട് ഏഴശ്രദ്ധം വീണടക്കും... എന്ന് വ്യാവ്യാമിക്കാവുന്നതിനു പകരം അവരുടെ ബലഹീനതയെ വ്യംഗ്യമായി മാർക്കണ്ഡ്യേയെന്ന് പരിഹസിച്ചു എന്നാണ് മാരാരുടെ വ്യാവ്യാമം. ബലമില്ലെന്നുവെച്ച് വിധിക്ക് വഴഞ്ഞുന്നത് ധർമ്മമല്ല എന്നും ബലഹീനതയാൽ രാമഭഗവിരമ സപ്തർഷി ദിഗ്ഭജാദികൾ വിധിക്ക് വഴഞ്ഞിയത് അധർമ്മമാണെന്നും മാരാർ വ്യാവ്യാമിക്കുന്നേണ്ട് ധർമ്മം എന്നതിന്റെ നേരെ വിപരീതസ്ഥാനത്ത് വിധിയെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ബലബോധത്താട്ട വിധിയെ ധിക്കരിച്ച് ചെയ്യുന്നതെന്നും ധർമ്മമാവും എന്ന ഒരു തലതിരിഞ്ഞ നിഗമനം ഇതിൽ നിന്ന് ഉരുത്തിരിയുന്നു. ദക്ഷബ്യും, ആകർമ്മണ്ണയത്, ഹൃദയദാർഖല്ലും എന്നിവയുടെ വിപരീത മായ പ്രജന്മാബലം എന്ന അർത്ഥം മാത്രമുള്ളപ്പോൾ ഇതുകൊണ്ടു കുഴപ്പമാനുമില്ല. എന്നാൽ ബലബോധത്താട്ടയുള്ള ധിക്കാരത്തയും ആധിപത്യവാദത്തുനേയും ആക്രമണവാസനയേയും സാധുകരിക്കാൻ കൂടി ഈ വാദം ഉപയുക്തമാകുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലോ? കൗരവർക്കുള്ള ദോഷങ്ങൾ അവയാണല്ലോ. അവരെ ബലബോധത്തിൽ പേരിൽ നീതിമത്തകരിക്കാമെന്ന സമീപനം ആപത്കരമാണ്. ഇങ്ങനെ ചില പ്രമാണസ്വഭാവമായ തത്ത്വങ്ങൾ പുനർവ്വിചിന്നമർഹിക്കുന്നു കൂടും ഭാരതപര്യടനത്തിലെ സംഭവപുന്നരാവ്യാനങ്ങൾ മനഃശാസ്ത്രപരമായ ഉൾക്കൊഴ്ചപ്പെട്ട മുലം ഹൃദയഹാരികളാണ്. മനുഷ്യരിലുള്ള അധികാരവാദത്തുനേയും മുർത്തിമംഭാവമാണ്

ദുര്യോധനൻ എന തത്രം മാരാർ ഒട്ടും മറച്ചുവെച്ചിട്ടില്ല. പാണ്ഡവമാരുടെ അപകൃഷ്ടതാബോധത്തെയും ധർമ്മാനുഷ്ഠാനങ്ങളാവ തേതാടെ അവർ ചെയ്യുന്ന അധർമ്മങ്ങളെയും വിമർശിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും.

മലയാള സാഹിത്യത്രിരുപ്പന്തിൽ മാരാരുടെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയമായ രചനകൾ ചിന്താവിഷയായ സീത, നളചരിതം എന്നിവയുടെ പഠനങ്ങളാണ്. വിധൂരവിലാപകാവ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പഠനം തുലനാത്മകനിരുപ്പന്തിൽ ആദ്യകാലരചനകളിലെവാനാണ്. ക്ഷുദ്രങ്ങളായ ഹൃദയദർശവല്യങ്ങൾ വിലാപകാവ്യത്തിൽപ്പോലും കടന്നുകൂടാൻ പാടില്ല എന്ന് മാരാർ ഉന്നതിക്കുന്ന വിലകൾ, സാഹിത്യത്തിൽ ഏതു മാനുഷമാനസ ഭാവങ്ങൾക്കും പ്രസക്തിയുണ്ട് എന്ന മഹിക്കത്തരത്തെ നിരക്കിക്കുന്നു. ‘പ്രപഞ്ചത്തിലാകെ ദോഷദർശനം, സ്വാവസ്ഥയിൽ ദൈന്യപ്രതിപത്തി, ജീവിതത്തിലെവാട്ടും മടുപ്പ്, ദൈവങ്ങളെ വിളിച്ചു നിലവിളിക്കുന്നതുമുതൽ നാസ്തികതാനിഷ്ഠവരെയുള്ള പലതരം ബുദ്ധിമാന്യങ്ങൾ’ എന്നിവയെ വിഷാദാത്മകത്തരത്തിൽക്കൂടുതലുണ്ടോ കൊടുത്തിക്കൾ എന്ന് പേരിട്ട സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു ’വെലികളജ്ഞത്താഴേക്കേണ്ട’ ചേടകളായിത്തള്ളുന്നു. വ്യക്തികളെ ഇവ നശിപ്പിക്കും എന്ന നിരീക്ഷണത്തോട് ആർക്കും ഏതിരുണ്ടാവില്ല. എന്നാൽ ഏതു പ്രതികുലജീവിതഭാവങ്ങൾക്കും സാഹിത്യത്തിൽ സാധാരണീകരണത്തിലും പ്രതിഷ്ഠം ലഭിക്കുന്നോൺ അവരസ്വീകരണത്തിലും. ഈ മാനനികവിദ്യയെ മാരാർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ ചങ്ങമ്പുഴകൃതികളിലെ ഭാവപ്രവച്ചനയെ തേതാട് പൊരുത്തപ്പെടാനാവാതെ വിലങ്ങിനിന രൂപ ചേതന്ത്വം അദ്ദേഹത്തിലെ ഭാവുകത്തരത്തിനുണ്ടാവുന്നു. ഈ ഭാവയിൽനിന്നു പ്രതിഭയുടെ അപൂർണ്ണതയായി മാത്രമേ ഗണിക്കാൻ കഴിയു.

പുരോഗമനസാഹിത്യത്തോടു പൊതുവേയുള്ള വികർഷണം ഇതുപോലെരു പുർവ്വവെവരാഗ്രത്തെ സുചിപ്പിക്കുന്നു. ‘രൂപരൂപിക വരുമാനക്കാരനെ പത്തുറൂപ്പിക വരുമാനക്കാരനുമായി അടിപ്പിക്കാനുള്ള സാഹിത്യമായി’ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ നിർവ്വചിക്കുന്നത് മുഖ്യതയാർന്ന സാരള്യമാണല്ലോ. പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിൽ ചില വക്താകൾ അതിന്റെ ശരിയായ പൊരുളിൽ ഉള്ളാതെ ചിലതു പറഞ്ഞിരിക്കാം. അത്, രൂദിതാനുസാരിയായ സാഹിത്യകാരന്റെ കുടു എപ്പോഴും നില്ക്കാൻ പ്രതിജ്ഞാബദ്ധനാക്കേണ്ട പരിഞ്ഞപ്രശ്നങ്ങനായ രൂപകൾ അതിന്റെ അമാർത്ഥ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ പരിഹസിക്കാൻ മതിയായ കാരണമായ് കൂടാ. ലോകത്തിൽ നിലവിലുള്ള പല താമാർത്ഥ്യങ്ങളിലെവാനാണ് വർഗ്ഗവെരുദ്ധയും. ചുഝകവർഗ്ഗവും ചുഝിതവർഗ്ഗവും തമിലുള്ള ഏറ്റവുംകുട്ടാംഗം. ചരിത്രപരമായ ചില കാരണങ്ങളാൽ ഈ വെരുദ്ധത്തപ്പറ്റി പുർവ്വാധികം ബോധവത്തു

ക്കൊകുവാൻ ഒരു പ്രത്യേകഖട്ടത്തിലെ മനീഷിസമുഹത്തിന് കഴിയുമ്പോൾ, അവരുടെ ചിന്തകളിലും വാങ്ങമയരചനകളിലും കലാസൃഷ്ടികളിലും അതു പ്രതിഫലിക്കുന്നതും പരിഹാരാ നേപ്പണത്തര ജൂലിക്കുന്നതും തികച്ചും സ്രാഭാവികമാണ്. കാലാത്മാവിന്റെ ഈ അന്തർത്ഥര ഫുദയാലുവായ ഒരു നിരുപകൾ ദൃഷ്ടിയിൽ നിരർത്ഥമോ നിഷ്പമലമോ ആവുകയില്ല. ഇതിനർത്ഥം പുരോഗമനത്തിന്റെ കുത്തകാവകാശം സ്വയം ഏറ്റെടുക്കുന്ന ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയകക്ഷി വരച്ച വരയിൽ സാഹിത്യനിരുപകൾ നില്ക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും. കേസൽ, പോൾ, മുണ്ടേഴ്സ്, കുറ്റിപ്പുഴ, എന്നിവർക്ക് ഇതു വിവേചിച്ചറിയാനും മറുള്ളവർട്ടുകൊടുത്ത ലൈബ്രറിയും നീഞ്ഞാതെത്തന്നെ പുരോഗമനസാഹിത്യത്തെ അംഗീകരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. മാരാർക്ക് ആകട്ട പുരോഗമനസാഹിത്യത്താട് വിഷാദാത്മകതയാടെപാലെ അശാസ്ത്രത്തീയമായ അനുഭാരത പുലർത്താനെ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. അതിന് മുപ്പതുകളിൽ ചില രാഷ്ട്രീയനേതാക്കളുടെയും ചില ചിന്തകരുടേയും പ്രസ്താവനകളും പ്രവൃംപനങ്ങളും വഴിമരുന്നിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. ‘ഇതരവിഭഗ്യത്താഴിലാളികൾക്കുള്ള സ്ഥാനമേ ജീവ സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യകാരനുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളു’ എന്നു പറയുന്നത് കേസരിയായാലും (25-7-1937) മാരാർക്ക് മനസ്സിലാക്കാനാകില്ല. തനി തൊഴിലാളിയോടൊപ്പം എഴുത്തുകാരനെ പരിഗണിക്കുന്ന കാഴ്ചപ്പാട് മേധയക്കും പ്രതിഭയകും അമാനുഷ ദിവ്യത കർപ്പിക്കുന്നവരിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തം തന്നെയാണെല്ലോ. എത്രു മഹത്വത്തിനും മാനുഷികമാനം കർപ്പിക്കാനെ ഭൗതികവാദികൾക്കു കഴിയു. വൈരുദ്ധ്യാത്മക ഭൗതികവാദം ഒരുവക ദിവ്യതകളേയും പൊറുപ്പിക്കുകയില്ല. ഇംഗ്രേസിനുശേഷം, ജനാന്തരവാസന, ദിവ്യപ്രതിഭ മുതലായവയുടെ ലോകത്തുനിന്ന് ഭൗതികതയുടെ മണ്ണിലേ ക്കിറങ്ങിവരാൻ എളുപ്പമല്ലേം. ഇതുമാറ്റിവെച്ചാൽ, പുരോഗമന സാഹിത്യത്തിന്റെ മറു സമീപനങ്ങളാടു കുറിച്ചാക്കെ പൊരുത്ത പ്ലാനാകുമായിരുന്നു. അതിനാകട്ട പുരോഗമന സാഹിത്യത്തിന്റെ വക്താക്കാൾ ആയിരുന്ന രാഷ്ട്രീയകാർ ഇടംകൊടുക്കുമായിരുന്നുമല്ല. ഇന്നും ഈ വിടവു നികത്തിയിട്ടില്ലതാനും. വാച്ചുമായ വർഗ്ഗവൈരുദ്ധ ദർശനപ്രചരണമാണ് സാഹിത്യലക്ഷ്യമെന്നും അതിന്റെ പരിധിയിലും പ്ലാനാത്തത്തോന്നും സാഹിത്യമാവില്ലെന്നും ശറിക്കുന്നവർ പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചുക്കാൻ പിടിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം സർഗ്ഗ ശക്തിയന്നരിൽ എറിയകുറും അകന്നുതന്നെ നിലക്കും. അങ്ങനെയുള്ള വരെല്ലാം മാരാരുടെ പിൻഗാമികളെന്നു മുദ്രകുത്തപ്ലാനിടയുമുണ്ട്.

കല കലയ്ക്കുവേണ്ടി എന്ന വാദക്കാരുടെ കുടെയായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. ഭൗതികജീവിതപ്രയോജനത്തെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നു.

സാംസ്കാരികോന്മമന മുല്യത്തെയും അതിനുഗുണമായ ശാഖയിൽ രസഭാവാവസ്തുയനിമുല്യങ്ങളെയും കാവ്യാത്മാവായി കാണുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അവയെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പഴയ പണ്ഡിതന്മാരുടെ സൈഡാന്തിക ശൃംകശൈലിയിൽ നിന്നു തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു സമീപനരീതി. മേഖസന്ദേശത്തിലെ മേഖത്തെ മനുഷ്യമനസ്സിലെ അസംബന്ധപത്തമായ കാമോപഭോഗാഭിലാഷപ്പരപ്പിന്റെ പ്രതീകമായി കാണാനും രഘുവംശത്തെ മുല്യച്ചുതിയിലും ദുരന്തത്തിലേക്കു നിപതിച്ച ഒരു രാജ്യവംശത്തിൽന്റെ തുടർക്കമ യായിക്കാണാനും മാരാർക്കു കഴിഞ്ഞത് സാഹിത്യത്തെ ഭൗതിക മനുഷ്യ ജീവിതക്രമത്തിലും ഒരു ദേഹാഭിവാദിക വ്യാപാരമായി ഉപയർശിച്ചതിനാലുണ്ടോ. നാളപരിത്തതിലെ കമാപാത്ര ചിത്രങ്ങളിൽ കവി പ്രകടിപ്പിച്ച ഉൾക്കാഴ്ചയെ കണ്ണഡത്താൻ സമാനമായ ഉൾക്കാഴ്ചയോടുകൂടിയ നിരുപക്കനേ കഴിയു. പഴയ ആലക്കാരിക നാരെപ്പാലെ പദവാക്കപ്പേരോലക്കാരങ്ങളുടെ വളവുകളും പിരിവുകളും മാത്രമല്ല അദ്ദേഹം നോക്കിക്കണ്ടത്. മനുഷ്യമനസ്സിലെ വളവുകളിലും പിരിവുകളിലും സഖാരിക്കുന്ന കവിഭാവനയുടെ ഉൾക്കെടലുകളിലേക്കും ഹൃദയങ്ങളിലേക്കും അദ്ദേഹത്തിൽന്റെ കണ്ണുചെന്നു. സൈഡാന്തിക നിരുപണതലത്തിൽ ചില പൊളിച്ചെഴുത്തുകൾ നടത്തിക്കൊണ്ടാണദേഹം റംഗപ്രവേശം ചെയ്തതെന്ന വസ്തുതയ്ക്കു വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്. 28 വയസ്സ് തികയുംമുന്ന് സാഹിത്യഭൂഷണമന അലക്കാരഗ്രന്ഥം രചിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ ഭാഷാഭൂഷണത്തിലെ അലക്കാരപ്രകരണത്തിലുള്ള ചർച്ചകൾ പലതും അപഗ്രാമിച്ചു ചെവകല്യാശർ ചുണ്ടിക്കാണിക്കുകയെന്നതു വളരെ പ്രധാനമാണ്. അതിനേക്കാൾ പ്രധാനമാണ് ഗുണം, രീതി മുതലായവയുടെ ചർച്ചയിൽ വന്ന പ്രമാദങ്ങൾ ചുണ്ടിക്കാട്ടിയത്. രസഭാവങ്ങളുടെ പ്രകരണത്തിൽ വ്യഞ്ജനാവ്യാപാരത്തെയും ധനികരെയും അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടും വസ്ത്രലക്കാരങ്ങളുടെ പ്രകരണത്തിൽ, വ്യഞ്ജനാവ്യാപാരത്തിൽന്റെ സ്ഥാനത്ത് അനുമാനത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കാമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചു. ആനന്ദവർശന പക്ഷമല്ല, വ്യക്തിവിവേക കർത്താവായ മഹിമഭടന്റെ പക്ഷമാണ് അദ്ദേഹത്തിനു സീക്കാരുമായത്. ഇത് ആറ്റിക്കുറുക്കിയാൽ, വ്യാപാരത്തിന് കൊടുക്കുന്ന പേരിനേയും അതിശേഷം സ്വഭാവത്തെയും സ്വപർശിക്കുന്ന ഒരു വഴിമാറ്റം മാത്രമാണെന്നുകാണാം. എന്നാൽ, ഗുണാനുത്തരാഭികളുടെ അപഗ്രാമം വ്യത്യസ്തമാണ്. ദണ്ഡിവാമനാഭികൾ ഗുണ-രീതി സങ്കൽപ്പങ്ങളെ വെറും പ്രാസന്നിബഹുതയായിക്കണ്ണില്ലെന്നും ആ തലത്തിലേക്ക് അവയെ ആനന്ദവർശന ശേഷം വന്ന ചില ആലക്കാരകൾ അധികാരി പിച്ചുവെന്നും ആ വികലവീക്ഷണമാണ് ഏ.ആർ. പിന്തുടര്ന്നതെന്നും സാഹിത്യഭൂഷണത്തിൽ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഏന്നിട്ടും കേരളത്തിലെ അധികാരിക്കാഡിക്കാം

തന്നെ നിലനിന്നുപോന്നു. അതിനാൽ പില്ക്കാലത്ത് നിരുപണം സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ എന്നൊരു ലേവന്തതിലൂടെ ആ വിഷയം വീണ്ടും ശ്രദ്ധയിൽക്കാണുവന്നു.

വാമനൻ വൈദർഭീരീതിയെ,
‘അസ്പുഷ്ടാ ദോഷമാത്രഭി
സമഗ്രഗുണ ഗുംഫിതാ
വിപഞ്ചി സ്വരസൗഖ്യാ
വൈദർഭി രീതിരിഷ്യതേ’
എന്നു വിവരികയും ശാകുന്തളത്തിലെ
‘ഗാഹനതാം മഹിഷാ നിപാനസഉലിലം
ശുംഖഗർമ്മഹുസ്താധിതം
ചരാധാബവലകദംബകം മുഗകുലം
രോമമു മദ്യസ്തു
വിസ്വബ്ദ്യംകുംഭതാം വരാഹപതിഭിർ
മുസ്താകഷതിപലവലേ
വിശാമം ലഭതാം ഇദം ച ശിമില
ജുംബവലമമസ്മദ്ദനുഃ
എന ഭ്രാക്കത്തെ ഉദ്ധരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. സരസ്വതീ
കൺംബരണാത്തിൽ ദോജൻ.
മനീഷിതാഃ സന്തിഗ്രഹോഷ്യദേവതാ
സ്തപഃ കു വത്സേ! കു ച താവകംവപുഃ
പദം സഹേതത്രമരസ്യ പേലവം
ശിരീഷപ്യഷ്പം ന പുനഃ പത്രിണഃ
എന കുമാരസംഭവപദ്യവും ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാഭൂഷണാത്തിലാകട്ട ‘മധുരവ്യഞ്ജനപ്രാസം വൈദർഭി
രീതിയായത്’ എന്നു നിർവ്വചിക്കുകയും, ക, ഞു, സ ഇത്യാദി
അനുനാസികങ്ങളോടു ചേർന്നവർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളും (എ, ഇ, ഓ ഇത്യാദി)
വർഗ്ഗാക്ഷരങ്ങളോടു ചേരുന്ന ലകാരവും രേഹണകാരലകാരങ്ങളും
മധുരവ്യഞ്ജനങ്ങളാണെന്നു നിർദ്ദേശിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.
ഇത്തരം വർണ്ണങ്ങൾ നിന്നനാൽ വൈദർഭീരീതിയായെന തെറ്റിഭാരണ
യാണ് തസ്വരാണി സിഖാന്തരുപേണ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത്. എന്നിട്ട്
അങ്കത്തുകലംകളുംപറിതം... എന്നുത്യുടങ്ങുന്ന ഒരു വികൃതമായ ക
പ്രാസംബഹുലഫ്രോക്കത്തെ ഉദാഹരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതുപോലെ
പരുഷവ്യഞ്ജനപ്രാസം ഗൗഡിരിതി എന്നും കോമളവ്യഞ്ജനപ്രാസം
പാഥാലി രീതി എന്നും നിർവ്വചിച്ചു. ഇപ്രകാരം രീതിനിരുപണാത്ത
ശബ്ദാലക്കാരപ്രകരണത്തിലൊതുകിയതിനെ മാരാർ രൂക്ഷമായി
വിമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്. ‘രാശി ഇരുട്ടിനെ പ്രകാശം എന പദം കൊണ്ടാണ്

വ്യവഹരിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതാണല്ലോ പറയാൻ? എനാണ് തീക്ഷ്ണമായ പരിഹാസം.

ഇതിനെല്ലാം ഹേതുഭേദതന്നു ധരനിർബന്ധത്തിലും സാഹിത്യനിരുപ്പന്നത്തിലെ ആത്മാനേപ്പണ്ടത്തിന്റെ വിജയക്കാടി പരപ്പിച്ച ആനന്ദവർധനൻ തന്നെയാണെന്നും മാരാർ നിരിക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗുണങ്ങളെ ശരംഗാദികളെപ്പോലെ ആത്മാവിന്റെ ഗുണങ്ങളായും ശബ്ദാർത്ഥാലക്ഷാരാദികളെ കടക്കാദികളെപ്പോലെ കാവും ശരീര ധർഘങ്ങളായും വേർത്തിരിച്ചതാണ് ഈ തലകീഴ്‌മരിയലിന്റെ മുലഹേതുവെന്ന് ഒരാരോപണവും ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്. രസഭാവവസ്തു ധരനികൾക്ക് ഉപസ്ഥിതാരകമല്ലാത്ത ശബ്ദാർത്ഥമെവചിത്ര്യങ്ങൾക്ക് ഒരചിത്രഭംഗിയില്ലോ എടുത്തുപറഞ്ഞ ആനന്ദവർധനൻ തന്നെ കാവ്യാലക്ഷാരങ്ങളെ കടക്കണ്ടെപ്പോലെ ബാഹ്യാലടക്കങ്ങളാക്കിയതിലെ അന്തരം ചിത്രമാണ് സകല ആപത്തുകളും വലിച്ചുവെച്ചതെന്ന് വിളിച്ചുപറഞ്ഞ മാരാരുടെ ശബ്ദം അനേ കേരളത്തിലെ സാഹിത്യ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മുഴ്ചങ്ങണ്ടതായിരുന്നു. അതു സംഭവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ കവിതയെ സംബന്ധിച്ച് ഒട്ടേറെ വികലധാരണകൾ പരക്കുന്നത് തകയപ്പെടുമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഇവിടെ ഒരു തിരുത്തൽ ആവശ്യമുള്ളതു ചുണ്ടിക്കാണി കാതിരുന്നുകൂടാ - ആനന്ദവർധനനല്ല, ആനന്ദവർധനൻ സമീപനത്തെ ദുർവ്വാവ്യാഖ്യാനം ചെയ്തുപോന്ന മറ്റ് ആലക്കാരികമാരാണ് ഏ.ആരിനെ സാധാരിപ്പിച്ചതും വഴിപിഴപ്പിച്ചതും.

തമർത്ഥമവലംബനേ യോഗിനം തേ ഗുണാഃ സ്മൃതാഃ
അംഗാദ്രിതാസ്ത്രലക്ഷാരാഃ മനവ്യാ കടകാദിവത്

എന കാരികയാണ് ദുർവ്വാവ്യാഖ്യാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. 'ഗുണങ്ങളെയും ശബ്ദാലക്ഷാരങ്ങളെയും വിവേചനബുദ്ധിയോടെ വേർത്തിരിച്ചു ശ്രദ്ധിക്കണമെന്നാണ് ഈകാർഡിക സുചിപ്പിക്കുന്നത്. 'ഗുണങ്ങൾ ആവിർഭവിക്കുന്നത് വർണ്ണവിന്യാസവെച്ചിത്രും കൊണ്ടല്ല എങ്കിലും വർണ്ണവിന്യാസചാതുരി ഗുണോദ്ധീപകമാണ്. പരുഷഭാവങ്ങൾക്ക് പരുഷവർണ്ണാവർത്തനവും മുദ്രാലഭാവങ്ങൾക്ക് മുദ്രാലഭവർണ്ണാവർത്തനവും ഗുണം ചെയ്യും. വർണ്ണങ്ങൾ അപ്രകാരം സംവിധാനം ചെയ്യുന്നതു മതിയാവു എന്നല്ല വർണ്ണസംഘടനയ്ക്ക് ഭാവങ്ങൾ കൈനുഗുണമായി വർത്തിക്കാണ് കഴിയും എന്നാണ് ഉറപ്പിക്കേണ്ടത് ഇപ്രകാരമുള്ള ഭാവാനുഗുണവർണ്ണസംഘടനയും വ്യത്യന്തപ്രാസയമകാദി ശബ്ദാലക്ഷാരങ്ങളും വ്യത്യസ്തമാണ്. ഭാവാനുഗുണവർണ്ണസംഘടന കടകാദികളെപ്പോലെ കേവലബാഹ്യങ്ങൾ ആണ്. അംഗാദ്രിതങ്ങളായ, ബാഹ്യങ്ങളായ, ശബ്ദാലക്ഷാരങ്ങളെ ഹാരം കടകം എന്നിവ പോലെ ഗണിക്കണമെന്നും അംഗിയായ ഭാവാദികളോടു ബന്ധമായ

ഗുണങ്ങളെ ശഹരുടികളെപ്പോലെ ആനന്ദങ്ങളായി ഗണിക്കണമെന്നു മാണം ആനന്ദവർദ്ധനയ്ക്ക് വിവക്ഷിതം. വെറും ശബ്ദഭാലക്കാരങ്ങളെയാണ് ഗുണങ്ങളിൽ നിന്നു വേർത്തിരിച്ചു മനസ്സിലാക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. അർത്ഥാലക്കാരങ്ങളെയോ ഭാവാനുഗുണമായ വർണ്ണവിന്യാസ ചാരുതയെയോ അല്ല ഹാരാബികളോടുപമിക്കുന്നത് എന്ന് കാരികയുടെ സന്ദർഭത്തിൽ നിന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാവുന്നതാണ്. ഉപമ, രൂപകം, രൂപകാതിശയോക്തി മുതലായ അലക്കാരങ്ങൾ ധനനിയിലേക്കു നയിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ നിന്ന് ഇത് മനസ്സിലാക്കാം. രൂപക്കണ യമോക്തവ്യങ്ങൾക്ക് ലക്ഷണാനുഗതേന പ്രസാധിനോരസഃ എന്നും മറ്റൊരുള്ള പരാമർശങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുള്ളവർക്കാർക്കും എല്ലാ അലക്കാരങ്ങളുമും 'അംഗാശ്രിതങ്ങൾ' എന്ന് ആനന്ദവർദ്ധനയ്ക്ക് വിശേഷിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നറിയാവുന്നതാണ്. 'അംഗാശ്രിതങ്ങൾ മാത്രമായ അലക്കാരങ്ങളെ 'എന്നതിനും' ആലക്കാരങ്ങൾ അംഗാശ്രിതങ്ങൾ മാത്രം' എന്നതിനും അർത്ഥംവൃത്യസ്തമാണെല്ലാ. ഇത് വേണ്ടപോലെ വ്യക്തമാക്കാതെ ദുർവ്വാവ്യാനം ചെയ്ത് മറ്റ് അലക്കാരിക്കയാരെ മാത്രം പഴിക്കേണ്ടതിനുപകരം ദുർവ്വാവ്യാനത്തിൽ പങ്കുചേരുകയും കാരികാകർത്താവിൽ പഴിചാരുകയുമാണ് മാരാർ ചെയ്തത്.

സംസ്കൃതസാഹിത്യ നിരുപണപദ്ധതികളിൽ നിഷ്പണ്ടാതനം യിരുന്ന മാരാർ അതിൻ്റെ പോരായ്മകൾ തിരിച്ചറിയുകയും പോരായ്മകൾ നികത്തത്തക്കവല്ലും സന്തം നിരുപണപദ്ധതി രൂപപ്പെട്ടു തന്മുകയും ചെയ്തു. 'സംസ്കൃതസാഹിത്യ ചിന്കർ പദവാക്യങ്ങളിലാണുറു നോക്കിയത്. കാവുത്തിൻ്റെ സമഗ്രപത്തിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചില്ല. ക്രമാപാത്രനിരുപണം വികസിപ്പിച്ചില്ല. ടെപ്പുകളെയല്ലാതെ, പ്രതിജ്ഞ ഭിന്നവിചിത്രമാർഗ്ഗമായ മാനവ ജീവിതത്തിലെ ആ വൈചിത്ര്യ വൈവിധ്യം അതിന്റെ നിരീക്ഷിക്കത്തക്കവല്ലും വ്യക്തിദർശനത്തിലേക്ക് കണ്ണുതിരിച്ചില്ല' (നിരുപണം സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ) എന്നു തിരിച്ചറിയുന്നതു സരിച്ച് സന്തം നിരുപണ പദ്ധതി അദ്ദേഹം വെട്ടിത്തെളിയിച്ചപ്പോൾ പുതിയ നീരൊഴുക്കുണ്ടായി; പുതിയ ചുരങ്ങൾ തുറന്നാലെന്നപോലെ പുതുവെള്ളിച്ചും പ്രസാർിച്ചു. കാറ്റും വെളിച്ചവും നീരൊഴുക്കുമുള്ള ആ നവകേദാരം പിന്നാലെ വരുന്നവർക്ക് ഉന്നേഷവും ഉത്സാഹ പ്രകർഷവും നൽകുന്ന ഉംർജ്ജഗ്രേശാതസ്സായിത്തിരുകയും ചെയ്തു.

വിമർശനം വ്യൂത്പത്തി

മലയാളസാഹിത്യ വിമർശനത്തിലെ ഒരു പരിവർത്തനാധ്യാത്മകവും

എ.ആർ. രാജവാരിയർ

മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യവിമർശത്തിൽ ഏറിയോരുക്കാലം അരങ്ങു നിന്നെന്തു നിന്നെന്തു രണ്ടുണ്ണമാണ് - സമൂഹചിന്തയും ധാർമ്മിക മൂല്യ ചിന്തയും. സുക്ഷ്മമാലോചിച്ചാൽ ഇവരങ്ങും തമിൽ അതു വന്നിച്ചു അകലമല്ല എന്നു കാണാം. സമൂഹചിന്തയെന്ന വർണ്ണരാജി യിലെ ഏറ്റവും സാന്ദര്ഭകുടിയത് ധാർമ്മികമൂല്യചിന്തയാണും. സമൂഹ നിഷ്ഠംമായാണല്ലോ ധാർമ്മികമൂല്യങ്ങളുടെ നില.

സമൂഹചിന്തയിലായാലും ധാർമ്മികമൂല്യചിന്തയിലായാലും വർണ്ണ ദേശങ്ങൾ നിരവധിയാണ്. സമൂഹചിന്തയിൽത്തന്നെ നേർത്തുനേർത്തു രാഷ്ട്രീയമുദ്രാവാക്യങ്ങളോളം ഇരങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരടർ - ധാർമ്മികമുല്യചിന്തയിൽ അഞ്ചുയറ്റം ചെന്ന ആദർശത്തിന്റെ പരമകാഴ്ചയിലെ തന്ത്രം ഒരടർ. ഇവയ്ക്കിടയിൽ ഒന്നു മറ്റൊന്നിൽ ചേർന്നലിംതുചേരുന്ന നിരവധി അടരുകൾ വേറേയും. ധാർമ്മികചിന്തയുടെ പരകാഴ്ചയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യും, കൂട്ടിക്കൂൾപ്പണമാരാരുടെ ഈ പ്രകരണം:

സാഹിത്യത്തിന്, ഏതു രാഷ്ട്രീയത്തിനുമപ്പോറും, സന്തമായ ഒരു ലക്ഷ്യമുണ്ട്. മനുഷ്യനിൽ അഞ്ചു കിടക്കുന്ന പ്രേമലാഭത്തെ സ്വീകരിക്കുന്നതിൽനിന്നും സരജനപ്രേമത്തിൽനിന്നും സവദേശ പ്രേമത്തിൽനിന്നും മെല്ലാം വളർത്തിക്കൊണ്ടു സകലജനതാ പ്രേമത്തിലെത്തിക്കുക എന്ന താണ്ട്; ആർഷസംസ്കാര പ്രകാരം ‘വിജാവിനയസവനനായ ബ്രഹ്മ സനില്യം ശ്രാവില്യം, ഹസ്തിയില്യം ശ്രാവില്യം ശ്രപാകനില്യം’ സമാർഥനം നേടിക്കൊടുക്കുകയാണ്ട്.

-‘പ്രതിരോധസാഹിത്യം’
ഇങ്ങനെന്നോളം, തൃശ്ശൂർ, 1966. പി. 93

സാഹിത്യത്തിന്റെ ഈ അത്യുന്നതലക്ഷ്യം സാഹിത്യകൃതികകു തന്മൂലം, അതിനു പുറത്തെത്തിടേയോ ആണ്. ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്കെന്നതാ നുള്ള ഒരുപാധി മാത്രമാണ് സാഹിത്യം. ലക്ഷ്യത്തെ മുഖ്യമാക്കി അതിന്റെ ഉപാധിയായ സാഹിത്യത്തെ ഗൗണമാക്കുന്നതാണ് ഈ വിവേചനത്തിന്റെ കാതൻ.

ധാർമ്മികമൂല്യചിന്തയുടെ സാന്ദര്ഭകുറഞ്ഞ അടരിലെ രാഷ്ട്രീയ സ്വപർശമേറ്റ് സാമൂഹികചിന്തയില്യം ഇതുതന്നെന്നയാണ് നില. മുണ്ടെല്ലാ മിമാസ്തുറുടെ ഈ വീക്ഷണം നോക്കുക :

സാഹിത്യമന്ത്ജരിയിൽ സമയിച്ചിട്ടുള്ള കവിതകളിൽവെച്ച് പണിയിതപാമരദേശമെന്നിയെ ഏറ്റവും ഹൃദയാവർജ്ജകമായിത്തിർന്നതു 'ദേശവും കാലവും ലോകസ്വാവവും' നോക്കി എഴുതിയവയാണ്. അവ യിൽത്തന്നെന്ന ദേശിയസ്വാതന്ത്ര്യസമരോത്തേജകങ്ങളായി എഴുതിയവ ഒട്ടരെയുണ്ട്. ഏറിയകുറും ആ കവിതകൾക്കു കാലിക പ്രാധാന്യമേ യുള്ളു. ചിരന്തനമുല്യം അവകാശപ്പെടാവുന്നവ കുറയും. എന്നാൽ നേരിട്ടു ദേശിയ സ്വാതന്ത്ര്യസമരവുമായി ബന്ധപ്പെടാത്തവയും ദേശ പാരമ്പര്യങ്ങളേയും സമകാലികതാല്പര്യങ്ങളേയും വകയിരുത്തിക്കൊണ്ടുതിയവയുമായ കൃതികൾക്കു കൂടുതൽ മാനുഷികമുല്യം അവ കാശപ്പെടാം. അക്കാദാണത്താൽ അവ ഏറെ ആസ്വാദ്യങ്ങളുമാണ്.

(വള്ളത്രോൾക്കവിത - ഒരു പഠനം, തൃശ്ശൂർ, 1971, പു. 57)

ഈത് സമൂഹാധിഷ്ഠിതസാഹിത്യചിന്തയുടെ പ്രാതിനിധ്യ സംഭാവമുള്ള ഒരു പ്രകരണമൊന്നുമല്ല. എന്നിരുന്നാലും അത്തരം യാദ്യച്ചിക സന്ദർഭങ്ങളിൽപ്പോലും മുല്യാധിഷ്ഠിതചിന്ത എങ്ങനെ ഇച്ചേരുന്നു എന്നു കാണാൻ ഈ പ്രകരണം ഉതകും.

സമൂഹചിന്തയിലായാലും ധാർമ്മികമുല്യചിന്തയിലായാലും ഈ വീക്ഷാഗതി ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യദർശനത്തെയും ഭാഷാദർശനത്തെയും ആധാരമാക്കുന്നുണ്ട്. രണ്ടിലും സാഹിത്യത്തിൽ സാഹിത്യക്കു തിക്കു പുറത്തുള്ള കാര്യങ്ങളേയാണ് തെടുന്നത്. 'പുറത്തുള്ള' ഒരു പ്രതിഭാസത്തെ വാക്കിലേക്ക്, ഭാഷയിലേക്ക് ആവാഹിക്കുന്നു എന്നതാണ് ഈ രീതിയുടെ ആധാരത്തത്തം. മറ്റാരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ, സാഹിത്യത്തിനു പുറത്തുള്ള, അതായത്, സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രകാശനമായുമായ ഭാഷയ്ക്കു പുറത്തുള്ള ഒന്നിനെ ഭാഷ മാധ്യമമാക്കിക്കൊണ്ട് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയാണ് കൂത്തി ചെയ്യുന്നത് എന്നാണ് അടിസ്ഥാനസകല്പം. ആ നിലയ്ക്ക് പ്രതിഫലനസിലാത്തതിലാധിഷ്ഠിതമായ വിവരങ്ങൾ തികളാണ് സാമൂഹികവിമർശവും ധാർമ്മികമുല്യപരമായ സാഹിത്യവി മർശവും. പ്രതിഫലനമെന്നാലെന്നാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ന് സാഹിത്യനികഷ്ട കർത്താവായ എം.എൽ. നായരുടെ വിശദീകരണമുണ്ട്:

ഓരോ ജനസമുദായത്തിന്റെയും ജീവിതത്തിന്റെ ഭിന്നഘട്ടങ്ങളിൽ ആ സമുദായത്തിന്റെ ആകെയുള്ള ആദർശങ്ങളുടെയും മണിസ്ഥിതിയുടെയും ഒരു നേർപ്പകർപ്പു കാണേണ്ണമെങ്കിൽ ആ സമുദായത്തിന്റെ ആകാലഘട്ടങ്ങളിലുള്ള സാഹിത്യത്തെ പരിശോധിച്ചാൽ മതിയെന്നുള്ളത് അധികപേരും അറിയുകയും അനുവദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു വസ്തു തയാറാണ്ടോ. ഓരോടു മുഖഭാവം കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നതു പോലെ, ഒരു സമുദായത്തിന്റെ മുഖഭാവം അതിന്റെ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

('കാവ്യത്തിലെ കണ്ണാടി', സാഹിത്യനികഷ്ട 200 വാല്യം, കോഴിക്കോട് 1949), (1949), പു. 53)

വീണ്ടും,

യാമാർത്ഥ്യത്തെ അങ്ങനെത്തെനെ പകർത്തിക്കാണിക്കുകയല്ല. പ്രക്യതിയുടെ മുകുറമാണ് കലയെന്ന് ഒരു നിരുപണ സങ്കേതമുണ്ട്. ഏപ്രാഹം. സർ മക്കാർട്ടൻ പറയുന്നു: “ആയിരിക്കാം, പക്ഷേ ആ മുകുറം മധ്യം ഉയർന്നതോ കൂഴിന്നതോ ആയിരിക്കും.” കലാമുകുറത്തിലുള്ള വസ്തുപ്രതിബിംബം, യാമാർത്ഥ്യത്തെ മറ്റാനായി തെറ്റിഡിക്കാൻ ഇടയില്ലാത്തവിധത്തിലാണെങ്കിലും, ശണ്യമായും സ്വപ്നമായും രൂപാന്തരപ്പൂട്ടാതെ നിവൃത്തിയില്ലാണ് ഏപ്രാഹം. മക്കാർട്ടനിയുടെ മതം.

‘കലാകാരന്റെ ഭ്രാക്കം’, സാഹിത്യനികഷം 2. പു. 73-81

സാഹിത്യചിന്തയെ ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും വളരെക്കാലം സ്വാധീനിച്ചുപോന്ന ഒരു ആധാരജ്ഞത്താനമാത്ര (basic episteme) ആണ് പ്രതി മലനവാദം. ഫ്രെഞ്ചു ചിന്തകനായ ടെയിനിൻ്റെ ത്രിവർഖ പ്രത്യാഹാര സുത്രങ്ങൊടു (race-milieu-moment) ആ വാദത്തിന് സൈഖാനികാ സ്വദം ഉറച്ചുകിട്ടി. എന്നാൽ അതിന് ഒരുവേള, അനുകരണവാദത്തിന്റെ (mimesis) കാലത്തോളം പഴക്കമുണ്ടായും. പതിനേന്ടും പത്തൊമ്പതും ശതകങ്ങളിൽ പടിഞ്ഞാറൻ നാടുകളിൽ പൊതുവെ ഭാഷാചിന്തയിൽ ആധിപത്യം ചെലുത്തിയ അടിസ്ഥാനധാരണകളിൽ രണ്ടു മുഖ്യവഴികൾ ഉണ്ട്. അവയിൽ ഒന്ന് സിഖാനിക്കുന്നത്, വാക്കിൽ അർത്ഥം ഉത്പന്നമാകുന്നത് ആ വാക്ക് പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന വസ്തുവിൽ നിന്നാണ് എന്നതേ. ഓരോ വക്താവും നൽകുന്ന വ്യത്യസ്തരുപണ്ഡിക്കാത്തു വാക്കിനു നിലവിലുള്ള ആശയങ്ങളെല്ലാം ആവാഹിക്കാനാവുന്നു എന്നാണ് മറ്റേ വഴി. ഹ്യൂമനിറ്റീസ് വിമർശനരിതികൾ, സാഹിത്യപഠനത്തിലായാലും മറ്റു മാനവിക വിഷയങ്ങളുടെ പഠനത്തിലായാലും ഈ രണ്ടു ഭാഷാത്തരങ്ങളേയാണ് ആധാരമാക്കിയത്. പുറത്തുള്ള വസ്തുക്കളേയും ആശയങ്ങളേയും പ്രതിഭാസങ്ങളേയും ഭാഷയിൽ വാക്കുകൾ മുഖേന പ്രതി മലിപ്പിക്കുകയെന്ന കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ആഗമം ഇപ്പോൾ ഭാഷാചിന്തയോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

പ്രതിഫലനവാദത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ പ്രകടനങ്ങൾ കൊണ്ടുപിടിച്ചിരുന്ന കാലത്തുതന്നെ അതോടൊപ്പം ആദിരൂപപരവും മനഃശാസ്ത്രപരവുമായ ചില വിമർശനധാരകളും മലയാളത്തിൽ പ്രചരിച്ചു. ആദിരൂപത്തിൽ ആവർത്തനപ്രകൃതിയായ ആശയമാതൃകകളെ കണ്ണടത്തി വ്യാവ്യാമിച്ചുകൊണ്ട് സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ സാഹിത്യാംശങ്ങളിലുന്നുകയാണ് വിമർശകൾ ചെയ്യുന്നത്. ആ പദ്ധതിയുടെ വക്താവും പ്രയോക്താവുമായ നോർത്തോപ് ദേഹത്തെന്നും ആ പദ്ധതിയും ആ പദ്ധതിയെ സാമൂഹികചര്യകളെ വിളക്കിക്കാട്ടാനുപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടോ. പുരാവസ്തുങ്ങളുമായുള്ള ദൃശ്യബന്ധം കാരണം മലയാളത്തിലെ ആദിരൂപങ്ങളുടെക്കുറിച്ചുള്ള അനേകംജാഞ്ചർകൾ സാംസ്കാരികാശയങ്ങളോടുള്ള ചാർച്ച അവിതർക്കിത്തമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ

யാർമ്മികമുല്യചിന്തയോടുള്ള വേഴ്ചയും ഉണ്ട്. ആദിരൂപപഠനങ്ങൾ മലയാളത്തിനു പരിചയപ്പെടുത്തിയ പ്രൊഫ. എം. അച്യുതൻ എഴുതി:

‘പഴയ പാട്ടിൽ ആദിരൂപാനുഭവത്തെ സാമ്പദ്യജീവിതത്തിലെറ്റ് ആരോഗ്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്ന ആധിക്യത്തിൻ്റെ സഹായമായ ആവിഷ്കാരത്തിന് ഉപാധിയാക്കിരിക്കയാണ്. പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായരുടെ ‘കളിയച്ച്’നിൽ ശർവ്വദാർമ്മായി ഭേദത്തിനും കാരണം പുരണ്ട കരുത്തു സർഗ്ഗശക്തി കഷയച്ച് ജയമായിത്തീരുന്ന മനസ്സിൽ ബൈമാവണ്ണാധി മുർത്ത സകലപമായ കൃഷ്ണനായി അവതരിക്കുന്നതിനാൽ അതു പവിത്രവും പ്രകാശമാനവുമാകുന്ന അനുഭവമാണ് ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്. കവിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഈ പുനർജ്ജനാനുഭവം പൊതുവേ സമൂഹത്തിന്റെതുകൂടിയാണ്. ‘കൃഷ്ണാശ്വരി’യിലെ കുറവാളിയുടെ അനുഭവവും ഇതുതന്നു... ഈ ആദിരൂപപ്രചലനത്തെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ വിശദാംശങ്ങളാണ് മുർത്തചിത്രമാക്കി അവതരിപ്പിക്കാൻ അപൂർവ്വം ചിലർക്കേ സാധിക്കുകയുള്ളതു എന്നു മാത്രം.

(‘കവിതയിലെ അദ്ധ്യൂപങ്ങൾ’, കവിതയും കാലവ്യം, കോട്ടയം, 1985 (1965), പു. 104.

திகழும் ஸாகேதிகவும் பால்வைவுமாயித்தீரான் யாராலும் பழு துதிபோடும் விமர்ஶனம் மூலம் சிறையிலேக்கும் ஸாமுஹிகஸாங்கா விகாரையண்ணிலேக்கும் கூடி வழாபிக்கும்தான் ஹூ பிரகரணத்தில் ஶிவவிக்காடுகளும் விஷயங்களிலோன்.

ବୀଳାଙ୍ଗ

കവിതയുടെ ഉൽപ്പത്തിക്കു പോതുണ്ടെന്നും സാഹചര്യവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങനെ വേണ്ടതുപോലെ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു കഴിയാത്തതാണ് ആധുനിക വിമർശന ത്തിന്റെ പരാജയമെന്നും ഹിസ്റ്റർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ശ്രദ്ധകാരൻ്റെ ജീവിതം, ചരിത്രം, മനസ്സാസ്ത്രം, നാവാശാസ്ത്രം തുടങ്ങിയവയെ ലോകാണ് സാഹചര്യത്തിലടങ്കിയിരിക്കുന്നത്. എഴുതുന്ന കവിതയ്ക്കും എഴുതുകാരൻ്റെ ജീവിതത്തിനും ഇടയ്ക്കു വരന്നിട്ടുരിക്കുക പ്രയാസമാണ്. നിരുപകൾ കവിതയിലും ജീവിതത്തിലും മാറി മാറി സഞ്ചരിക്കണം. അതു ലക്ഷ്യമില്ലാത്ത അലച്ചിലല്ല. കവിതയുടെ അന്തസ്ഥിതയിലെത്തിച്ചേരാനുള്ള അനേകണമാണ്. വേണ്ടതുപോലെ ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന കാകാതെ ജീവചരിത്രവും മറ്റും വാരിവലിച്ചു കുടുന്ന നിരുപണങ്ങൾ തുടർച്ചയിൽ അധികാരിക്കുന്നതാണ് അതിനെന്തിരായ വാദം ശക്തിപ്പെടാൻ കാരണം.

(കവിതയും കാലവ്യവും, പി. 108-9)

இறு பிக்கரளையெல்லாக் கடன்கூடியதிலும் பொய்யானுமென்க என்று சொங்கிக்கொண்டு வருகின்றார்கள். அதுவிடைப்புவரமாய் அனேகளைக்கொடுக்க வேண்டும்.

ഹികവസ്തുതകളും മുല്യചിന്തയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുന്നു എന്നതു തന്നെ ഒന്നാമത്തേത്. ആ മട്ടിൽ അത് പഴയ പ്രതിഫലനവാദത്തിന്റെ പക്ഷത്തോടു ബന്ധം പുലർത്തുന്നുമെങ്ക്. അതോടൊപ്പം സാമൂഹിക പ്രതിഫലനത്തിന്റെ പേരിൽ, അല്പവിഭവങ്ങളും അപര്യാപ്തവുമായി പ്ലോയ് സാഹിത്യചിന്തയെക്കുറിച്ചുള്ളു അതുപത്തി രേഖപ്പെടുത്തുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ആ അതുപത്തിയുംകൂടിയാണ് മലയാളത്തിൽ അശുദ്ധ പുർവ്വമായ ഒരു വിമർശനസ്വരം ഉയരാനിടയാക്കിയത് എന്നോർത്താൻ മേൽക്കാടുത്ത ഉദ്ധരണങ്ങളുടെ ഉള്ളടിയാം. ആദിരൂപപരമായ അന്നേ ഷണ്ഠരിതിപോലെ മന്ദ്രാസ്ത്രവിശകലനു പലതി പ്രചാരം നേടിയില്ല. എന്നിരുന്നാലും മന്ദ്രാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ കാവുത്തരമാറിയുന്നതിനും, അതിലുമേരു കവിയുടെ സത്രമറിയുന്നതിനും അവശ്യമാണ്. ആ രീതിയിലും പാഠത്തിനകത്തേക്കല്ലു, പാഠത്തിൽ നിന്നു പുറത്തെക്കാണ് അന്നേഷണത്തിന്റെ ഗതി.

ബാധ്യപ്രസ്തുത - ജീവിത തേയും - അതിനു പകരം നിൽക്കുന്ന ശാഖങ്ങൾ വഴി ഭാഷയിൽ (പ്രതിഫലിപ്പിക്കുക എന്ന അശയ ത്തിന് അഞ്ചാനോദയത്തിന്റെ (Enlightenment) സൃഷ്ടിയായ ആധ്യാത്മിക തയുടെ ഉപജനകളുമായി ശാഖബന്ധം ഉണ്ട്. അറിയുന്ന ആളൊന്നു വേരെ, അറിയപ്പെടുന്ന വസ്തുവൊന്നു വേരെ എന്നൊരു ദൈവതം അഞ്ചാനോദയചിന്തയുടെ മുലകള്ളായിരുന്നു. അഞ്ചാതാവിനെ ജേണയ തതിൽനിന്നു വേർത്തിരിക്കുകമാത്രമല്ല ജേണയത്തിന്റെ മേൽ അഞ്ചാതാ വിന്റെ മികവും മേലാളത്തവും ഉറപ്പിക്കുക കൂടിച്ചേയ്ക്കു, ആ ഉപജന. അതുവഴി, പ്രകൃതിയുടെ 'ഉടലി'ൽ (texture) ഇഴചേരുന്ന് അതിന്റെ ഒരു ഘടകമായി സയം അറിയുന്നതിനു പകരം പ്രകൃതിയെ അചേതനമായ 'വസ്തു'വായി എല്ലാംക്കാണ്ക്, കർത്തൃ ഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്ന അഞ്ചാതാവും കർമ്മഭാവത്തിൽ നില്ക്കുന്ന പ്രകൃതിയും തമിൽ കല്പിക്കുപ്പെട്ട പിളർപ്പിൽ വേദ്യേയും ദൈവങ്ങൾ അനുബന്ധമായി ആവിർഭൂം : മനസ്സ്/ശരീരം, ആത്മാവ്/ഭൗതികപിണ്ഡം, യുമതി/ഭിമാശം, പാരുഷം/സ്ത്രീസത്ത് എന്നിങ്ങനെ. ഒപ്പം, പ്രപഞ്ചത്തിൽ സമിതിചെയ്യുക എന്നതിൽനിന്നുവിൽ പ്രപഞ്ചത്തിനേൽ ആധിപത്യപ്രവണമായ അധികാരം സ്ഥാപിക്കുക എന്നത് ആധ്യാത്മകതയുടെ ആദർശമായും തിർന്നു. സാങ്കേതികതകാണ്ക പ്രപഞ്ചത്തെ അറിയുക, വിവരിക്കുക, വില്ലമതിക്കുക, മാറ്റിമറിക്കുക - എല്ലാം ആ ആദർശത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയായി. ഇമ്മാനൽക്കാണ്ക കാസ്തിന്റെ 'എന്നാണ് അഞ്ചാനോദയം' എന്ന പ്രബന്ധത്തിൽ പറയുംപേക്കാറം, ബാധ്യപ്രസ്തുതവുമായുള്ള കുടുക്കുക ഇൽക്കിന് ഉള്ളിപ്പോരാനും മനുഷ്യന് സയം വിമോചനം നേടാനും അത്തരത്തിലുള്ളാരു സത്രം ആവശ്യമായിരുന്നു. യുക്തിയായി, ആ സത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. ആധ്യാത്മികതയുടെ വരവോടെ സംഭവിച്ച മറ്റാരുമാറ്റം, ശാസ്ത്രം, യർമ്മനിതി, കല എന്നീ മുന്നും വെദ്യോഗ മേഖലകൾ

ഇംഗ്ലീഷ് നാടകത്താണ്. വസ്തുനിഷ്ഠമായ ശാസ്ത്രം, സാർവലഭകിക ധർമ്മം, സ്വതന്ത്രകല - ഇവയ്ക്ക് പരാപ്രേക്ഷ കുടാതെ ആന്റരിക്കയു ക്കികളും നിയാമകത്തെങ്ങളും. അങ്ങിനെ രൂപപ്പെട്ട വിശ്വാസവഗാഹ ത്തിന്റെ സംസ്കാരം കൊണ്ടു ദൈനന്ദിന ജീവിതത്തെ യുക്തിദ്വേതയിൽ പുനഃസംഘടിപ്പിക്കാൻ അഞ്ചാനോദയത്തിനു കഴിഞ്ഞത് ഈ വ്യവസ്ഥ കൊണ്ടായിരുന്നു എന്നു നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു. ആധുനികതയുടെ സാമു ഹ്യശാസ്ത്രകാരനായ മാക്സ് വൈബർപ്പോലുള്ളവരും സംസ്കാര ത്തിന്റെ ഈ സ്വതന്ത്രമേഖലകളുടെ പ്രാധാന്യം ദർശിച്ചവരാണ്. താത്ത്വി കമായ ഈ നിലപാട് മനുഷ്യക്കേറ്റിതമായ ഒരു പ്രപഞ്ചവോധത്തെ പൂരക്കേഷപിച്ചു. അതാണ് അഞ്ചാനോദയമാനവികത (Enlightenment Humanism) മനുഷ്യനാണ് സർവ്വപ്രധാനം എന്ന് അത് സിഖാന്തിച്ചു. സാമുഹികവിമർശത്തിനും ധാർമ്മികമുല്യചിന്തക്കും പശ്ചാത്തലമായത് ഈ ആധുനികതയുടെ ഭാർഷനികപ്രജനകളാണ് എന്ന വസ്തുത വിട്ടു കളയാവത്തില്ല.

പുരിംലോകങ്ങളിൽ നിന്നു വാങ്ങിപ്പോന്ന് കവിതയുടെ സ്വന്തം തട്ട കത്തിൽ കടന്നുചെന്ന് അമർന്തിരുന്ന് ഓരോ സൗന്ദര്യവിശ്വാസങ്ങളെ നുണ്ണാന്തിരിക്കുന്ന ഒരേപ്പണാരീതി എതാണ്ടിക്കാലത്തു തന്നെയാണ് മുളിപ്പിറന്നിരുന്നത്. ‘ഉക്കാലത്ത്’ എന്നു പറഞ്ഞത് കല്പപിച്ചുകൂട്ടിത്തന്നെ. മലയാള വിമർശത്തിലെ ഒരു പരിവർത്തനസ്ഥിക്കു തൊട്ടുമുഖ്യം ഈ താവളത്തിന്റെ ‘കാലമാനാ’ കൂടി കണക്കിലെടുക്കാനുണ്ട് എന്നു സുചി പ്പിക്കുകയാണുദ്ദേശ്യം. ദ്രശ്യാദികവിതകൾ ഒട്ടുതുവെച്ച് ഇംഗ്ലീഷ് പദരചനയും ബിംബയോജനയുമൊക്കെ നിഷ്ക്കുഷ്മായി പരി ശോധിക്കുന്ന ആ രീതിയുടെ വകുതാവ്, അനേകക്ക് ആര്യുദ്ധവനന്നായ കെ.പി. ശകരൻ ആയിരുന്നു. നിയതവും വ്യത്യസ്തവുമായ ഒരു ഭാഷാ ദർശനമോ സാഹിത്യത്തെച്ചിന്തയോ ഒന്നുമല്ല, സാഹിത്യപഠനത്തിൽ ഭാരതീയ പാരമ്പര്യം നുറ്റാണ്ഡുകൾക്കാണു രൂപപ്പെടുത്തിയെടുത്ത രസം, അലങ്കാരം, ധ്യാനി തുടങ്ങിയ പരിചിതങ്ങളായ പദ്ധതികളുടെ ഉയിരും ഉള്ളജ്ജവും ഉൾക്കൊണ്ട ചെതനയുവത്തായ ഒരു സംവേദനശിലാത്തിന്റെ കാവ്യാസ്വാദക്രതുകമാണ് ദ്രശ്യവിതാ പഠനങ്ങളിൽ തെളിവേലക്കു നന്ന. ഒരു വശത്ത് അത് കൂതിയുടെ അമവാ ഉപലഭ്യമായ പാഠത്തിന്റെ തട്ടകത്തെക്ക് വാങ്ങിനിന്നാണകിലും വരാനിരിക്കുന്ന പാഠനിഷ്ഠം യുടെ അരുണാദയം കൂറിച്ചു. മറുവശത്ത് കവിതയുടെ ശക്തി, സൗന്ദര്യം തുടങ്ങിയ ഗുണവിശ്വാസങ്ങൾ സാമുഹികവും ധാർമ്മികവും മായ മുല്യവിശ്വാസങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രീതിയെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞു കൊണ്ടു പഴയ സംസ്കാരങ്ങളാടു പാരമ്പര്യബന്ധം പുലർത്തുകയുമുണ്ടായി. അങ്ങനെ, ആദിരൂപപരമായ പഠനങ്ങളും ദ്രശ്യവിതാപഠനങ്ങളും വാസ്തവത്തിൽ ഒരു പരിവർത്തനസ്ഥിക്കുമുഖ്യം ഈ താവളങ്ങളായി എന്നു പറയാം.

എരെക്കാലം അരങ്ങടക്കിവാൻ സാമുഹികവിമർശനത്തിനും മുല്യാധിഷ്ഠിതചീതിക്കും ഭാഷാദർശനത്തോടും ജീവിതദർശനത്തോടും എന്നതുപോലെ സമകാലിക സമുഹവൃവസ്ഥയോടും ദ്വാശബ്ദന്മാണ്. ഒന്നാന്നര നുറ്റാണ്ടുകാലത്തെ കോളനിവാഴചയുടെ ഫലമായി മുച്ചുടും മുടിനേര സാമ്പത്തിക വ്യവസ്ഥയിൽ ഭൂതിപുർണ്ണമായിത്തീർന്ന സാധാരണജീവിതം സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യമായി വന്നതു സാമുഹിക ചീതയുടെ പശ്ചാത്യലമായിത്തീർന്നു. പടിഞ്ഞാറൻ ‘ആധുനികത’യോടൊപ്പം വന്നത്തിയ ആശയങ്ങൾ ഭാരതീയമായ മുല്യചീത യെയും പ്രചോദിപ്പിച്ചു. പാശ്ചാത്യവും ഭാരതീയവുമായ സാഹിത്യപഠനത്തിന്റെയും കാവ്യമിമാംസയുടേയും പാരസ്യരൂപങ്ങളും സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് സാമുഹികവിമർശവും ധാർമ്മികമുല്യചീതയും വിമർശനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കമായി യുപിപ്പുട്ടെന്നോർക്കുക. ഭൗതികവും സാമുഹികവുമായ സമുലപരിവർത്തനത്തിനു കാരണമായ രാഷ്ട്രീയവിസ്തുവം വിജയത്തിൽ കലാർഥിച്ചതിന്റെ റഷ്യൻ അനുഭവം സോഷ്യലിസ്റ്റ് റിയലി സമൂഹ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു ആക്കം കൂട്ടി. പ്രത്യക്ഷവും പരോക്ഷവുമായ തലങ്ങളുള്ള ഇങ്ങനെന്നെല്ലാരു ചരിത്രപഠനങ്ങിലാണ് സാമുഹികവിമർശത്തിന്റെ ആശയപരുപം (paradigm) രൂപം കൊണ്ടത്. ഒരു കാലാവധിത്തിന്റെ സാഹിത്യാശയങ്ങളെ മുഴുവന്നും ഒളിഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും സാധാരികവിധേയമാക്കുവാൻ ആ പ്രരൂപത്തിനുകഴിഞ്ഞു.

‘പുറത്തുള്ള’ വസ്തുക്കളെയും പ്രതിഭാസങ്ങളെയും ആശയങ്ങളെയും ഭാഷയിൽ വാക്കുകൾ മുഖേന ‘പ്രതിഫലി’പ്പിക്കുകയെന്ന സാഹിത്യദർശനത്തിന്റെ രീതിയിൽനിന്നു വൈക്ഷണം കൊണ്ടും വിവരണം കൊണ്ടും വ്യത്യസ്തതമായ ഒരു വിമർശനസ്വഭാവവും അതിനാധാരമായ ഒരു സാഹിത്യചീതയും അനുപത്തുകളോടുകൂടി അവതരിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രോഫസർ എം.പി. ശകുള്ളിനായരാണ് ഈ രീതി മലയാളത്തിൽ ആവിഷ്കർശിച്ചത്. ജി.യുടെ ‘വിശദർശനം’, വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ ‘കണ്ണിർപ്പാട്’, കുമ്തിരാമൻ നായരുടെ ‘കളിയച്ചുൻ’, ഇടത്രേറിയുടെ ‘പുതപ്പാട്’, എൻ.വി. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ‘തീവണ്ണിയിലെ പാട്’, അക്കിത്തത്തിന്റെ ‘വാടാത്ത താമരയും കെടാത്ത സുരൂനും’ എന്നീ കൃതികളെ ഒറ്റയ്ക്കൊറ്റയ്ക്കെടുത്തു ഇഴപേര്ത്തു പരിശോധിക്കുന്ന പഠനങ്ങളിൽ രൂചികളെ പ്രത്യാന്വയിക്കുന്ന പുതിയെല്ലാ വിമർശനരീതിയെ പരിചയപ്പെടാം. ‘കണ്ണിർപ്പാട്’ത്തിന്റെ പഠനത്തിൽ ശകുള്ളിനായർ ആ രീതിയുടെ മാനിഫെസ്റ്റോ ഇങ്ങനെ വിശദീകരിച്ചു:

“അനന്ത ലഭ്യ സ്ഥാനത്താം” എന്നതുപോലെ ‘അനന്ത ലഭ്യ കാവ്യാർത്ഥം’ എന്നാണ് നബീനമതം. ഓരോ കവിതയും സ്വയം പ്രകാശകവും സ്വയം പര്യാപ്തവും സ്വയം വ്യാഖ്യായകവുമായിരുന്നു. മറ്റു കവിതകളുടെയോ ചരിത്രം മുതലായ ബാഹ്യപരിക്രാഞ്ഞളുടെയോ സഹായം തേടിപ്പോകാതെ തന്നില്ലെങ്കിലും സ്വചനാസാമഗ്രികൊണ്ടുതന്നെ ഭാവം ശഹിപ്പിക്കാൻ ഓരോ ചപനയും സമർത്ഥമാവണമെന്നതമാം. ഇവിടെ,

ശ്രീധരമേനോൻ്റെ മറു കവിതകൾ നൽകുന്ന പിന്തുണ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ‘കണ്ണിർപ്പാട്’ത്തിൽ നിന്ന് സ്വയം സ്ഥാതിക്കാത്ത ഒരു ഭാവത്തെ വിസ്തരിക്കാൻ മിനക്കെട്ടിട്ടില്ല.

(‘കാവ്യവ്യൂദ്ധപത്തി’, (കോട്ടയം, 1974, പു. 38)

സാഹിത്യചിന്തയെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വക്ഷേപത്തിലേക്ക് തിരിയെക്കാണ്ടുപോരുന്ന ഈ പുതുമയുടെ സ്വഭാവം ഒട്ടടുത്തുനിന്നു കാണുക കൗതുകകരമാണ്, പലതുകൊണ്ടും. ‘കവിത കണ്ണിർപ്പെബാഴിയിക്കണം, ഉള്ളസിപ്പിക്കണം എന്നും മറുമുള്ള ധാരണകൾക്കു പഴക്കമുണ്ടെങ്കിലും ഉറപ്പില്ല’ എന്നൊരു പ്രസ്താവത്തോടെയാണ് ‘വിശവർഗ്ഗനും വിശകലനം തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ. ‘അദ്ദിതീയമായ ജീവിതാവിഷകരണമാർഗ്ഗം എന്ന നില, കവിതയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ ശ്രദ്ധിച്ചകാലം’ എന്നാണ് മുകാലത്തിനു ശകുണ്ണിനായർ നൽകുന്ന വിശേഷണം എന്നതും അർത്ഥമാർഗ്ഗമാണ്.

കവിത ശകുണ്ണിനായർക്ക് ‘സിഖമായ ഒന്നുഡേമല്ല, സാധ്യമായ ഒരു പ്രക്രിയയാണ് (കാവ്യവ്യൂദ്ധപത്തി, പു.15) ജീവിതത്തിൽനിന്നു പ്രതിഫലിച്ചുകൂടിയ ഒന്നുഡേത്തിന്റെ ചർച്ചായല്ല, അനുശീലനത്തിൽകൂടി കടന്നുപോകുന്ന അനുവാചകരൂപങ്ങൾ കാവ്യാർത്ഥം കണ്ണഞ്ഞുന്ന പ്രക്രിയയുടെ വിവരണമാണ് കാവ്യാസ്വാദനം എന്നത്തിലും. ആ പ്രക്രിയയെ പേരുതും പേരുതും ഇഷ്ടവിടർത്തിക്കാട്ടിക്കൊണ്ടാണ് ശകുണ്ണിനായർ പുതിയൊരു കാവ്യാനുശീലനപഥതിക്കും കാവ്യാർത്ഥത്തിനും വേണ്ടി വാദിച്ചു. ആ മട്ടിലുംളാരു വാദഗതിയിൽ കാവ്യപഠനത്തിന്റെ പ്രമേയവും വ്യാപാരമേഖലയും, വ്യവഹാരശശലിയും ആകെ മാറിമരിഞ്ഞു. ‘വിശവർഗ്ഗനും തിരിയ്ക്കുന്ന പഠനത്തിൽ നിന്നൊരു ഭാഗം: ഓരോ വണ്ണത്തിലേയും കാവേദതിവ്യത്തം ഒറ്റവാക്കുത്തിൽ പറഞ്ഞശേഷം തുടരുന്നു:

സാഹ്യമായ ഈ ഘടനാശില്പപത്തിനുള്ളിൽ സുക്ഷ്മതരമായ മറ്റാരു ഭര്യാരമകൾടന്നുണ്ട്. ഒണ്ടു വീക്ഷണകോടികളുടെ സംരംഭങ്ങമാണ് ഈ കവിതയിലെ പ്രമേയമെന്നു മുമ്പു പറഞ്ഞുവെള്ളോ. ഭാവങ്ങളുടെ ദൈവത്വവും സംഘർഷവും നാടകത്തിൽ ഉണ്ടായെ കഴിയു. എന്നാൽ അതു കവിതകളിലെല്ലാം വ്യാപ്യവ്യതിയായ ഒരു ധർമ്മമായി ശാഖക്കുപെട്ടിരുന്നില്ല. സംക്ഷിപ്തങ്ങളായ ഭാവഗീതങ്ങളിൽപ്പോലും ഈ ദൈവത്വവും ഉൾക്കൊള്ളിക്കുകയെന്നതു വളരെ ദുർഘടം പിടിച്ച ഒരു കാര്യവുമാണ്. ഒരു കണ്ണടച്ച് ഉന്നം നോക്കിയിപ്പോൾ ലക്ഷ്യമൊഴിച്ചു മറ്റല്ലാം മറഞ്ഞുവെന്നു ഭ്രാംണാചാര്യരോടു പറഞ്ഞ പാർത്ഥരെ നിലയായിരുന്നു ഭാവഗീതകർത്താവിന്. തീവ്രതയെ വർധിപ്പിക്കുവാൻവേണ്ടി ഭാവഗായകൻ വിരുദ്ധംശങ്ങളെയെല്ലാം നിരസിക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. ഒരു ലാഭത്തിനൊരു നഷ്ടം.

(കാവ്യവ്യൂ. പു. 20)

'വിശ്വദർശന'ത്തിലുള്ള ഭാവങ്ങളുടെ ദൈത്യവും സംഘർഷവും മാൻ പ്രമേയസ്ഥാനത്ത്. അതിന്റെ മുഖ്യമായ ഒരു ഘടകം കാവ്യഭാഷ യെക്കുറിച്ചുള്ള നിരീക്ഷണവും.

ഭാഷയുടെ ശക്തികളെ ശാസ്ത്രീയപരമാനുകാണ്ഡു മനസ്സിലാക്കി, നിത്യാനുഭവംകൊണ്ടു സാക്ഷാത്കരിച്ച് അങ്ങെയറ്റംവരെ വിനിയോഗിക്കുകയാണ് നാം ചെയ്യേണ്ടത്. "വാപിവ, ലതേവ, നൗരിവ" എന്നു പറഞ്ഞ രീതിയിൽ ഒരുവിധം പുംശ്യലിയായ ഭാഷയെ പതിവ്വതയാക്കി മാറ്റുന്നതെങ്ങനെയെന്നതാണ് കവിയുടെ പ്രശ്നം. പത്രപ്രവർത്തനം, മെമതാനപ്രസംഗം എന്നിവന്നിമിത്തം വാഗ്മിത്വങ്ങളുടെ സീമകൾ അബേം അപകടത്തിലായിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് വാക്കുകളെ അച്ചടക്കത്തിൽ നിർത്തുകയെന്നതു വിഷമാ പിടിച്ച കാര്യമാണ്. വാരാന്തലേവക്കനേയും മെമതാനപ്രാസംഗികകനേയും തർജ്ജമവ്യാപാരിയെയും പാഠപുസ്തകങ്ങളുടുത്തുനവേണ്ടും ശ്രദ്ധിവല്ലഭനേന്നു വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാലമല്ലോ, ഈത്. രാജാധികാരം നൽകിയാൽ, അങ്ങ് ആദ്യമായി എന്നുചെയ്യു മെന്ന് ഒരു ശിഷ്യൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ കണ്ഠപ്പുഷ്പസ് എന്ന തത്ത്വാശാനി, താൻ വാക്കുകളുടെ അർത്ഥം ഓപ്പംപ്രത്പേടുത്തുമെന്നു മറുപടി പറയുകയുണ്ടായതേരെ

(കാവ്യ. പൃ. 25)

'ശക്രകുറുപ്പ് കവിതാഭാഷയെന്നുംബന്ധിച്ചേടതോളം ഇന്നും ഒരു തരം കണിഗവും പരിശുഭിയും പാലിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നുവെന്നത് ചുണ്ടിക്കാട്ടാനാണ് കൂത്തുകൾ നിരഞ്ഞ ഇരു നീംബ ആമുഖം. 'പ്രസന്നവിശ്വാശമായ ഒരു രീതിക്കഷം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ ആ പദ്ധതിക്കു കെല്ലപ്പുണ്ട്. എന്ന് ആ പ്രകരണം അവസാനിക്കുന്നേടതു ഭാഷയും പദ്ധത്യോഗവും കാവ്യ രചനയും ഭാവാലടനയും തമിൽത്തമിലേർപ്പെടുന്ന ബന്ധത്തക്കുറിച്ചുള്ള സമതംകൂടി പ്രകടമാക്കുകയാണ്, ഇവിടെ.

എന്നാണ് ഈ വിമർശനപദ്ധതിയുടെ വ്യാവർത്തകസ്വഭാവം? എന്നാണ്ടിന്റെ ഭാർശനികപദ്ധാതലം? പ്രയോഗഭാഷയ്ക്കും പദരൂപങ്ങൾക്കും കല്പപിച്ച പ്രാധാന്യം വ്യാവർത്തക ധർമ്മങ്ങളിലോന്നായി കണക്കാക്കാം. കാവ്യവ്യൂത്തപ്പത്തി എന്ന സമാഹാരത്തിലെ പഠനങ്ങളിലെല്ലാം വ്യാപിച്ചുകാണുന്ന ഒരു സ്വഭാവമാണത്. 'പുംശ്യലിയായ ഭാഷയെ പതിവ്വതയാക്കുന്ന' കവിയർമ്മത്തെപ്പറ്റി ഒരുമുഖ്യ പറഞ്ഞല്ലോ. 'ഗൃത്തിൽ ഭാഷ ആശയങ്ങളുടെ പ്രകാശനോപാധി ആയിരിക്കേ പദ്ധതിൽ ആശയങ്ങൾ ഭാഷയുടെ പ്രകാശനോപാധിയാണോ'നു അഭിപ്രായം കളിയച്ചുന്നു പഠനത്തിലുണ്ട്. പുതപ്പാട്ടിൽ, 'ഇന്ത്യിയജംബാനം കൊണ്ടോ ഹെതുജംബാനം കൊണ്ടോ സുക്ഷ്മങ്ങളോ അധികമായ കളിയച്ചുകാണിക്കാം' എന്നു ഭാഷയുടെ അനന്യസാധാരണമായ

ശക്തി സുചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. പുതപ്പാട്ടിൽത്തനെ, 'പ്രതീകനിഷ്ഠമായ ഈ ഏകാഗ്രത ഭാഷയിലും കാണാം. ഒന്നോ രണ്ടോ പദങ്ങൾ ഒഴികെ മറ്റു പദാവലികളെല്ലാം ഇവിടെ ബാലാവനയിൽ കൂളിത്തമാണ്. കവി തയും തദ്ദോധിയായ ഭാഷയും സാമുഹികമായ ഏകിഭാവത്തിന്റെ ഭാസുരതമമായ ബിഞ്ചുവരേ' (കാവ്യവ്യു. പു. 91) എന്ന ഉപദർശനവും ഉണ്ട്. 'തിവിഖലിയിലെ പാട്ട്' വിശകലനം ചെയ്യേണ്ടും ഭാഷാലഹരി മാത്രമല്ല, ഭാഷയുടെ കഴിവിനെപ്പറ്റി നിഷ്ക്രഷ്ടമായ ധാരണയും നൊമാറ്റിക്ക കവിക്കുണ്ട്.' എന്ന പ്രസ്താവം കാണാം. 'വാടാതെ താമരയിൽ സാമാ നൃഭാഷയും കാവ്യഭാഷയും തമിലുള്ള അന്തരരത്തപൂരിയാണ്: 'സാധാ രണ്ടായി ഭാഷജനിപ്പിക്കുന്ന ബോധം പദാർത്ഥം സാമാന്യവിഷയക മാണ്. ആ ബോധത്തിൽ പദാർത്ഥസാമാന്യജാതി വിശേഷണമായി ഭാസി കുന്നും. അതു സവികൾപ്പജനാനമന്ത്രം. എന്നാൽ കവിപ്രതിഭ വിശേഷ തന്ത്രയാണ് സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നത്. ആ വിശേഷത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുവാൻ ഭാഷയെത്തന്നെന്ന് ഒരു പ്രത്യേകരിതയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നു'. ഭാഷാ വിഷയകമായ ആശയങ്ങളുടെ ഈ പുനരാവൃത്തി കാണിക്കുന്നത് പ്രോഘം. ശകുണ്ണിനായരുടെ ഈ കാവ്യഭാഷാബോധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആസ്യാദനത്തിലിയിൽക്കാണുന്ന സർവവ്യാപിയായ ഒരു ഘടകമാണെന്നു മാത്രമല്ല, ആ ഭാഷാബോധത്തിന് ഒരു പ്രത്യേക ഭാഷാദർശന വുമായി സുസ്ഥിരമായ അടുപ്പവും വേഴ്ചയും ഉണ്ടെന്നും കൂടിയാണ്. അടുപ്പവും വേഴ്ചയുമാകട്ടെ, വ്യാകരണനിഷ്ഠം മാത്രവുമല്ല. ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിന്റെ സാഹിത്യത്തായാണ് (literariness) അനേകണാവിഷയം. അതായത് ഒരു കൃതിയെ 'സാഹിത്യ'മാക്കുന്ന ഘടകമെന്താണോ, അതിനെയാണനേക്കിക്കുന്നത്. ഇതാകട്ടെ, റഷ്യൻ ഫോർമലിസത്തിന്റെ വക്താവായ റോമൻ ജാക്കോബ്സൺ എന്ന ഘടനാവാദിയുടെ വൈക്ഷണത്തിനു സദ്യം മാത്രമല്ല, സാധർമ്മ്യമുള്ളതും കൂടിയാണ്:

'പദം, അതു സുചിപ്പിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെയോ, സ്വർഗ്ഗിപ്പിക്കുന്ന ആശയത്തിന്റെയോ പകർ നിലക്കുന്ന ഒന്നല്ല. പദങ്ങളും അവയുടെ സംവിധാനവും അർത്ഥവും ബാഹ്യാദ്യന്തരവുപങ്ങളും സ്വയം ശരിമയും മുല്യവും ആർജജിക്കുന്നു എന്നതാണ് കവിതയുടെ സവിശേഷസ്വഭാവം.'

(റോമൻ ജാക്കോബ്സൺ, ഉദരിച്ചുചേർത്തത്: Terence Hawkes, *Structuralism and Semiotics 'New Accent'*, p.p. 63-4

'പുംശുലിയായ ഭാഷയെ പതിവ്വരതയാക്കുക', 'പദങ്ങളുടെ അജാഗരിതലാജങ്ങളെ ജാഗരിതമാക്കുക എന്നല്ലോ പറയുമ്പോൾ ശകുണ്ണിനായർ ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു ഭാഷയുടെ സാഹിത്യയമായ പ്രയോഗവിശേഷം തന്നെ. ധാരാർത്ഥ പ്രസക്തിയോടുകൂടി പ്രയോഗിക്കുന്ന പദം അതിന്റെ സാമാന്യവ്യവഹാരത്തിലുള്ള അർത്ഥത്തിനുപുറം അനുഭൂതിയുടെ അദ്യസ്വയുലാജങ്ങളെ തുറന്നിടാൻ പര്യാപ്തമായിത്തീരുന്നു. ഗദ്യത്തിൽ വാക്യ

മാണ് എകിൽ കവിതയിൽ പദമാണ് ഉത്തമസാധാരണ ഘടകം എന്ന മൊഴി ഇവിടെ ഓർക്കും. ഇങ്ങനെ തുറന്നു കിട്ടുന്ന അനുഭൂതിതലം തന്നെ യാണ് കവിതയുടെ ആസ്ഥാനംശമന്നുംകൂടിയുണ്ട്. അതായത്, കവിതയിലെ പദപ്രയോഗം, ഭാഷ എന്നൊക്കെ പരിയുന്നതു ‘പുറത്തുള്ള’ മറ്റൊരർത്ഥത്തെ ആവാഹനം ചെയ്തുവെക്കാനുള്ള പാത്രങ്ങള്ളും, അവ സ്വയം കാവുലക്ഷ്യമായിത്തീരുകയാണ്.

Words in poetry have the status not simply of vehicles for thoughts, but of objects in their own right, autonomous, concrete entities. In saussure's terms, then they cease to be 'signifiers' and become 'signifieds', and it is the poem's alienating device of rythm, rhyme, metre etc.

(Terence Hawkes, *Structuralism and Semiotics*, pp. 63-4)

സാഹിത്യചിന്തയിലെ ഘടനാവാദത്തിനു പ്രിയപ്പെട്ട ഒരാൾ യാണ് ഘടകങ്ങളുടെ വൈരുധ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവയെ അനുരേഖജി പ്ലിച്ചു സമരസപ്പെടുത്തുന്ന സാഹിതീയ ധർമ്മങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള അനേകം ഏ.ജെ. ഗ്രീമാൻ, റോമൻ ജാക്കാബ്സൺ തുടങ്ങിയവരുടെ പഠനങ്ങളിൽ പദസംവിധാനത്തിന്റെയും അർത്ഥാവധിയും പാതകകൾപ്പനയുടെയും പാതകകൾപ്പനയും തലങ്ങളിൽ വിരുദ്ധവാദപരസകൾപ്പത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം ഏറെയുണ്ട്. വിരുദ്ധവാദപരസകൾുടെ സാംസ്കാരികപ്രസക്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള ലെവിറ്റ്‌റസ്റ്റിന്റെ പുരാവൃത്തപറമ്പണം നാവംഡാസ്ത്രത്തിന്റെ മേഖലയിൽ നിന്നു വാങ്ങമയപഠനങ്ങളുടെ മേഖലയിലേക്കുട്ടി വ്യാപിപ്പിക്കാൻ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. ‘കണ്ണിർപ്പാട്’ വിശദികരിക്കവേ, ഭാവങ്ങളുടെ ദൈവത്വവും സാക്ഷാത്കരിക്കുന്ന നവീനകവികൾ സത്യത്വത്വാട്ടുകുറേക്കുടി അടുത്തിരിക്കുന്നതായിത്തോന്നും എന്നു ഏടുത്തുപറയുക മാത്രമല്ല, ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധമണ്ണാലങ്ങളിൽ തമ്മിൽത്തമ്മിൽ വാമ്പുഭാവം കൈക്കൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന ദൈവത്വങ്ങളെ ഏതുതേതാളം സമരസപ്പെടുത്താൻ സാധിക്കുമോ, അതുയുമാണ് ഒരു കാവ്യത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യവും മഹത്വവും ക്ഷേണ ക്ഷേമ തയ്യും എന്ന് നിരീക്ഷിച്ച ശേഷം ‘കണ്ണിർപ്പാട്’ത്തിൽക്കാണുന്ന അത്തരം ദൈവത്വങ്ങളെ ചുണ്ടിക്കാണിച്ചുകൂടിതാസാദനത്തിൽ പുതിയെയാരു സംവേദനശൈലിത്തിനു വഴിയൊരുക്കുകൂടിച്ചേരുന്നു. ‘കളിയച്ചുനി’ലും ‘പുതപ്പാട്’ലും ‘തീവണിയിലെ പാട്ടിലും’മല്ലാം ആവർത്തിച്ചുവരുന്നോണ്ട് ഇതു സാന്ദരിക്കുമോ ചഞ്ചലമോ യാദുച്ഛികമോ ആയി ശക്കുണ്ണിനായരുടെ വിമർശനത്തിൽ വരുന്ന ഒരാൾ യാദുച്ഛികമോ ആയി ശക്കുണ്ണിനായരുടെ വിമർശനത്തിൽ വരുന്നതിൽച്ചറിയാൻ കഴിയുന്നത്.

ഘടനാവാദിയായ സാഹിത്യചിന്തയ്ക്ക് ഏറ്റവും പ്രിയകരമായ ഒരാൾ സ്ഥാനമാനമാണ് രൂപദാവഞ്ഞളുടെ അഭിനന്ദന. കലയിലെ പ്രതിഫലന വാദത്തിന്റെയും അനുകരണവാദത്തിന്റെയും സ്ഥാനത്ത് അത് രൂപ

അതിന്റെ ആധിപത്യത്തെ പ്രതിഷ്ഠിക്കുന്നു. ഈങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ സാഹിത്യകൃതി സ്വയംപര്യാപ്തവും സ്വയംപ്രകാശകവുമായ ഒരു വസ്തുവാകുന്നു. അപ്പുറിതത്തുള്ള എതിനെന്നെയകിലും കാഴ്ചയിൽ എതിനി ചുതരുന്ന ഒരു കിളിവാതിലല്ല, ഉള്ളടക്കം, ഇവിടെ സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെ ധർമ്മമായിതീരുകയാണ്. കൂതിക്ക് ഒരു ഉള്ളടക്കമുണ്ട് എന്നത് ഒരു തോന്നലാണ്. അമാർത്ഥത്തിൽ അതു സംസാരിക്കുന്നത് അതിന്റെ ചപ നെയകുറിച്ചുതന്നെയാണ്, അതായത്, അതിന്റെ ആധിത്തീരിലിനെക്കു റിച്ച്; രൂപത്തെക്കുറിച്ച് (ഫ്രെഡറിക് ജൈയിംസൺ; *The Prison house of Language*, പു. 89). സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ശക്കുള്ളിനായർക്ക് ഇതു വീക്ഷണം സമ്മതമാണ് എന്നു കാബ്യവ്യൂത്പത്തിയിലെ പല പംക്തികൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. 'തിവിഞ്ഞായിലെ പാട്ടി'ന്റെ പട്ടം തിലെ ഒരു ഭാഗം നോക്കുക:

കവിതാജന്യബോധത്തിൽ പദരൂപം വിശ്വേഷണമായി ഭാസിക്കുന്നു. 'സംരൂപം ശബ്ദസ്യ' എന്ന പാണിനിയം കവിതയിലും സംഗതമാണ്. ശബ്ദത്തിന് ആശയം മാത്രമാത്രമല്ല അർത്ഥം; അതിന്റെ രൂപവും അർത്ഥമാണെന്നു ദർത്തുഹരിയും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു.

(കാബ്യവ്യൂ. പു. 113)

മുമ്പ് ഒരിടത്ത് ഉദ്ധരിച്ചുചേര്ത്ത, 'ഗദ്യത്തിൽ ഭാഷ ആശയങ്ങളുടെ പ്രകാശനോപാധിയായിരിക്കേ പദ്യത്തിൽ ആശയം ഭാഷയുടെ പ്രകാശനോപാധിയായാണെന്ന്' അഭിപ്രായവും ഇവിടേക്കാണ് വിരൽച്ചുണ്ടുന്നത്.

പാശ്വാത്യമായ ഘടനാവാദവും അതിനെ ആസ്പദമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള സകലപ്പനങ്ങളും സമീപനങ്ങളും ഇങ്ങനെട്ടു മലയാളത്തിലേക്കുകൊടുന്ന കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത കാലത്താണ് ശക്കുള്ളിനായർ ഇതു പന്ത്രണ്ട് തയാറാക്കുന്നത്. ഇതു പുതിയ രീതിയാണ് എന്നും കാബ്യവിമർശത്തിന്റെ സരണികൾ മാറ്റുകയാണ് എന്നും മുന്നറിയിപ്പുതന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം എഴുതുന്നതും. 'കണ്ണീർപ്പാട്'ത്തിന്റെ പഠനത്തിൽ ഇതെല്ലാം എടുത്തുപറയും: കാബ്യലോല്യപരാരൂപം രൂചിബോധം മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. വിചാരാംശം പ്രഖ്യാതിയായിരിക്കുന്നതും (കാബ്യ. പു. 50) മാറിവന ഇതു രൂചിബോധത്തെ മലയാളിക്കു പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ചുമതലയേറ്റുത്തുകൊണ്ട് ശക്കുള്ളിനായർ നിർവ്വഹിച്ച സാഹിത്യസേവനം, വിമർശനത്തിന്റെ വിമർശവും ചതിത്രവും രചിച്ചതായവകാശപ്പെടുന്ന വിദ്യ ദർശനവേഷണത്തിനോടും മികവെർക്കും സാമാന്യനും അറിയാം. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിന് അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച് രീതിശാസ്ത്രം സവിശേഷം ശ്രദ്ധയാക്കുന്നു.

സാഹിത്യനിരുപണത്തിന്റെ ഇന്നു കാണുന്ന രൂപം നമുക്ക് പടിഞ്ഞാറൻ സാഹിത്യപരിചയത്തിൽ നിന്നു കിട്ടിയതാണ്. എന്നുംവെച്ചു പടിഞ്ഞാറുള്ളതെന്നും കണ്ണും പുട്ടി സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നൊന്നും ഇല്ല. ആവശ്യം വരുമ്പോൾ സാർവലാക്കിക മാനദണ്ഡങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചാൽ

നന്നനു ശക്കുണ്ണിനായർ തന്നേയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ടുതാനും. എന്നാൽ അത്തരം സാർവലഭകികാഗ്രയങ്ങൾ അതെ പടി കടങ്കൊള്ളുന്ന ഒരേർപ്പാട് ഇന്നു പൊതുവെ പരന്നുവശായിട്ടുണ്ട്. ആഗ്രഹഗതിയോ സിഖാന്തങ്ങളോ മാത്രമല്ല, അവരെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പദാവ ലിപോല്യും കടങ്ങവാങ്ങുന്ന പതനത്തിലേക്ക് നമ്മുടെ ജനാന്വാസ്യം കുനി ഞ്ഞുചെന്നിരിക്കുന്നു. ഐടനാവാദത്തിന്റെ ആധുനികവക്താക്കളേയോ പ്രയോക്താക്കളേയോ ‘കാവ്യവ്യൂതപത്തി’ യിൽ പേരെടുത്ത് പറഞ്ഞ ഉദഭവിച്ചിട്ടില്ല. എന്നും മാത്രമല്ല, അതാതാഗ്രയങ്ങളെ സ്ഥാപിക്കാൻ പ്രമാണങ്ങളുടെ പിൻബലം വേണമെന്നു ബോധ്യപ്പെടുന്നോൾ ഭാരതീയാചാര രൂപാരെ ഉദഭവിക്കുകയാണ് ശക്കുണ്ണിനായരുടെ രീതി. പടിഞ്ഞാറൻ ഐടനാവാദത്തിന് പ്രാചീനഭാരതത്തിന്റെ സ്ഥോത്രവാദവുമായുള്ള സാമ്യം ഇന്ന് അതു പുതുമയുള്ള വാർത്തയെന്നാണുമല്ല. പടിഞ്ഞാറുന്നിനുവന്ന ഐടനാവാദത്തിന്റെ ആശയങ്ങളെ ഭാരതീയമായ പരമ്പരാഗത കാവ്യജനാവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കി തികച്ചും ആത്മസാത്കരിച്ചുശേഷം കാവ്യാസ്യാദന്തത്തിനുതകുന്നതെ, അത്രമാത്രം, പ്രയോഗിക്കുന്നതാണ് ശക്കുണ്ണിനായരുടെ പദ്ധതി. ലോകസംസ്കാരങ്ങൾ തമ്മിൽ അകലം വളരെ വളരെചുരുങ്ഗിപ്പോയ ഇക്കാലത്തു സാഹസ്രാധിനങ്ങളിൽ നിന്നു തീർത്ഥം വിട്ടുനിൽക്കാനാവില്ല. എന്നാൽ അതേസമയം ഭാരതത്തപ്പോലെ പാരസ്യമുള്ള ഒരു സംസ്കാരത്തിന് അതിന്റെ ഇളടക്കവപ്പിലെ സന്ധാദ്യങ്ങളെ പാടെ മറന്നുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പാരസ്യരൂപിച്ചേദമോ നവീനതയോ സ്വീകാര്യമാവുകയുമില്ല. ഭാരതീയ ചിന്തയിലേക്കും സിഖാന്തങ്ങളിലേക്കുമുള്ള തന്മാടക്കത്തിനായി ഇന്നു പുറപ്പെടുന്ന ആഹാരങ്ങൾ, ഒരു പക്ഷേ, വിവേചനാരഹിതമായി ഏറിയേറിവരുന്ന പടിഞ്ഞാറൻ സാധിനങ്ങളോടുള്ള പ്രതികരണം കൂടി ഉൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ടാവാം. പ്രൊഫ. എം.പി. ശക്കുണ്ണിനായർ കാവ്യവ്യൂതപത്തിയിൽ കാവ്യാസ്യാദന്തത്തിന് ഒരു പുതിയ തട്ടകം നിരപ്പാക്കുകമാത്രമല്ല ചെയ്തത്. തട്ടകങ്ങളുണ്ടാക്കുന്നോൾ വിക്ഷിക്കേണ്ട മര്യാദകളെ ദൃഷ്ടാന്തികരിച്ചു തരികകുടിയാണ്.

കാവ്യാസ്യാദന്തത്തിലായാലും സാഹിത്യവിമർശനത്തിലായാലും പ്രാധാന്യേന്ന നിലനിനിരുന്നത് ഇംപ്പഷണിസം, രൂചിനിഷ്ഠമായ രീതി, ആയിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചൊരു വ്യൂതപത്തിയോ അല്ലോസമോ ആവശ്യമില്ലാത്തതും പ്രസ്താവങ്ങളിൽ വസ്തുനിഷ്ഠതയ്ക്കോ സിഖാന്തങ്ങൾക്കോ യാതൊരു സ്ഥാനവും കല്പിക്കാത്തതുമായ “താനേതാനി” സന്ദേശായത്തിന്റെ വളയില്ലാച്ചടങ്ങളെ നിരാകരിച്ച്, ആസ്യാദന്തത്തിനും വിമർശനത്തിനും വ്യൂതപത്തി അനുപേക്ഷണിയമാണെന്നു പ്രവ്യാപിച്ചുകൊണ്ട് കാവ്യപഠനത്തെ പാംനിഷ്ഠവും കാവ്യപാരായണത്തെ ശാശ്വതവും ആക്കിയതാണ് കാവ്യവ്യൂതപത്തി മലയാളസാഹിത്യവിമർശത്തിൽ വരുത്തിയ അടിസ്ഥാനപരമായ പരിവർത്തനം. പാംത്തിലേക്ക് ഉൾവലിയുന്ന ഇള പാരായണ സാന്നിദ്ധ്യവാങ്ങളുടെ സാമൂഹികതയെ പടിപ്പുറത്തുനിർത്തി എന്നതാണ് ഈ രീതിയുടെ മറുതലക്കാർക്ക്

എടുത്തുപറയാനുള്ള ഒരു പോരായ്മ. വിമർശനത്തിൻ്റെ ചരിത്രഗതിയുടെ പശ്ചാത്യലത്തിൽ മാത്രമേ ഇക്കാര്യം വിശദികരിക്കാനാവുകയുള്ളൂ. സാമുഹിക വിമർശനത്തിൻ്റെ മറുക്കണ്ണം ചാടുന്ന മാതൃക കൂട്ടും 'താനോന്നി' വിമർശനത്തിൻ്റെ പിടിവിട്ടുള്ള മലക്കംമിച്ചില്ലകളും കൊണ്ട് അലങ്കാരപ്പെട്ട കള്ളണ്ണിലാണ് ശക്കുണ്ണിനായരുടെ അടവുകൾക്ക് അര ഞേരാനുള്ളത്. അനിയന്ത്രിതത്തിന്റെ അങ്ങനെതലയ്ക്കൽവരത്തിയിടെ വിരമിക്കു എന്നത് ചരിത്രഗതിയിൽ സുലമായിക്കാണുന്ന ഒരുവെമ്പാണ്. പാഠത്തെ വിട്ടു പൂരണത്തേക്കു പരമാവധി പോയശേഷം സംഖ്യാചിത്ര പാഠ ത്തിലേക്കുള്ള തിരിച്ചുപോകാണ് കാവ്യവ്യൂത്തപ്പത്തിയിലെ പഠനങ്ങൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. എന്നാൽ ഈ രീതിയിൽ, സാമുഹികവും സാംസ്കാരികവുമായ ആശയങ്ങൾ തീരെ വർജ്ജിച്ചിരിക്കയാണോ? അതിനുത്തരം പരയണമെങ്കിൽ ശക്കുണ്ണിനായരുടെ രീതി ശാസ്ത്രത്തെ ഒന്നുകൂടി അടുത്തുവെച്ച് പരിശോധിച്ചുനോകണം.

കാവ്യവ്യൂത്തപ്പത്തിയിലെ സാന്ദ്രപാരായണം ഘടനാവാദത്തിൻ്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളോടും സകലപന്നങ്ങളോടും ആത്മബന്ധമുള്ള ഒരുത്തരം സാഹിത്യപഠനപദ്ധതിയാണ് അവലംഭിക്കുന്നതെന്നു പറഞ്ഞു. ഘടനാവാദത്തിനു മുഖ്യമായും രണ്ടുപാരിവിവുകളുണ്ട്. ഒന്ന് ആശയഘടനാ പരമാണ്; ഒരു രചനയിലെ ആശയഘടനയെ ആദ്യത്തെ മുള്ളു പാഠവിശകലനം വഴി പുനഃസംവിധാനം ചെയ്തു വിശദമാക്കുന്നതാണ് അതിൻ്റെ രീതി. മറ്റൊരു വാക്യഘടനാപരമാണ്. സ്വരങ്ങളും വ്യഞ്ജനങ്ങളും ചേർന്നു ശബ്ദവും അർത്ഥമുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷാവുവസ്ഥയ്ക്കൊത്ത് അടുക്കിയടക്കിവെച്ച് വാക്യങ്ങളും ഉണ്ടാക്കുന്നതുപോലെ വാക്യങ്ങൾ ചേർന്നു പ്രകരണവും പ്രകരണങ്ങൾ ചേർന്നു പ്രഖ്യാപനവും ഉണ്ടാവുന്ന പ്രക്രിയയാണ് അതിൻ്റെ അനേകണാവിഷയം. കാവ്യവ്യൂത്തപ്പത്തിയിൽ, ആശയമായുള്ള കൂടുതലും ഘടനാപഠനമാണ് സാമാന്യനു കാണുക. 'കണ്ണീർപാട്'ത്തിൻ്റെ പഠനം സുകഷിച്ചുനോകിക്കൊള്ളു: കവിതയിലെ സീജരുപമായ പ്രമേയം പ്രേമകലഹവും അനുരഞ്ജനവുമാണ്. കേന്ദ്രഭാവമായ ഈ ദൈവതാനുരഞ്ജനത്തെ പരിപുഷ്ടമാക്കിക്കൊണ്ട്, രാഗം x ദേവം, യാമാർത്ഥ്യം x സകലപം, ചിരി x കരച്ചിൽ, മതപരത x വൈഷ്ണവിക്കത, സ്ത്രീ x പുരുഷൻ, എന്നാൻ x നീ, നായികാനായകനാർ x ബാഹ്യജനം, വർഷം x ഹേമതം, മനുഷ്യൻ x പ്രകൃതി, നായികാനായകനാരുടെ ദക്ഷിണാധനം x ഉത്തരാധനം, ഭൂതം x വർത്തമാനം, സ്മേരവദനയായ ദുർഘ്ഗ x ഭൂകൂടിഭിഷണയായ ദുർഘ്ഗ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വിരുദ്ധാധനങ്ങളെ ഘടിപ്പിച്ചതായി കണക്കെന്നുന്നു. എന്നിൽ കവിതയിലെ ഓരോ പ്രതിരുപ്പവും പദാർത്ഥം പോലെ അതാതിൻ്റെ ഭാവോദയത്തെയും ഭാവശാനിയേയും നിർബഹിച്ച് കാവ്യാർത്ഥത്തെ സംബന്ധം കുറഞ്ഞതു കാട്ടിത്തരിക്കയായി. ഒർത്ഥമത്തിൽ, കാവ്യത്തിൻ്റെ മുകൾപരപ്പിൽ നിന്ന് ആശത്തിലേക്കാഴ്ത്തിലേക്കുള്ള യാത്രയും ആശയാനേക്ഷ

ഞമാണ്. ആ നിലക്ക് ഈ രീതിയുടെ ഗതി ലംബമാണെന്നു പറയാം. വാക്യാലടന്നാപരമായ അനേപണ്ടതിൽ ഗതി തിരശ്വീനമാണ്, വില എനെ കൈഷ്ഠിജരിതിയിലാണ് എന്നു കുടി സാനർഭികമായി പറയട്ട. ലംബഗതിയായ ആശയാലടന്നാ വിശകലനത്തിൽ ആഴത്തിലാഴത്തിൽ ചെല്ലുവോൾ കണ്ണിൽക്കുന്ന ആശയമാത്രകൾ സംസ്കാരത്തിൽന്റെ മാതൃകകളുകൂടിച്ചുതന്നെന്നയാണ് സംസാരിക്കുക. ജീവിതത്തിൽന്റെ അനന്തവിച്ചിത്രമായ ഗതിവിഗതികളുകൂടിച്ചെല്ലാതെ മറ്റൊന്നെപ്പറ്റിയാണ് കുടികൾക്ക് പറയാനുള്ളത്, സുകുടികൾക്കും? അതുകൊണ്ടുതന്നെന്നയാശാം, ഈ പാംനിഷ്ഠംതയിലും, 'പുതപ്പാട്'ന്റെ പഠനത്തിൽ, "കവിതയും തദ്ദേശാധികാരിക്കുന്നതിൽന്റെ ഭാസ്യരതമമായ ബിനുവഭ്രം" എന്നൊരു നിരീക്ഷണം പുതുവിരിഞ്ഞെന്നു നില്ക്കുന്നത്.

വീണ്ടും, അക്കിത്തത്തിൽന്റെ കുടിയെക്കുവിച്ചുള്ള പഠനം സമാപിക്കുന്നേടത്ത്,

സ്ത്രീയെയും ആത്മവിശ്വബിയേയും തമിൽ എങ്ങനെ ഈണക്കാമെന്നു കഴിഞ്ഞ തലമുറയിലെ ചില കവികൾക്ക് ഒരു ദുർഘടപ്രശ്നമായിരുന്നു. ഈ ദുർഘടം, ക്രിസ്തുമതാധിഷ്ഠിതമായ പാശ്വാത്യസാഹിത്യത്തിൽന്റെ സ്രാവിനും നിമിത്തമാണോ എന്നു സംശയം തോന്നാം. ശിവനും ശക്തിയും കുടി നടത്തുന്ന പ്രപഞ്ചസർവ്വപ്രകിയയിൽ സാധകാർ അദ്ദേഹാവനയോടെ പക്ഷുകൊള്ളുന്നുവെന്നും മറ്റുള്ള താന്ത്രികസകലപത്തിൽ ഇത്തരം ചിത്തവികലപത്തിനു പ്രസക്തിയില്ലാണ്ട്. കുമാരനാശാൻ പ്രധാനകുതികളും ഈയെല്ലാം പ്രശ്നത്തെന്നയാണ് എതിരിട്ടുന്നത്. സംഘാസവും ഗാർഹസ്ഥ്യവും തമിൽ അദ്ദേഹത്തിൽന്റെ മനസ്സിൽവെച്ചു ശേഖരമായ സമരം ചെയ്കയും ഒട്ടിസ സസ്യിയാവുകയും വീണ്ടും പതിയടങ്ങു വീറോടെ സമരം തുടരുകയും ചെയ്തിരുന്നു എന്നാണ് എൻ്റെ നിഗമനം. എന്നാൽ ഈനുള്ളവർക്കു രതിയുടെ ഭൂതികവും ആത്മിയവുമായ വശങ്ങൾ തമിൽ തൊട്ടാൽ ശുശ്രം മാറുമെന്ന തുഷ്ടലേ ഇല്ല. ഈ പുതിയ ചിന്താഗതിയുടെ പ്രസരം അക്കിത്തത്തിൽന്റെ കുടികളിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം... മനുഷ്യസന്തതികൾ കൈമാറിക്കൈ മാറി അനന്തവിച്ചിത്രമായിത്തീർന്നിരക്കുന്ന ജീവ ചെതന്നുവും ഈ കൈമാറിനോടുന്നുണ്ടായിരുന്നു ആപ്പോദത്തിന്റെയും വേദനയുടെയും സുഖതയാരത്യം വഹിക്കുന്ന സ്ത്രീയുമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽന്റെ പല കവനങ്ങളിലും കാണുന്ന മുഖ്യ വിഷയം...

(കാവ്യവ്യു. പൃ. 138)

എന്നാഴുതുന്നതു സമുഹത്തിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും മറ്റും ഉൾത്തുടിപ്പുകൾ അറിഞ്ഞുൾക്കൊണ്ട ഒരു ഹ്യാദയാലുതനെ. ആ ഹ്യാദയാലുതരത്തിനു വികാരവെവശ്യത്തിൽ ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നത് ഏറിയാൽ ഒരു പതിഹാസചീരിതുകലാണ്. പുതപ്പാടിന്റെ പഠനം സമാപിക്കു

നേട്ടത് ആ പരിഹാസച്ചിത്ര കാണാം: പുതപ്പാട്ടിലെ കമക്കു സമാന മായി ലിംഗപുരാണത്തിലുള്ള ഒരു കമ സംഗ്രഹിച്ചുശേഷം, ആ കമ യിലെ നായികയായ ചേട്ടാഡൈവതി, തന്നെ ഉപേക്ഷിച്ച രേതാവിനെ തിരഞ്ഞെടു നടക്കവേ മഹാവിഷ്ണുവിനെ കണ്ണ രംഗം സുചിപ്പിക്കുന്നു. സജ്ജനസേവ ഉപദേശിക്കുകയാണ് വിഷ്ണു ചെയ്തത് എന്നു പറഞ്ഞാറോ, ശകുണ്ണിനായരുടെ ഒരു കമന്ത്-

ജേഷം അനുസരിച്ചുവോ, ആവോ! അനുസരിച്ചുകാണില്ല. കേരളം ജേഷ്ഠൻ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു നടക്കാൻ പറിയ സ്ഥലമാണ്.

(കാവ്യ. പു. 98)

കാവ്യവ്യൂത്തപ്പത്തികാരൻ്റെ പഠനപദ്ധതികളുമായി ഇണങ്ങിപ്പോകുന്ന പട്ടിഞ്ഞാറൻ ഘടനാവാദത്തിന്റെ ഉഭർജ്ജകേന്ദ്രത്തിൽ സൊംസ്യു റിന്റെ ഭാഷാബർഘനമുണ്ട്. സൊംസ്യുറിന്റെ ഭാഷാബർഘനമാക്കുന്നു, 'ആധുനികത'യുടെ കാഴ്ചപ്പാടിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി, ഭാഷയും വസ്തു പ്രപഞ്ചവും തമിലുണ്ടെന്ന് ആരോപിക്കപ്പെട്ട ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയെ നിരാകരിക്കുന്നു. ഓരോ വാക്കും, അതു സുചിപ്പിക്കുന്ന സുചകവും അതിന്റെ സുചിത്വാർത്ഥവും തമിൽ സന്ദർഭനിഷ്ഠമായി ഏർപ്പെടുന്ന ബന്ധം മാത്രമാണ്. എന്നും വാക്കും വസ്തുപ്രപഞ്ചവും തമിൽ ഒരു വിടവുണ്ടെന്നുതന്നെ. പദങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിദൃഷ്ടിമായ അർത്ഥത്തെയെ സോധിപ്പിക്കാൻ കഴിയു എന്നും പ്രതിഭാനിഷ്ഠനമായ കാവ്യവും പരാത്തിന്നു വിശ്വഷവസ്തുരൂപമാണ് വിഷയമെന്നും മറ്റു മുള്ളു മട്ടിൽ തനി ഭാരതീയചിന്തയെ പിന്തുടര്ന്നുകൊണ്ടാണ് പ്രൊഫ. ശകുണ്ണിനായർ ഈ ആശയം വെളിവാക്കുക (കാവ്യ. പു. 134) അതിൻ കുടുംബം ഭാഷയും വസ്തുപ്രപഞ്ചവും തമിൽ ഉള്ള ഈ വിടവിലാണ് പാഠ നിഷ്ഠമായ പാരായണത്തിന്റെ പിറവി. 'പാംനിഷ്ഠംത്' എന്നു പറയു സോൾ അത് പാഠക്കേന്ദ്രിയത്തെന്നു തെറ്റിവരിക്കേണ്ടതില്ലതാനും. വാക്കും പ്രപഞ്ചവും തമിൽ ഏർപ്പെടുന്ന ബന്ധം സന്ദർഭാനുസാരിയാകയാൽ ഓരോ പാരായണത്തിനും കൈക്കുടന്നയിൽ കിട്ടുന്നത് അർത്ഥസാധ്യ തകളിൽ ചിലതുമാത്രമാണ്. അങ്ങനെ, പാരായണങ്ങളുടെ വെവിയു തതിനു വഴിയൊരുക്കുന്ന ഈ രീതി, ഒരുതരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പ്രജനന ശേഷിയെത്തുനേരാണ് (പ്രകടമാക്കുന്നത്). ഇപ്പറമ്പി പ്രജനനഗേഷ്യിയും അതിന്റെ ഫലമായ പാരായണസാധ്യതകളും തുറന്നിട്ടുണ്ട് ലോകത്തിൽ എല്ലാറിനേയും അടക്കിഭരിക്കുന്ന ആധുനികതയുടെ ഏകാഗ്രയുക്തിക്കും അതിന്റെ മഹാവ്യാനങ്ങൾക്കും (grand narratives) വിലസാനുള്ള ഈ മില്ല്. ഒരു 'മഹാവ്യാന'ത്തിന്റെ മേലാളിത്തത്തെ പുറംകൈകൊണ്ടു തട്ടി മാറ്റി ആവ്യാനവെവിയുതെത സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ് ആ രീതി കൊണ്ണുവന്ന പുതുമ. ആധുനികതയ്ക്കെതിരെ ഒരാധുനികാതിതത്തെ അത് ആവാഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടെയാണ് കാവ്യവ്യൂത്തപ്പത്തിയുടെ പ്രസക്തി. പ്രൊഫ. ശകുണ്ണിനായരുടെ ശക്തിയും.

‘ഭാവിമലയാളം’ : മുണ്ടഗ്രേറിയുടെ ആധുനികത

ശ.പി. രാജമോഹൻ

കേരളവായനയുടെ എന്നല്ല കേരളമനസ്സിൽ തന്ന രണ്ട് ഭാഗങ്ങളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന എഴുത്തുകാരാണ് കുടി കൃഷ്ണമാരാരും, ജോസഫ് മുണ്ടഗ്രേറിയും. ആരുൾ ഇന്ത്യൻ പുരാണങ്ങൾ, സംസ്കൃത സംസ്കര്യശാസ്ത്രം എന്നിവയുടെ സംസ്കാരത്തെയും റാടനാത്മകതയെയും പിൻപറ്റി ധാർമ്മികതയുടെ അധികച്ചിത കുടി കലർത്തി സംയുക്തിക. സാഹിത്യവിമർശനപാഠങ്ങൾ പണിതു. സാർവ്വഭാരതീയം (Pan-Indian) എന്ന ഇന്ത്യൻവരേണ്ടും, ഓരിയൻ്റലിസ്റ്റുകളും ഒരു പോലെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സന്നദ്ധ പഠനവീക്ഷണത്തിൽ, മലയാളത്തിലെ വിജയം നേടിയ പ്രയോക്താവാണ് മാരാർ. മാരാർ ഇന്ത്യൻത്തിൽ ഒരിന്ത്യൻ ജനാനിയാണ്. തന്റെ അവസാനകാല പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇന്ത്യാനിനിലയുടെ പ്രതീക്ഷിത പരിണാമവുമായിരുന്നു. മുണ്ടഗ്രേറി ഇന്ത്യൻകുലത്തിൽ എരുക്കാലം പരിശീലിച്ചു. (മാരാരിലെ) ഭാരതീയത എന്ന അറിവിനെ അദ്ദേഹവും സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ തന്നെ നിന്നില്ല. ആധുനികം എന്ന് വിളിക്കാവുന്ന ചിന്തകൾ സമകാലികമായ ദേശാധി-പ്രാദേശികാനുഭവങ്ങളിൽ നിന്നും പൊതുലോകരംഗത്തുനിന്നും ഉൾക്കൊണ്ട്, കേരളീയമായ സവിശേഷ ഉത്തരവുകളോടെ സാഹിത്യവിമർശനത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാൻ മുണ്ടഗ്രേറി ശേഖിച്ചു. ഇന്ത്യൻകുല സാഹിത്യം മാത്രമായിരുന്നില്ല എന്നതും പ്രധാനമാണ്. ജനാനിയുടെ ജീവിതമാതൃക കൈകെടുത്താൻ മുണ്ടഗ്രേറി മടിച്ചു നിന്നു. നേരിട്ടുള്ള വർത്തമാനത്തെ ഭാഷണരേഖയിാക്കുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും എഴുത്തുകളും. മുണ്ടഗ്രേറി കൃഷ്ണകാരനെ പ്രോലൈഡാണ് - ഓരോ സന്ദർഭത്തിലും നിലം നന്നാക്കുക, വിത്തിട്ടുക, വളവും വഞ്ഞവും ചേർക്കുക, കളപറിക്കുക തുടെതാക്ക അദ്ദേഹം വിമർശനത്തിൽ ചെയ്തു. ഗുണപരമായ ഒരമേറ്റർ സഭാവം, മാരാരുടെ തികഞ്ഞ പ്രോഫഷൻ ദേശാദിയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി മുണ്ടഗ്രേറിയുടെ ലേവനവ്യത്തിക്കുണ്ട്. ശാസ്ത്രപരം, പത്രാധിപത്യം, പുസ്തകപ്രസാധനം, അധ്യാപകം, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനം, മണിപ്പണി, സർവ്വകലാശാലാമേലാവ്, പ്രഭാഷണം: ഇതിലേക്കൊക്കു പോയതിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ പോകാനുള്ള താല്പര്യം ഉള്ളതിന്റെ അടയാളങ്ങൾ ലേവനങ്ങളിൽ കാണാം. ഇത് ഒരു ആധുനിക ജീവിതമാണ്. മാരാർ തുറന്നും അല്ലാതെയും എതിർത്ത ഓരാശയമാണ് ജനകീയത എന്നത്. മുണ്ടഗ്രേറി ലേവന വിഷയങ്ങൾ, വിശകലനരീതി, ഭാഷാരേഖലി, സ്വന്തം

ജീവിതം ഇവകൊണ്ടാക്കു സ്വന്തം നിലയിൽ ജനകീയതയെ നിർവ്വചിക്കാനും തുനിഞ്ഞു.

മുണ്ടെഴുറിയിൽ വർത്തമാനത്തിന്റെ സംസ്കാരം പ്രബലമാണ് - മാരാറിൽ ഭൂതകാലത്തിന്റെ സംസ്കാരം മുണ്ടെഴുറി എന്നു പറഞ്ഞത് ഇക്കാര്യം കുട്ടി ഓർത്താണ്. വർത്തമാനാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു നല്ല തിരിച്ചറിവാണ് ഭാവിയെക്കുറിച്ചുള്ള ശരിവാക്യമായി പരിണമിക്കുന്നത്. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സന്ദർഭത്തെയും ഭാവി വാക്യത്തെയും കുറിച്ചാണ് ഈ കുറിപ്പ്. 'പുതിയ കാഴ്ചപ്പാടിൽ' (1955) എന്ന സമാഹാരത്തിലെ 'വായനക്കാർ എഴുത്തുകാരാക്കട്' എന്ന ചെറിയ ലേവനമാണ് ഇവിടെ വായനാവസ്തു. സ്ക്രോട്ടനമുല്യവും ട്രാസമുല്യവും ഓനിച്ചുള്ള ഒന്നാണ് വായനക്കാരുടെ കയറ്റത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഈ തലക്കെട്ട്. എഴുത്തിലെ അധികാരാലൂപനയുടെ അടിമറിയലിനേയും പുനർരൂപീകരണത്തെയുമാണ് അത് ചുണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. വർത്തമാനത്തിന്റെ സംസ്കാരം എന്ന് മേലെ പറഞ്ഞത്തിന്റെ സ്വാധീനതയിൽ, മുണ്ടെഴുറി രേണൂരാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഒരു ചിത്രം തന്നുകൊണ്ട് ലേവനമാരംഭിക്കുന്നു. ഭരിക്കപ്പട്ടിരുന്നവൻ ഭരിക്കുന്നു എന്ന മാറ്റത്തെ ' ലോക നീതിയുടെ ഒയരോത്തരീ കരണ' തെരുവിലെ വിശദമാക്കുന്ന ചിത്രമാണത്. ഈ ചിത്രകാരുടെ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുകയാണ് ഇനി. ഇത് അനുഭവേക്കും അമവാ അനുഭൂതി പ്രമാണം എന്ന സാഹിത്യചീതയായി വളരുന്നു. വാക്കുകൾ മാത്രം കേട്ടാൽ കാല്പനികവാദത്തിലെ വൈകാരികമായ താഭാത്മ്യപ്രാപ്തിയുടെ കാര്യം വീണ്ടും പറയുകയാണ് എന്ന് തോന്നും. അമാർത്ഥത്തിൽ റിയലിറ്റ്സ് കലയ്ക്കുള്ള ഒരു ഭൂമിക ഒരുക്കുകയാണ് ഈ വാദം. വാദമിങ്ങങ്ങനെയാണ്: 'സാഹിത്യാഭികലകൾ 'റിയലിറ്റ്സ്' കുന്നോടും ആലംബനോടും പനവിഭാവങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണത്തിൽ നേരിട്ടു വെത്തേരാളം വിജയസാധകമായി മറ്റാന്നില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം'. മുൻപ് സാഹിത്യം എന്ന വ്യവഹാരത്തിൽ വരുന്ന വിഷയങ്ങൾ എഴുത്തുകാരൻ 'തോനിയതി' എന്നു ആവിഷകാരമായിരുന്നു. എന്നാണ് ഈ 'തോനി'? ഇത് മുഴുവനായും വ്യക്തിനിഷ്ഠമായ ഒന്നാണോ? പ്രത്യയശാസ്ത്രം എന്ന വാക്ക് മുണ്ടെഴുറി ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല. സമാനമായ അർത്ഥത്തിലെത്തിച്ചേരുന്ന വാദമാണ് അദ്ദേഹം മുന്നോട്ടു വൈകുന്നത്. തോനിയത് എന്നുവെച്ചാൽ, അവർ ജനിച്ചുവളർന്ന സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിനു വിഡേയമായി ഏതേതുതരം ജീവിതങ്ങളും ഏതേതു തരം കാര്യങ്ങളും എഴുതപ്പെടേണ്ടവയായി തോനിയിരുന്നവോ, അവ മാത്രമെന്നർത്ഥം. ആ ജീവിതങ്ങളും ആ കാര്യങ്ങളും ജനസമുദായ തതിൽ മേഖലക്കായ്മ നടത്തിയിരുന്നവരുടെതായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടതില്ലോ. 'ഇത് കമ്യൂണിറ്റ് മാനിഫേസ്റ്റോയിലെ ഒരു പ്രധാനാശയത്തിന്റെ പരിവർത്തനമാണ്' 'ഭൗതികോല്പനാഭനം

മാറുന്നതനുസരിച്ചു ബുദ്ധിപരമായ ഉല്പാദനത്തിന്റെ സംഭാവ്യം മാറുന്നുണ്ടെന്നല്ലോ ആശയങ്ങളുടെ ചർച്ചയിൽ തെളിയിക്കുന്നത്? ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലേയും ഭരിക്കുന്ന ആശയങ്ങൾ എല്ലായ്പ്പോഴും അന്നത്തെ രണ്ടായികാരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ആശയങ്ങളായിരുന്നു. ‘ഗ്രാംഷിയുടെ മേൽക്കോയ്മ (hegemony) എന്ന പരികളം പത്ര ഇതിന്റെ ഒരു വികസനമാണ്. നേരിട്ടുള്ള രണ്ടം നടപ്പാക്കുന്ന അധികാരാല്പനയെ ശ്രാംഷി ‘അധിശ്വരരണം’ (rule dominic) എന്നും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിലുടെ നടത്തുന്ന രണ്ടായെ ’മേൽക്കോയ്മ’ എന്നും വിളിക്കുന്നുണ്ടെല്ലോ. ഒന്നാം കാര്യത്തിലെ അധികാരി നിർവ്വഹണത്തെ ഒരു സമർപ്പിക്കാതീരുന്ന ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു; രണ്ടാമത്തേത്തിലെ മർദ്ദനാല്പനക്കത്തെ അവർ ഇവിധം അറിയുന്നില്ല സ്വാഭാവികമായതുകൊണ്ടുതന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടില്ലാത്ത, ഒന്നായിട്ടാണ് അതിനെ - ’ഹൈമൻ’-യെ - അവർ കാണുക. ശ്രാംഷിയുടെ ’ജയിൽ നോട്ടുപുസ്തകങ്ങൾ’ പുറത്തു വരുന്നത് 1975ലാണ്. ഇന്ത്യയിൽ എത്തുന്നത് അതിലും വെവകി. 1955 ലെ ലേവനത്തിൽതന്നെ മുണ്ടെഴുവി ഇള പ്രകീയയെക്കുറിച്ച് സാംസ്കാരിക മേൽക്കോയ്മയുടേയും അതിന്റെ എതിർപ്പില്ലാത്ത സ്വീകരണത്തിന്റെയും കാര്യത്തെക്കുറിച്ച്. പറയുന്നുണ്ട്. (നേരത്തെ ഉദ്യരിച്ച രണ്ട് വാക്കുങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായി) ‘അന്ന് ആ പ്രതിഭാധനമാർ എഴുതിയിരുന്നതെല്ലാം എഴുതപ്പേടുവേണ്ടവയായി സാധാരണ ജനങ്ങളെല്ലാംപോന്നു. എതിർത്തൊരുക്കശരം പോലും പരിയാതെയാണ് സാധാരണക്കാർ അന്നത്തെ കൃതികളെ സ്വാഗതം ചെയ്തത്. തെറ്റിനെപ്പോലും ശരിയാക്കി വ്യാവ്യാനിച്ചുറപ്പിക്കത്തക്കമതിപ്പും മമതയുമുണ്ടായിരുന്നു പാരമ്പര്യത്തോടവർക്ക്’. ശ്രാംഷിയുടെ തന്നെ പ്രയോഗമായ ‘മേൽക്കോയ്മ’ മുണ്ടെഴുവിയും ഉപയോഗിക്കുന്നു; അതിന്റെ സ്വീകരണത്തെക്കുറിച്ചും സമാനമായ ചിന്ത മുന്നോട്ടു വെക്കുന്നു. ‘സാധാരണക്കാർ’ എന്നവാക്ക് മുണ്ടെഴുവി ആവർത്തിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ‘വായനക്കാർ’ എന്ന തലക്കെട്ടിലെ വാക്ക് ഇതിന്റെ പര്യായമാണ്. കുറച്ചുകൾശിൽ ഇള രണ്ടു വാക്കുകളും ‘തെറ്റിലാളികളും കർഷകരും’എന്ന പ്രയോഗത്തിലേക്ക് വളരുന്നതായും കാണാം. സാംസ്കാരിക മണ്ഡലത്തെ പുതുക്കിപ്പണിയുന്നതിന് തൊഴിലാളി വർഗ്ഗത്തിന്റെ ‘മേൽക്കോയ്മ’യുണ്ടാക്കുകയും അതിനായി ദേശീയ ജനകീയ സംസ്കാരങ്ങളായ പ്രാധാന്യമേറിയ ഒന്നായി കാണുകയും വേണമെന്ന ശ്രാംഷിയുടെ നിലപാടിനോട് തെന്തുപോകുന്ന ഒരു വാദഗതിയാണിത്. (സമകാലികവിമർശനത്തിലെ സവിശേഷ ഗണങ്ങളായ ’വായന’, ’വായനക്കാരൻ’ എന്നിവയല്ല മുണ്ടെഴുവിയുടെ പരിഗണനയിൽ ഉള്ളത്. അവിനേയും വായനക്കാർ എഴുത്തുകാരാ വുന്നുണ്ട് അർത്ഥത്തിന്റെ ഉല്പാദകര് എന്ന നിലയിൽ. ഇത്തല്ല മുണ്ടെഴുവിയുടെ വിവക്ഷ.) ജനാധിപത്യത്തിന്റെ പ്രാഥമ്യികരുപം നിലവിൽ

വന്നു കഴിഞ്ഞ ഒരു സമൂഹത്തിൽ, ചോദ്യം ചെയ്യാതെ മേലാളസാഹിത്യം വിശ്വാസങ്ങൾ എന്ന അവസ്ഥയ്ക്ക് മാറ്റം വന്നു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇതാണ് മുണ്ടെഴുവി പറയുന്ന ‘ഇന്നത്തെ നില’, ‘ഇന്നത്തെ നില’ എന്ത്? രുപകാത്മകമായ ഭാഷയിൽ, സാവേശം മുണ്ടെഴുവി സംസാരിക്കുന്നു. ‘നുറുനിച്ച പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ മിക്കതും വസ്തുതത്തബോധത്തിൻ്റെ വിദ്യുൽപ്രവാഹത്തിൽവെച്ചു കരിഞ്ഞുചാവലായിരിക്കുകയല്ലോ? ‘ഈ വിചാരം സമാപിക്കുന്നത് ‘കേൾക്കാനും വായിക്കാനുമല്ല, കേൾക്കപ്പെടാനും വായിക്കപ്പെടാനും തന്നെ ജീവിക്കുന്നത് ‘എന്നതാണ് ‘സാധാരണാരൂടെ അവകാശവാദം’ എന്നുറപ്പിച്ചു പറയുകൊണ്ടാണ്. ഉപരോക്താവിൻ്റെ നിലയിൽ നിന്ന് ഉല്പാദകരുടെ നിലയിലേക്കുള്ള വളർച്ചയാണ് ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്. ഇതിലെ വിമോചനമുല്യം പ്രകടമാണ്. നിരുപണത്തിലെ ‘ഉല്പാദനോപാധികൾ പിടിച്ചെടുക്കുക’ എന്ന ശബ്ദം നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ഉയർന്നന്ത് 1980കളുടെ രണ്ടാം പകുതിയേബാകയാണ്. (അതിന്റെ മുന്നോടിയെന്നവയ്ക്കും) സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യത്തിൽ അത്തരമൊരു നീക്കത്തിൻ്റെ സ്ഥാനം കണ്ടതുകയും അതിന്റെ പ്രാധാന്യം സംശയം കുടാതെ വെളിവാക്കുകയുമാണ് മുണ്ടെഴുവി ചെയ്യുന്നത്. റിയലിസം എന്ന, താൻ ‘വസ്തുതത്തബോധം’ എന്നെഴുതുന്നു, പദ്ധതിയുടെ രംജിയും എന്ന് എന്ന് അതിലെ സമരോത്സുകതയും ജനകിയതയും എപ്പിയം എന്ന് പറയുകയാണ് മുണ്ടെഴുവി. റിയലിസത്തിന്റെ ആദർശം ജനജീവിതത്തിലെ വെവരുധ്യങ്ങളെ ‘സമഗ്രമായി’ നോക്കിക്കണ്ട്, വിഷയത്തെ തന്നെ ആവിഷ്കാരശൈലിയുടെ ’ദ്രോംസ്റ്റൂക്കിമാറ്റുക എന്നതാണ്. വിഷയം - ജനജീവിതം. ഭാഷസാമാന്യങ്ങളതയുടെ ഭാഷ. വിഷയങ്ങളായിത്തീരേണ്ടവരുടെ പക്ഷത്തു നിന്ന് ഈ മാറ്റത്തെ വിലയിരുത്തി തുടങ്ങുകയാണ് മുണ്ടെഴുവി.

ഈ മാറ്റം പടിപടിയായി ഉണ്ടായതാണ്. പാരമ്പര്യത്തിലെ ഉപരിവർദ്ധഗുണങ്ങളിൽതന്നെ പരിശീലിച്ച എഴുത്തുകാർ ആ വഴിവിട്ട് ജനജീവിതചിത്രീകരണത്തിലേക്ക് തിരിയുന്നതാണ് ഒന്നാംലഭ്യം. അടുത്തല്ലെങ്കിൽ അനിവാര്യമാക്കുന്ന സംഗതി ഈ എഴുത്തുകാർക്ക് ‘നേതൃത്വം അനുഭവജ്ഞാനത്തിന്റെ അഭാവം അബ്ലൂഷിൽ വെവരിക്കും’ ഉണ്ട് എന്നതാണ്. അതിനാൽ തൊഴിലാളികളുടെയും കർഷകരുടെയും പ്രാത്വത്ക്കുതജനവിഭാഗങ്ങളുടെയും ജീവിതങ്ങൾ ചിത്രീകരിക്കാൻ അവർ പോരുന്നു. പോരുന്നതിന്റെ അർത്ഥം ആ എഴുത്തുകാർക്ക് സ്വന്തം നിലയിൽ പ്രതിഭ പോരുന്നുണ്ട്. അവർ തങ്ങളുടെ മികവുപയോഗിച്ച് എഴുതിപ്പലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എങ്കിലും ചിത്രീകൃത ജീവിതങ്ങളുടെ അസ്ഥിതി ഇന്നിയും ഏറെ ഇടങ്ങൾ പാമാക്കപ്പെടാതെ ബാക്കി നിലപുണ്ട് എന്നാണ് ഇതിന്റെ സുചന. ഇടങ്ങൾ എന്നതിൽ കമാവിഷയങ്ങൾ മാത്രമല്ല, ഉന്നനല്ലുകളും

കാഴ്ചപ്പോടുകളും വരും. ഈ ബാക്കിയെ കുടി ഉപയോഗിക്കാൻ എന്നു വേണമെന്നതിന്റെ ഉത്തരമാണ് മുണ്ടെഴുൻ ‘ഭാവി മലയാളം’ എന്ന സകലപമായി മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നത്. അതിതാണ് ‘തൊഴിലാളി നീതിയുടെ ചുമടുതാങ്ങികൾ ദേശീച്ചുഭർച്ചു നാടുകാരെ അപകടത്തിൽ കൊണ്ടാണ്ടതിക്കുന്നതു കണ്ണു മടുത്തിട്ടു നാം പറയുന്നു, തൊഴിലാളി തലവന്മാർ തന്നെ വേണം ദേശീകരാനെന്ന്. എന്നുകൊണ്ട് ആ വാദം സാഹിത്യാദികളകളിലും ആയിക്കുടാ?.... കൂഷിക്കാരുടേയും തൊഴിലാളികളിലും ജീവിതത്തെ സമഗ്രവും സമർത്ഥവുമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യം വേണമോ, ആ സാഹിത്യം കൂഷിക്കാർക്ക് നിന്നും തൊഴിലാളികളിൽ നിന്നും വരണം...’ ഇതാണ് സർജുപ്രവർത്തനത്തിലെ ഉല്പാദനോപാധികൾ പിടിച്ചടക്കൽ.

മധ്യവർദ്ധത്തിൽ പെടുന്നവരാണ് കേരളത്തിലെ എഴുത്തുകാരി ലേറെയും. ഫ്രൂഡിസത്തിന്റെ മതതിരഞ്ഞാത്തവരും ഏററിയുണ്ട് - അതിൽ നിന്നുള്ള വികാസം എന്ന അർത്ഥത്തിൽ മുതലാളിത്തത്തിനുള്ള നയകൾ സ്വാംശീകരിക്കാത്തവർ. അവർക്ക് ഈ പിടിച്ചടക്കൽ തികച്ചും അസ്വീകാര്യമായിരിക്കും. മുണ്ടെഴുൻ ഈ ദയാരു വിശകലനം നടത്തുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ‘എതാദുംശമായ വിജയകഷ്ടിയെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞു കേട്ടാൽ നമ്മുടെ ജനപ്രീതി സമ്പന്നരായ എഴുത്തുകാർക്ക്കു രസിക്കുകയില്ല. പെട്ടെന്നാരഭിമാനംഡംഗം തോന്നാം അവർക്ക്’ എന്നു പറയുന്നുള്ളൂ. പകുശ കേരളത്തിലെ ഈ നില പല വിദേശനാടുകളിൽ നിന്നുള്ള അനുഭവങ്ങൾ നിരത്തിക്കൊണ്ട് ധനിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുന്നു. ഭാരതീയം എന്നതിന്പുറത്തേക്ക് കടന്ന് സാഹിത്യത്തിന്റെ സാർവ്വദാശിയമാനങ്ങൾ എന്ന വർത്തമാനപരികല്പനയുടെ (കൊള്ളാനിയൽ, പുതു-കൊള്ളാനിയൽ സാഹചര്യത്തിലെ പതികലപ്പനയുടെ) സ്ഥാപനം കുടിയാണ് ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മുണ്ടെഴുൻ നടത്തുന്നത്. ചെന്ന, കാന്നഡ, ജർമ്മൻ, ഫ്രാൻസ് എന്നിവിടങ്ങളിലേയും ആദ്യാപദ്ധതിയിലേയും എഴുത്തുകാരുടെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം ഉല്ലരിക്കുന്നു ‘എന്നുചെയ്തിട്ടും തൊഴിലാളിജീവിതത്തെ അതിന്റെ വാവിട്ട നിലവിളിക്കേണ്ട കുടി പിടിച്ചടക്കാൻ തന്റെ പേനയ്ക്കാം വുന്നില്ല’ ‘താൻ ശസ്ത്രിക്കുന്നത് ഉല്പത്തിഷ്ണാത്മത്തിന്റെ വായുവാണെ കിലും തൊഴിലാളിജീവിതത്തിന്റെ വേദനയും വീര്യവും അവാഹിച്ചും താൻ എപ്പോഴും തന്നെക്കാണണാവുന്നില്ല’ തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരുടെ സത്യപ്രസ്താവനകളും ‘കഷ്ണിച്ചുശുത്തും വായനയും ശിലിച്ചുരു’ ചെന്നീസ് പട്ടാളക്കാരന്റെ ആത്മകമ, ജർമ്മനിയിലെ പീടികതൊഴി ലാളിയുടെ കവിതകൾ, തെലുങ്കിലെ ഹോട്ടൽ തൊഴിലാളിയുടെ നോവൽ എന്നീ ശ്രദ്ധസൂചനകളും തരുന്നുണ്ട് മുണ്ടെഴുൻ.

തന്റെ വാദഗതിയോട് ആത്മാർത്ഥമായ ചേർച്ചയുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന് ‘ഇതിൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ കാവൽപട്ടികൾ കുരച്ചിട്ടാരു

പ്രയോജനവുമില്ല’ എന്ന വാക്യത്തിലാണ് ലേവനം തീരുന്നത്. ഈ രോഷം തന്നെ ആത്മാർത്ഥമതയുടെ വലിയതെളിവ്. തൊഴിലാളികളിൽ നിന്ന് തൊഴിലാളിവർഗ്ഗകൾ എന്ന ആശയത്തിന്റെ മറുവശം കാണാതിനിക്കാനും മുണ്ടെഴുവിരെയെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് ഇതയുള്ള് വൈകാരികത യാവാം. എഴുത്തുകാരൻ്റെ വ്യക്തിപരമായ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളും എഴുതി പുസ്തകത്തിയായ കൃതി പ്രകേശപിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും നനായിരിക്കണ മെന്നില്ല. ശ്രദ്ധകർത്താവ് തൊഴിലാളിയായതു കൊണ്ടുമാത്രം കൃതി തൊഴിലാളിവർഗ്ഗ പക്ഷപാതം ഉള്ളതാവണ മെന്നില്ല. ബാൽസക്ക്, ഏഷ്ടർസൈ എന്നിവരുടെ വർഗ്ഗനിലയും അവരുടെ നോവലുകളുടെ വർഗ്ഗവിവക്ഷയും തമിലുള്ള വൈരുഖ്യത്തപ്പറ്റി മാർക്ക് സും, ടോൾഫ്രോയിടുടെ ഉദ്ദേശ്യവും ആവിഷ്കാരവും തമിലുള്ള ഇടയലിനെക്കുറിച്ച് ലെനിനും പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ മുണ്ടെഴുവി അറിഞ്ഞതായി കാണുന്നില്ല. പക്ഷേ, മധ്യവർഗ്ഗവത്കരണം ഒരു സാമാന്യഗജേലിയായി തുടരുന്ന കേരളം പോലൊരു സമൂഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദത്തിനുള്ള സവിശേഷ പ്രാധാന്യം ഇതുകൊണ്ട് ഇല്ലാതാവുന്നില്ല. മാത്രവുമല്ല, ഇന്ന് സാഹിത്യോല്പാദനം സംബന്ധിച്ച ഇ കാഴ്ചപ്പൂടിന് ഏറിയ ചർച്ചാമുല്യവും കൈവന്നിട്ടുണ്ട്. അനുഭവങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥതയും സാഹിത്യത്തിലെ പ്രത്യക്ഷവും തമിലുള്ള അകർച്ചയിൽ നിന്നാണ് പെണ്ണീസുത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചനകൾ തുടങ്ങുന്നതു തന്നെ. രണ്ടിനേയും അടുപ്പിക്കുക എന്നതാണ്, പെണ്ണീസുവേഖങ്ങളുടെ ആധികാരികമായ വെളിവാക്കൽ പെണ്ണീസാംബുക എന്ന് തെളിയിക്കുക എന്നതാണ് അതിന്റെ നിർവ്വഹണം. ദലിത് സാഹിത്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിലും സംഗതി ഇ (നിലനില്ക്കുന്ന) ദേശത്തിന്റെയും (ഉണ്ടാക്കിയെടുക്കേണ്ണ) അദ്ദേഹത്തിന്റെയും തന്നെ. സാഹിത്യകാരൻ അലുകിക്കമായ ഒരുപരി വേഷം വേണ്ട സുലഭതിവും സുപരീക്ഷിതവുമായ സാഹിത്യകാര ബിംബം ഉടങ്ങുപോയിരിക്കുന്നു, സാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള ഇടപെടൽ സാധാരണ വിഷയമാണ് എന്ന (ബാർത്ത post-aauratic എന്നു വിളിക്കുന്ന) അവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് മലയാളത്തിൽ നടന്ന ആദ്യത്തെ, ഗൗരവപ്പെട്ട വിചാരം കൂടിയാണ് മുണ്ടെഴുവിരുന്ന ‘വായനക്കാർ എഴുത്തുകാരാവട്ട’ എന്ന ലേവനം. സാഹിത്യത്തെ ചിത്രകലയുമായും പാട്ടുമായും ചെർക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭവും ഇ ലേവനത്തിലുണ്ട്. തൊഴിലാളികളും ടേയും കർഷകരുടേയും സാന്നിധ്യം ചിത്രകലയിലും സംഗീതത്തിലും ഒരുപരപ്പ് ഉള്ളവാക്കിയിരിക്കുന്നു എന്നും അവർ പ്രതിഭാശാലി കളാണ് എന്നും വാദിച്ച് ആ സാന്നിധ്യം സാഹിത്യത്തിലും വേണം എന്നു പറയുക ഡാണ് അവിടെ. കേരളകലയിൽ സാഹിത്യകാരന്മാർ യജമാനന്മാരും, ചിത്രകാരന്മാരും, പാട്ടുകാരും വേലക്കാരുമാണെന്ന് കേസറി ബാല കൂഷ്ഠംപിള്ള. ഇതിലെ വിമർശനത്തെ സമാദർശിക്കുകയാണ് മുണ്ടെഴുവി.

‘ഭാവിമലയാളം’ എഴുത്തുകാരന്മേരുമുണ്ട് ഹതിവുത്തതിന്മേരുമുണ്ട് വർദ്ധപരമായ അഭേദമാണ് എന്ന് പറഞ്ഞവസാനിപ്പിക്കുന്നില്ല മുണ്ടമേരി എന്നും കാണണം. കലയെ ഒരു സവിശേഷഗണമായി കണ്ണുകൊണ്ട് മുട്രാവാക്യമല്ല സത്കല എന്ന് പറയുന്നുണ്ട്. മുട്രാവാക്യത്തിന്റെ കാട്ടുത്തമകമായ അലങ്കരണത്തിന് തീർച്ചയായും മുംബുമുണ്ട്. പ്രക്ഷേ തത്കാലരസത്തിന്പുറത്തെക്ക് പോകാനും പുതിയ കലയ്ക്ക് കഴിയണം. ഇതാരു വല്ലുവിളിയാണ്. ഹതിനായി ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടാകണം. ഈ മാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് നല്ല ചതിത്രഭോധത്താടയാണ് മുണ്ടമേരി സംസാരിക്കുന്നത്. ജനാധിപത്യയുഗത്തിൽ ‘അഭിജാത ഭാഷ’ നിലനില്ക്കുകയില്ല എന്നാണ് ഒരു വാദം അതായത് സാഹിത്യഭാഷ എന്നാരു സവിശേഷഗണം ഇല്ല എന്ന്. സാഹിത്യത്തിലേക്ക് എത്തു ഭാഷയ്ക്കും വരാം ഓരോ വരവും രാജ്യീയധനികളുള്ളിട്ടുമാണ്. സ്ത്രീ ദലിത്വാദികൾ വാചികതയെ (Orality) ചതിത്രപരമായി കണ്ണെത്തുകയും പുനഃസ്വപ്നിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. സ്ത്രീവാദികൾ പൊതുഭാഷ ആൺ കോയ്മയാൽ നിർണ്ണയിത്തമാണെന്നും, ദലിത്വാദികൾ അത് ദലിത്വിരുദ്ധമായതരത്തിൽ മാനകീകരിക്കപ്പെട്ടതാണെന്നും പറയുന്നു. രണ്ടുപേരുക്കും വാമൊഴിയാണ് പ്രധാനാശ്രയം - വാമൊഴിയെ അവ്യാനത്തിന്റെ പലയാവശ്യങ്ങൾക്കായി ക്രമപ്പെടുത്തുകയാണ് വഴി. വാമൊഴിയെ ‘മുണ്ടമേരി’ വായിൽ നിന്നു വീഴുമ്പോഴേക്കും അർത്ഥമനിവേദനം ചെയ്തു കോരിത്തിപ്പിക്കുന്ന... നാടൻചൊല്ലുകൾ’ എന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നു (അവിടെ തീരുന്നു. ‘നാടൻചൊല്ലുകൾ’ എന്നേ പറയുന്നതു എന്നും ശ്രദ്ധിക്കണം. ഇവയിലേതും പ്രാന്തവത്കൃത സമൂഹത്തിന്റെ രചനകളാണ്. വരേണ്ടവർദ്ധത്തിന് മേൽക്കൊയ്മയുള്ള സാഹിത്യം മുഖ്യധാരയിൽ വാണിരുന്നപ്പോൾ അതിന് സമാനരമായി കിഴാളർ നടത്തിയ സർബ്ബാവിഷ്കാരമാണ് എന്നെന്നും നാടൻപാട്ടുകളും നാടൻ ചൊല്ലുകളും. ആ നിലയിൽ റിയലിറ്റ് സാഹിത്യത്തിന്റെ മുൻഗാമികളാണ്. ഈ വിക്ഷണം മുണ്ടമേരിക്കില്ല.) വാമൊഴികൾ കിടുന്ന ഈ പുതിയ തുടം - ‘മനുഷ്യർക്ക് മനസ്സിലാവുന്ന നാടൻപ്രയോഗങ്ങൾ’ - മുണ്ടമേരിയുടെ ആധുനികമായ കാഴ്ചപ്പാടിന്റെ ഭാഗമായാണ് ലേഖനത്തിൽ വരുന്നത്.

ഉത്തരഭാഗം :

മുണ്ടമേരിയുടെ ആവേശകരവും ആത്മാർത്ഥവുമായ കിനാവിന് എത്തെമേൽ സാഹല്യം ഉണ്ടായി? ‘തൊഴിലാളികളുടേണ്ടെങ്കും കർഷകരുടേണ്ടും മേഖലയിൽ നിന്നുള്ളവർ’ സാഹിത്യത്തിലേക്ക് എത്ര വന്നു? ‘അവരുടെ അനുഭവമാംസളങ്ങളായ കൃതികൾ’ ‘ഭാവി മലയാളത്തിന്റെ വെന്നിക്കൊടികളായി’ തീരുമെന്ന വാക്ക് എത്രമാത്രം നേരായി? -

മധ്യവർഗ്ഗരുചികളും ഉല്പാദനമേഖലയിലെ തള്ളർച്ചയും എനിച്ച്
 കേരളത്തെ മുടുകയാണ്. തൊഴിലാളികളും കർഷകരും തന്നെ ആ
 വ്യക്തിത്വങ്ങളെ തൊഴിലവോളകളിൽ എത്തുങ്ങുന്ന എന്നാക്കി ചെറുതാക്കി,
 ജീവിതത്തിന്റെ മറ്റു മണിക്കൂറുകളിൽ മറ്റൊന്തല്ലാമോ ആയി
 ജീവിക്കാനാണ് തത്ത്വപ്പെടുന്നത്. ഉപദോഗിയുടെ ജീവിത
 വിക്ഷണത്തിനാണ് കേരളത്തിൽ ആക്കം കിട്ടുന്നത്. ജാതിയുടെ
 അടിസ്ഥാനത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സാഹിത്യവിവേചനം കുമാരനാശാനോടെ
 തകർന്നു എന്നും അതുപോലെ സാമ്പത്തിക തൊഴിൽ ഗണങ്ങളുടെ
 അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള വിവേചനവും തകരും എന്നും മുണ്ടഭേദി
 എഴുതുന്നുണ്ട്. വിവേചനത്തിനൊന്നും ഇന്നാരും മെനക്കെടുന്നില്ല.
 ഏകിലും അഭ്യാനത്തിലേണ്ടി സൗഖ്യപാഠങ്ങൾ ഉണ്ടാവുന്നേയില്ല.
 മധ്യവർഗ്ഗും ഒരു പ്രത്യയശാസ്ത്രസക്കിർണ്ണതപോലുമായി കേരളത്തിൽ
 പടരുകയാണ്. മുണ്ടഭേദിയുടെ ആധുനികമായ വിക്ഷണത്തെ
 അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ ഇംഗ്ലീഷ് കാര്യം മുന്നോട്ടു
 വൈക്കേണ്ടതുമുണ്ട്. ആധുനികോത്തരം എന്ന് കേരളീയമായ
 വിവക്ഷകളോടെ വിജിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ കല ഉപദോഗം,
 മധ്യവർഗ്ഗവർത്തകരണം എന്നീ പ്രമേയങ്ങളെ പ്രശ്നവത്കരിക്കുന്നുണ്ട്
 എന്നും കുട്ടിച്ചേർത്ത് പറയാം. അപ്പോഴും മുണ്ടഭേദിയുടെ വിക്ഷണങ്ങൾ
 കാലഹരണപ്പെടുന്നില്ല - സാഹിത്യഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച പുതിയ
 ചോദ്യങ്ങൾ, അനുഭവവും ആവ്യാനവും തമിലുള്ള ബന്ധത്തെ
 കുറിച്ചുള്ള സംശയങ്ങൾ, പ്രാന്തവത്കൃതരുടെ ശംഖത്തെപ്പറ്റിയുള്ള
 ഉത്കണ്ഠം, സാഹിത്യകാരനെ ചുറ്റിനില്ക്കുന്ന പരിവേഷത്തിലേണ്ട
 തകർച്ചയുടെ ചരിത്രപരമായ വിശകലനം, അന്തർദ്ദേശീയമായ
 കാഴ്ചപ്പാട് ഒപ്പം പ്രാദേശികമായ പ്രയോഗങ്ങൾ; ഇവയുടെ പേരിൽ
 ‘വായനകാർ എഴുതുകാരാവട്ട്’! എന്ന ലേവനം ഒരു സുപ്രധാന
 രേഖയായി നമ്മൾ ഇന്ന് വായിക്കാവുന്നതാണ്.

സി. ജേ: അപകടമനസ്സിന്റെ അനോഷ്ടണങ്ങൾ

ഡോ. പി.കെ. രാജഗോപാലൻ

താൻ വസിക്കുന്ന വീടിലെ മുറികളിലെല്ലാം ഇരുട്ടായതിനാൽ എല്ലായിടവും വിളക്കുകൊള്ളുത്തി നവീകരിക്കണമെന്ന് ആശിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ഒരാളുപ്പോൾയായിരുന്നു സി. ജേ. തോമസ്. കലയും സാഹിത്യവും രാഷ്ട്രീയവും സമൂഹവും മതവും സംസ്കാരവുമെല്ലാം ഇരുട്ടുമറികളായിരുന്നു സി.ജേ.എൻമാത്രമല്ല, അവരെയാനും. ദ്രുതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നവയെല്ലാം എല്ലാം തമിൽ പുതിയ വെട്ടം നിറഞ്ഞ ഇടനാഴികൾ കൊണ്ട് ബന്ധിക്കേണ്ടവയാണെന്നും സി.ജേയ്ക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സി.ജേ. ഒരിടത്തുമാത്രമായി ഒരുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭിന്നമേഖലകളിൽ ഇടപെട്ടുകൊണ്ട് തന്റെ കാലാധിക്രമത്തിലെ വിശ്വാസങ്ങളുടെ പാരയിൽ ഉറച്ചുപോയ പള്ളികളെ ധ്യാംസിക്കാൻ സി.ജേ. ശ്രമിച്ചു. 'അവൻ വിണ്ണും വരുന്നു' എന്ന നാടകത്തിലെ ഉപദേശിയെപ്പോലെ, 'അവൻ വിണ്ണും വരുന്നു, നിങ്ങളുടെ വിളക്കുകൾ എല്ലായാഴിച്ചു കാത്തിരിപ്പിൻ' എന്നു പറയുകയായിരുന്നു സി.ജേ.തോമസും. ഓരോ കാലാധിക്രമത്തിലും യമാർത്ഥ ബുദ്ധിജീവികൾ നിർവഹിക്കേണ്ട പദഗതിയായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ സി.ജേ.യോക് നാം എല്ലായ്ക്കൊഴും യോജിക്കണമെന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പല നിലപാടുകളിലുമുള്ള കടുത്ത ശാംപ്രവൃം മനസ്പൂർവ്വമുള്ള വിട്ടുകളിലുള്ള കള്ളം വെവരുധ്യങ്ങളും ഇന്നത്തെ വായനയിൽ തെളിഞ്ഞു വരും. എങ്കിലും ആ ഇടപെടലുകളിലെ ധീരമായ ധിക്കാരത്തിന്റെയും ആര്ഥാർത്ഥത നിറഞ്ഞ മഹിക്കതയുടെയും നടപ്പുവെട്ടം ആദരവിന്റെ പടവുകളിൽ നാശം തരച്ചുനിർത്തുന്നു. വിമർശകൾന്തെയും ബുദ്ധിജീവിയുടെയും വിളക്കുമാടമായ സത്യസന്ധ്യത ആ വ്യക്തിത്വത്തിലുണ്ടായിരുന്നതു കൊണ്ടാണ് ഇതുസംഭവിക്കുന്നത്. ഇപ്പോൾ സി.ജേ.യുടെ ലേവനങ്ങളെ അനുകരിച്ച് എഴുതുന്ന ഒഴ്യിടലുകാരുണ്ട്. അവരുടെതു പോലുള്ള അപ്രത്യക്ഷിക്കുന്നതു പൊതുശബ്ദമായിരുന്നില്ല സി.ജേ.യുടേത്; എന്നുടെ ഒഴ്യുക്കേടുവോ വേറിട്ട് എന്ന് വെറുതെ ചോദിക്കുന്നതുമായിരുന്നില്ല അത്. വിണ്ണും വായിക്കുന്നേണ്ടി സി.ജേ.യോകുള്ള ആദരം കൂടുന്നത് കേരളത്തിലെ സമകാലിക സംവാദങ്ങളിലെ കോമാളിരുപങ്ങളെ എർത്തുകുടിയാണ്.

പുർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ ഒരു സാഹിത്യവിമർശകനായിരുന്നില്ല സി.ജേ. ബലവിഷ്ഠമായ ഒരു സാഹിത്യസമീപനമോ സെസഡാന്റിക മാതൃകയോ സി.ജേ. അവതരിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. ആ രീതിയിൽ നാടകകലയെ

കുറിച്ചുമാത്രമാണ് അദ്ദേഹം എഴുതിയത്. നാടകത്തിന്റെ സാഹിത്യരൂപത്തിന് അമിതപ്രാധാന്യം കൊടുത്തുകൊണ്ടുള്ള അസമീപനത്തിൽ പലപ്പോഴും രംഗപാഠം അവഗണിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അതേസമയം നാടക വിവർത്തനത്തിലും രചനയിലും ഉന്നതമായ സാഹിത്യബോധവും ഒസ്റ്റാന്റിക്കനിലപാടുമാണ് സി.ജേ.പുലർത്തിയത്. 'ഉയരുന്ന യവനിക'യിൽ നാടകസംബന്ധിയായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന സാഹിത്യസമീപനത്തകാൾ സജീവതയുണ്ട് ലേവന്നങ്ങളിൽ തെളിയുന്നവയ്ക്ക്, ഇന്നത്തെ വായനയിൽ. സാഹിത്യവിമർശനത്തെ തന്റെ വഴിയായി തിരഞ്ഞെടുത്തി ഷ്ടൈൽപ്പോലും സി.ജേയ്ക്ക് വ്യക്തമായ നിരുപണസങ്കല്പം ഉണ്ടായിരുന്നു. അത് മുലിക്കരയുടെ ഉറച്ച എല്ലുകൾ കൊണ്ട് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതാണുതാനും. സാഹിത്യവിമർശകൾ എന്നതിനേന്നകാൾ സാംസ്കാരിക വിമർശകൾ എന്ന കല്പനയായും സി.ജേ.യ്ക്ക് കുടുതൽ യോജിക്കുക. കലയിലും കലാവിചാരത്തിലുമുള്ള 'സാതന്ത്ര്യ'ത്തെ പൂറിയുള്ള തീവ്രഭോധമായിരുന്നു സി.ജേയുടെ വിമർശനപ്രതിഭയ്ക്ക് അടിസ്ഥാനം. നിഷ്യയത്തിന്റെ മണ്ണിൽപ്പുണിഞ്ഞതായിരുന്നു സാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ദീപഗോപുരം. 'ധിക്കാരിയുടെ കാതൽ' എന്ന് പുന്തകത്തിനു പേരിടുന്നതിൽ തന്നെ കാണാവുന്ന നിഷ്യഭോധവും സാതന്ത്ര്യവാദവുമായിരുന്നു സി.ജേ.യുടെ ചിന്താവസ്ഥക്രമം. സാതന്ത്ര്യനായ കലാകാരന്റെ ഇച്ചാനുസാരിത്വം എന്ന സങ്കല്പനത്തി ലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിമർശകവ്യക്തിത്വം അടയാളിച്ചു നിൽക്കുന്നത്. 'ഇവൻ എൻ എൻ പുത്ര' (1953) ആമുഖക്കുറിപ്പിൽ 'ഇന്ന് എഴുത്തുകാരൻ സ്വതന്ത്രന്മാണും, ഒരിക്കലും ആയിരത്തിരുകയുമില്ല' എന്ന് വിഷാദിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അതോടു കാലം പനികവിഷാദമല്ല, സി.ജേ.യുടെ 'എഴുത്തുകാരൻ' അത്തരമൊരു വ്യക്തിത്വവുമല്ല.

സി.ജേയുടെ 'സാതന്ത്ര്യ എഴുത്തുകാരൻ' ആയുന്നികതാ വാദത്തിന്റെ സുഷ്ടിയാണ്. 1950 കളുടെ ആര്യക്കമയുടെ ഭാഗമാണ് അത്. 'കലയും ബഹുജനവും' എന്ന പ്രശ്നസ്ത ലേവന്നതിൽ ('ധിക്കാരിയുടെ കാതൽ', 1955), 'ഇത് യാതൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പ്രകടനപത്രികയല്ല. താനാർക്കും പ്രതിനിധിവിക്കുന്നുമല്ല. ഈതെന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായമാണ്. എന്നെ സംബന്ധിച്ച മരുഭൂമെന്നപോലെ തെറ്റിപ്പോകാവുന്ന ഒന്ന്' എന്ന് സി.ജേ. തന്റെ രചനാത്തത്ത്വപ്രമാണം ഉയർത്തുന്നു. ശാസ്ത്രം, തത്ത്വചിന്ത, കല എന്നിവയിലെബാനും 'ബഹുജനം' വിധികർത്താവാകുന്നത് അംഗീകരിക്കുന്നതായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിലപാട്. 'ഒരു ദിവസം ലോകത്തിലെ അസംഖ്യങ്ങൾ നീണ്ടുമായിരിക്കും. പക്ഷേ ഒരു ദിവസം എല്ലാവരും ഭാരതീയ ശില്പകല ആസ്വദിച്ചു തുടങ്ങുമെന്നു പറയാൻ വയ്ക്കുന്നും 'സഭന്മരുഭോധം ഒരു വച്ചുകെട്ടലല്ല - വിശപ്തകലും ലൈംഗികാസക്തിയുംപോലെ ഒരു

ജീവിത ധർമ്മാണ്’ എന്നും, ‘കലയിൽ യാതൊരു ജനാധിപത്യവും ആവശ്യമില്ല’ എന്നും ‘സാമുഹ്യപ്രതിഫലനമല്ല കല. സ്ഥിതി വിവരക്കണക്കുകളാണ്ടിനു നല്ലത്. ഒരു കലാസൂഷ്ട്രിയിൽ അതുമാത്രം കാണാൻ കഴിയുന്നവൻ എല്ലാ വിധത്തിലും അധികാരി’ എന്നും സി.ജേ. എഴുതി. അദ്ദേഹത്തെ മാർക്കസില്ല വിരുദ്ധപ്രചരിയിൽ കൂട്ടിക്കൊട്ടിയ നിലപാടുകളായിരുന്നു ഈ. ധമാർത്ഥത്തിൽ മാർക്കസിസത്തിന്റെ മാനവതാ ബോധത്തിന് എതിർ ചേരിയിലായിരുന്നില്ല സി.ജേ. മറിച്ച് മാർക്കസിസത്തിന്റെ അധികാരവും കരണ്ടിനും കലയിലെ ദൈനനിക വത്കരണത്തിനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം എതിർ നിന്നു. അധികാര വത്കൃതമായ എല്ലാ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും എതിരാ യിരുന്നു സി.ജേയുടെ മനസ്സ്. കാല്പനികികാലിമുവമായ വ്യക്തിത്വമല്ലാതിരുന്നിട്ടും ചങ്ങമ്പുഴയെ കൂറിച്ചേഴ്ചുതിയപ്പോൾ സി.ജേ, താൻ അദ്ദേഹത്തെ സ്നേഹിക്കുന്നത് പ്രേമഗായകനായതു കൊണ്ടാണെന്നാണുതി. പ്രേമവുമായി യോജിക്കാത്തതാണ് തന്റെ മാർക്കസിസമക്കിൽ താൻ ആ മാർക്കസിസം താഴെയിരക്കുമെന്ന് സി.ജേ പറഞ്ഞു.

സി.ജേ. തോമസ് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച സ്വതന്ത്രതാവാദം കലയുടെ ജനകീയ സ്വഭാവത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതല്ല. എന്നാൽ അത് ജനകീയത യുടെ പേരിലുള്ള വ്യാജ നിർമ്മിതികളെ നിശ്ചയിക്കുന്നു. പുരോഗമന സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം ഉയർത്തിയ യാത്രിക ജനകീയതാ വാദത്തോടായിരുന്നു സി.ജേയുടെ കലാപം. കലയിലെ കക്ഷിരാജ്ഞീയ തിരിന്റെ ജനാധിപത്യ പദാവലിയോടുള്ള എതിർപ്പു കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ‘ബഹുജന’ സങ്കല്പത്തെ ഏതിർത്തത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പിൽക്കാലത്തിന് സി.ജേയുടെ പെത്തുകം ലഭ്യമായി. കലയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ കക്ഷിരാജ്ഞടീയം അതകും അതകും അടിസ്ഥാനമുള്ളതാണെന്ന ബോധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സി.ജേ. തന്റെ സ്വതന്ത്രതാവാദം ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. അദ്ദേഹം തിരഞ്ഞകൾച്ചു ‘ബഹുജനം’ യമാർത്ഥ ജനതയല്ല. കാരണം യമാർത്ഥ ജനത അഭിരുചികളെ യാത്രികമാക്കുന്നത് തിരഞ്ഞകൾക്കും. കക്ഷിരാജ്ഞടീയം അതിന്റെ ലാഭങ്ങൾക്കായി സ്വീകരിക്കുന്ന താത്കാലിക ആൾക്കൂട്ടമാണ് മേല്പറിഞ്ഞ ‘ബഹുജനം’. അത് ഇന്നുമുണ്ട്. അധികാരവും ചേർന്നു സ്വീകരിക്കുന്ന കർത്തൃത്വമാണ് ‘ബഹുജന’തിന്റെതന്നെ സി.ജേ.ക് അറിയാമായിരുന്നു. ‘ബഹുജനങ്ങളുടെ തീരുമാനമെന്നുപറഞ്ഞാൽ യമാർത്ഥത്തിൽ അവരെ ഏറ്റവും വിജയകരമായി കബളിപ്പിക്കുന്ന ആജന്തയെന്നർത്ഥം’ എന്നാണ് സി.ജേ. വിളിച്ചത്. ‘രേണകുടത്തെ കലയുടെ രക്ഷാധികാരിയാക്കുക’ എന്നുവെച്ചാൽ ആത്മാക്കളുടെ സുഹൃത്ത് സമേളനത്തിൽ അധികാരദാർമോഹികൾ അഭ്യുക്തത വഹിക്കുക എന്നുമാത്രമാണെന്ന് സി.ജേ. എഴുതിയത് (ധിക്കാരിയുടെ കാത്തൽ) അതുകൊണ്ടാണ്.

വ്യക്തിയുടെ സത്രന്മാസത്തിൽവുള്ള ഉറച്ചവിശ്വാസമായിരുന്നു സി.ജെ.യുടെ സ്വത്രന്മാസത്തിൽവുള്ള ഏന്ന സകലപ്പത്രിനു പിന്നിൽ. പാശ്ചാത്യ മാനവികതാവാദത്തിന്റെ സൃഷ്ടിയാണ് ഈതെന്ന് ചിന്തകൾ പറയുന്നു. അതതുകാലത്തെ പ്രത്യേകം സ്വന്തമായിരുന്നതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. ശാസ്ത്ര കേന്ദ്രിതമായ ചിന്തയും യുക്തിയുമാണ് അദ്ദേഹത്തെ നയിച്ചത്. അവ പലതും ഇന്ന് സ്വീകാര്യമല്ലെന്നുള്ളതും. മാറ്റത്തിന് വേണ്ടിയുള്ള തീവ്രാഭിലാഷം സി.ജെ. തോമസിന്റെ വാക്കിൽ, വിശ്വാഷിച്ചും കലാചിന്തയിലും രാഷ്ട്രീയചിന്തയിലും ധിക്കാരസരം നിന്നും. മാറ്റം ഏന്ന വാക്കാണ് കേസാരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഫിലോസഫിയുടെ ആശികളും എന്ന് എഴുതുമ്പോൾ തന്റെ തത്ത്വശാസ്ത്രം തന്നെയാണ് സി.ജെ. വെളിപ്പെടുത്തിയത്. കേസാരിയെ അരാജകവാദിയായ കലാകാരനെന്ന് വിളിക്കുന്നതിൽ തെളിയുന്ന മനോഭാവങ്ങൾുംതന്നെ. അരാജകതാം സി.ജെയുടെയും എഴുത്തടയാളമായിരുന്നു, ചിന്തയുടെയും. മാറ്റത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിലാഷം യാമാസ്ഥിതിക പാരമ്പര്യത്തിൽ നിന്നുള്ള മാറ്റത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. ഏന്നാൽ എന്നുകൊണ്ടോ പാരമ്പര്യത്തെ അപ്പാടെ സി.ജെ. യാമാസ്ഥിതികമായി വിലയിരുത്തി. ചിന്തകനായ സി.ജെയുടെ ഔദിയമായിരുന്നു അത്. ഏതു ചിന്തകനും മോശപ്പെട്ട ഒരു വശമുണ്ടാകാം. യാമാസ്ഥിതികവർക്കരിക്കപ്പെട്ട പാരമ്പര്യത്തെ നേരിട്ടുന്നതിനുപകരം പാരമ്പര്യത്തെതന്നെ ആക്രമിക്കാൻ സി.ജെ. പുലർത്തിയ കൗതുകന്തിനു മാത്രക്കയാണ് കമകളിയേണ്ടുള്ള സമീപനം. നാടകവും കമകളിയും തമിൽ ബഡി പ്ലിക്കാൻ ശ്രമിച്ച സമകാലിക പണ്ണിത്തോടുള്ള കലഹത്തിനിടയിൽ സി.ജെ. കമകളിയെന്ന കലാരൂപത്തെതന്നെന്ന നിഷ്പയിക്കുന്ന നിലപാടു സ്വീകരിച്ചു. കാതലില്ലാത്ത നിഷ്പയമായിരുന്നു അത്. തീവ്രബുദ്ധിയായ ഒരു വിമർശകൻ വിവേചന ശുന്നുതയാൽ പകിലനായതിന്റെ മാതൃക യായി ഇന്ന് ആ നിലപാടുകൾ നമുക്കു മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നു. ‘കമകളിയപ്പോലെ മലയാള നാടക വേദിയെ നശിപ്പിച്ച മറ്റാരു ശക്തിയില്ല. ഈ പ്രാകൃത ധാന്യനികകല പ്രചരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ഇവിടെ അഭിനയമെന്നാനുണ്ടാകയില്ല’ എന്നായിരുന്നു സി.ജെ.യുടെ വാദം. കമകളി വെറും നൃത്യം മാത്രമാണെന്ന് തെളിയിക്കാൻ അദ്ദേഹം യുർത്തെന്നപ്പോലെ തന്റെ നാണയങ്ങൾ ചെലവിട്ടു. അതേ സമയം സോഫോക്ലീസിന്റെ ശ്രീക്കണ്ഠ ദുരന്ത നാടകങ്ങളും മറ്റും വിവരത്തെന്നും ചെയ്തുകൊണ്ട് തന്റെ കൂസിക്കൽ സഹാരുഭ്യാധം വെളിവാക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ വെരുഡിയും സി.ജെയുടെ എഴുത്തിൽ മുഴുവനുമുണ്ട്. കാരണം സി.ജെ.യുടെ മനസ്സ് എല്ലായ്പോഴും അനേകണഞ്ചളും കാലത്താണ് കഴിഞ്ഞത് എന്നുള്ളതാണ്. ‘ഇവൻ എന്റെ പ്രിയപുത്ര’ എന്ന് ആമുഖക്കുറപ്പിൽ തന്റെ ചിന്തകൾ ‘അപകട മനസ്സിന്റെ അനേകണഞ്ചളാണെന്നും, പല ആശയങ്ങളും പരസ്പരവിരുദ്ധങ്ങളായേക്കാമെന്നും സി.ജെ. സ്വയം വിലയിരുത്തുന്നു. ആത്മാർത്ഥ്യത്തും ഉച്ചവൈയിലുള്ള ഈ പ്രസ്താവനയാണ് സി.ജെയുടെ ചിന്തയുടെ കാതൽ.

വിമർശനത്തിന്റെ മർഹജനാനം

ഡി. സുകുമാരൻ

മലയാള സാഹിത്യവിമർശനത്തിനു സംഭവബഹുലമായ ഒരു നീണ്ട ചതുരമൊന്നും അവകാശപ്പെടാനില്ല. സന്തമാരൈയാരു വ്യാകരണം പോലും വളരെക്കാലുണ്ടോളം നമ്മുടെ നിരുപണത്തിനുണ്ടായിരുന്നില്ല. പുസ്തകകാബിപ്രായത്തിൽ നിന്ന് ആശയങ്ങളുടെ ആകാശങ്ങളിലേക്കു പോങ്ങാൻ അന്നത്തെ വിദ്യാർഥി-ശിരോമൺ ദ്രോതവർഗത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കെട്ടും മട്ടും നന്നാ എന്നു സാമാന്യമായി പരിശോധിച്ചുകൊണ്ട് ആദ്യകാല നിരുപണം ഇഷ്ടലില്ലാതെ കഴിഞ്ഞു കൂടി. പാരമ്പര്യസ്വന്ധനാസ്ത്രത്തിന്റെ ഉപകരണങ്ങൾ പോലും അക്കാദമിയും വിമർശനാല്യാസങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടില്ല.

ഈ അറുമ്പോരൻ നിരുപണവുവഹാരത്തെ സാമാന്യം ഒംഗിയായി കൂഴിച്ചു മുടുകയും സാഹിത്യവിമർശനത്തെ ഒരു കലാവിദ്യയായി വികസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തത് സുശിക്ഷിതമായ പാണ്ഡിത്യവും, ആവശ്യത്തിനു ധിക്കാരവും, അല്പപ സ്വല്പം വഴക്കാളിവാസനയുമുള്ള മുന്ന് ഒരെന്നടവരായിരുന്നു; രണ്ടുപേര് മലയാളം പ്രോഫസർമാർ, മുന്നാമൻ കലാമണ്ഡലത്തിലെ സാഹിത്യശിക്ഷകൻ (പിന്നീട് പ്രൂഢി റീഡർ) സ്വരത്തിൽ, സമീപനത്തിൽ, നിർണ്ണയത്തിൽ, ഈ മുവരും വേറിട്ടു നിന്നു. അതോടെ മലയാള നിരുപണത്തിന്റെ അലകും പിടിയും മാറി. തങ്ങളുടെ കളരിയിൽ അപൂർവ്വമായ പല അടവുകളും ഇവർ അവത്തിപ്പിച്ചു. എഴുത്തിനേയും, അതിന്റെ സാമൂഹ്യബാധ്യതകളേയും കുറിച്ചു വ്യക്തമായ കാഴ്ചപ്പാടുകൾ; അർത്ഥതലങ്ങളുടെ കാണാപ്പുറങ്ങളിലേക്കുള്ള അന്വേഷണങ്ങൾ; താരതമ്പംനത്തിന്റെ പുതിയ വെളിച്ചങ്ങൾ, ഇവയെക്കെ നമ്മുടെ സാഹിത്യനിരുപണത്തിൽ പ്രത്യേകം മായത് ഈ ത്രിമുർത്തികളുടെ വാഴ്ചക്കാലത്തിൽ.

ഒരു ‘ആൻറീ എസ്റ്റാബ്ലിഷ്മെൻ്റ്’· (Anti- establishment) മനോഭാവം ഏറിയും കുറിഞ്ഞും ഈ മുവരിലും പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. പഴയത്തെല്ലാം പൊന്ന് ഏന മുഖവിശ്വാസത്തുടർച്ചക്കു തടയിടാൻ, അപ്രിയസ്ത്യങ്ങളെ ഉദ്ദേശ്യപ്പാർച്ചക്കു നമ്മുടെ വിമർശനത്തിനു വീര്യം പകർന്നത് ഇവരാണ്.

ഒരു നിരുപകൾ ആരായിരിക്കണമെന്നു കുറിപ്പും പല പ്രബന്ധങ്ങളിലും പറഞ്ഞു വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആയാൾ നല്ലാരു പണ്ഡിതനായാൽമാത്രം പോരാ, തിക്കണ്ണ സഹ്യദയനുമായിരിക്കണം. ഏന്നാലും യോഗ്യത പുർണ്ണമാവുന്നില്ലെന്നു കുറിപ്പും. ‘ശാസ്ത്രീയമായ ഒരു

മനോഭാവം’ കൂടി നിരുപകനു വേണമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു ‘യുക്തിയുക്തമായ’ ചിന്തിക്കാൻ ‘ആളെ നോക്കാതെ വിഷയം നോക്കി വൈകാരിക പ്രവണതകൾക്കു കീഴടങ്ങാതെ നിരുപക ധർമ്മം നിർവ്വഹിക്കാൻ ’ശാസ്ത്രീയ മനസ്സിനേ സാധിക്കു’ എന്ന കുറ്റിപ്പുംയുടെ നിലപാടിൽ ഇളക്കമെതുമുണ്ടായില്ല. വസ്തുനിഷ്ഠതയാണ് നിരുപകൾ നിഷ്പക്ഷത. മലയാളത്തിലെ സാഹിത്യനിരുപകനു സംസ്കൃത പരിചയം മാത്രം പോര, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യ പരിജ്ഞാനവും പൊതുവിജ്ഞാനവും കൂടി അത്യാവശ്യമാണെന്ന്, പല ആർഷമാരെയും പ്രകോപിപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, കുറ്റിപ്പും തുറന്നടിച്ചു. സമകാലിക നിരുപകന്മാരിൽ പ്രൊഫസർ മുണ്ടേറുരിയെ ആദരണീയനും വഴികാടിയു മായി അദ്ദേഹം കണ്ണത് ഇത്തരം അഭിപ്രായസാദ്ധ്യങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്ന്. ഇംഗ്ലീഷ് എഴുത്തിൽ ‘ലിറ്റററി ഡിക്ടറ്’ (Literary Dictator - സാഹിത്യസേച്ഛാധിപതി) എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുമ്പെടുന്ന ഫോക്സർ ജോൺസൺ എന്ന വിമർശക പ്രതിഭയോടാണ് കുറ്റിപ്പും മുണ്ടേറുരി മാറ്റുരു ഉപമിക്കുന്നത്. ‘ഇന്നേന്നും ചന്ദ്രനേയും കുസാതെ, തികഞ്ഞ നെന്തുക്കോടും തന്നേടുതേടാടും കൂടി, നിരുപണ ദൃശ്യിയുമെന്തി സ്വന്തം മാർഗ്ഗത്തിൽ സ്വത്തന്ത്ര സഖ്യാരം ചെയ്യുന്ന ശിലാം’ രണ്ടുപേരുക്കുമുണ്ടായിരുന്നു എന്നാണദ്ദേഹം നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. (“മാനസോല്ലാസം”) ‘രാജരാജൻ പത്രക്കെ ഒന്നുതി വെച്ച് പരിവർത്തന കാഹിളം ദിഗ്നാഞ്ചളിൽ മാറ്റരാലിക്കൊള്ളുമാർ എടുത്തു മുഴക്കിയത്’ മുണ്ടേറുരി മാറ്റുരാഞ്ഞനും കുറ്റിപ്പും പറഞ്ഞു. സമഗ്രശമനുശ കൊള്ളുന്നതും പുരോഗതിയുടെ പാതയിൽ നിന്നു തെന്നിമാറാത്തതു മായ ഒരു നിരുപണസംസ്കാരം വളർത്തിയെടുത്തിരെ മുഴുവൻ മാർക്കും അദ്ദേഹം നൽകുന്നതും മുണ്ടേറുരിക്കുതന്നെ.

വിചാരപക്ഷത്ത് ഏതാണ്ടു സ്ഥിരമായിത്തെന്ന നിന്നു പയറ്റിയ നിരുപകനായിട്ടാണ് കുറ്റിപ്പും മലയാള വിമർശനത്തിരെ ചരിത്രകമയിൽ പ്രത്യുക്ഷപ്പെടുന്നത്. ഇതെ കമ കൂടിക്കും സമാരാരെ സന്നാർഗ പക്ഷത്തും മുണ്ടേറുരിയെ സമൂഹപക്ഷത്തും ഒതുക്കിനിർത്തു കയ്യുണ്ടായി. ഇരു സംവരണത്തിരെ സമചതുരങ്ങളിൽ തളച്ചിടാവുന്നതല്ല. അവരുടെ വിമർശനപാംജൻ എന്നത് നാം സംകരപുർവ്വം മറക്കുകയായിരുന്നു. കുറ്റിപ്പും വിചാരവിപ്പവത്തിരെ വെള്ളിക്കഷ്ടതമായി മാത്രം വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നതിൽ അപൂർണ്ണതയുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിരെ എഴുത്ത് അതിവിപുലമായ ഒരു സാംസകാരിക നിയോജകമണ്ഡലത്തി (Cultural Constituency) ലാണ് പര്യടനം നടത്തുന്നത്.

ഹിലോസമിയും കവിതയും തമിലുള്ള ചാർച്ചകളെ കുറിച്ചു കാര്യമായി സംസാരിച്ച നിരുപകനാണ് കുറ്റിപ്പും ‘രണ്ടിരേഖയും പരമമായ

പ്രയോജനം വിഗളിത് വേദ്യാന്തരമായ ആനന്ദമാ'ണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. കവിതയും സത്യവും തമിലുള്ള ബന്ധം കവിയെ തത്രവേദിയാക്കുന്നു. 'സൗന്ദര്യമാകുന്ന കനകദേവാലയത്തിലെ ദിവ്യഗായകനാണ് കവി. തത്രജ്ഞാനിയാകട്ടെ സത്യമെന്ന മണിപിംത്തിലെ ധ്യാനനിഷ്ഠനായ ഫോഗിയും'. കവി, പ്രപബ്ലേത്തെ സൗന്ദര്യത്തിൽന്നെ വെളിച്ചത്തിലും, തത്രജ്ഞാനി, അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിലും അപഗ്രാമിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. തീർത്ഥസ്ഥാനം എന്നുതന്നെ.

ഈ അവബോധമദ്ദേശ കുറ്റിപ്പും എന്ന വിമർശകനെ ആശാൻ കവിതയോട് കൂടുതൽ അടക്കപ്പീക്കുന്നത്. 'ജീവിതമാകുന്ന ശ്രമത്തിന്റെ ഒരു വിസ്തൃതാലടക്കയാണ് ആശാൻ കവിതയെന്നും ആ 'കവിതാദേവി ശുഖസത്യമായ സ്നേഹസാമൊജ്യത്തിലെ ഏകളുടെയിപത്യും വഹിക്കുന്ന ചക്രവർത്തിനി'യാണെന്നും ഈ നിരുപകൾ എഴുതി ('സാഹിതിയം')

മലയാളത്തിലെ ഭാർഷനിക കവി എന്ന് ആശാനെ വാഴ്ത്താൻ വാക്കുകൾ അളന്നുതുക്കിമാത്രം പ്രയോഗിക്കുന്ന കുറ്റിപ്പും ഒരും മട്ടിച്ചില്ല. കാവ്യം ജീവിത വിമർശനമാണെന്ന മാത്രും ആർന്നോർഡിന്റെ നിർവ്വചനം ഏറ്റവും അർത്ഥവത്തായി കാണുന്നത് ആശാൻകവിതയിലാണെന്നും 'ഈ വിഷയത്തിൽ മറ്റൊരു മലയാളകവിയേക്കാലും ക്രാന്തഭർജിതാം' ആശാൻ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം സമർത്ഥിച്ചു. 'ജ്ഞാനത്തിന്റെയും ശാന്തിയുടേയും പരിമളം പരത്യുന്ന അധ്യാത്മിക പശ്വാത്തലം' ആശാൻകാവ്യങ്ങളിൽ ഒരു പരഭാഗശോഭ പ്രസരിപ്പിക്കുന്നത് ഈ നിരുപകൾ എടുത്തുകൊട്ടി.

ആശാനെ വാഴ്ത്തുന്നോൾ, വള്ളത്തോളിനെ ഇകഴ്ത്തുക എന്നത് ഒരുപ്പം അന്നേതുമായി അന്നത്തെ നിരുപകമുപുരാരിൽ ചീലരകിലും സരീകരിച്ചിരുന്നു. കുറ്റിപ്പും ഈ 'ടെൻറി'ന് അപവാദമായി നിലകൊണ്ടു 'പുരോഗതിക്കു' വെവ്വൽക്കാളളുന്ന ഒരുപ്പതിഷ്ണിവായാണ് അദ്ദേഹം വള്ളത്തോളിനെ വായിച്ചത്. ഈ കവിയുടെ സാമുഹ്യപ്രതിബദ്ധതയ്ക്കും നവലോകസകല്പത്തിനും അടിവരയിട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ 'പുരോഗമനസാഹിത്യത്തിന്റെ പുരോഗാമി' എന്നു വിശ്വേഷിപ്പിക്കുകയാണ് കുറ്റിപ്പും ചെയ്തത് . ('സാഹിതീകരത്യകം') പ്രപബ്ലേത്തെയും ജീവിതത്തെയും കാവ്യാത്മകമായി ദർശിച്ചു നിർവ്വചിത്യങ്ങൾ കലാ വല്ലഭൻ എന്ന അർത്ഥപുരണമായ നിരീക്ഷണവും സൗന്ദര്യാരാധകനായ മഹാകവിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നടത്തി.

ആഴത്തിലുള്ള വായനയിൽ നിന്നും സ്വതന്ത്രമായ അനോഷ്ഠണ തതിൽ നിന്നും വിടർന്നു പൊന്തിയ യുക്തിവിച്ചാരത്തിൽ വാസനകളാണ് കുറ്റിപ്പുശ്യാട സാഹിത്യവിമർശനത്തിൽ സഖ്യരിച്ചത്. ഈ യുക്തി വിചാരത്തെ മാർക്ക് സിയൻ ദ്രാഗാത്തുക ഭേദത്തികവാദവുമായി കല്ലിച്ചേർത്തു കൊണ്ട് തന്റെതായ ഒപ്പഗ്രാമനശ്ശലി ഈ വിമർശകൾ പാക പ്ലേടുത്തി. ആ ശൈലിക്കു മുൻഗാമികളുണ്ടായിരുന്നില്ല; പിൻഗാമികളും. വാക്കിൽന്നെ മിതവ്യയം (Flugality) കുറ്റിപ്പുശ രിതിയുടെ സ്വഭാവമാകുന്നു. ആലക്കാരിക്കാഡിയുടെ പ്രലോഭനങ്ങളെ അത് ആവത്യം ചെറുക്കുന്നു. നിർദ്ദോഷവും നപുംസകവുമായ നിരുപണത്തോടും അതിനെ മാനുമെന്നും മാതൃകാപരമെന്നും സ്ത്രീകുന്നവരോടും സന്ധിചെയ്യാൻ കുറ്റിപ്പുശ ഒരിക്കലും തയ്യാറായില്ല. കൈക്കോട്ടിനെ കൈക്കോട്ടുന്നല്ലാതെ മറ്റാരു മനോഹരമായ പേരിട്ടുവിളിക്കുന്ന ഏർപ്പാട് അദ്ദേഹത്തിന് അരോചകമായിരുന്നു. പി.റ്റി. ചാക്കോ എന്നാരാളുടെ കൃതിയെ ‘മലീമസമായൊരു മനസ്സിൽന്നെ മലവിസർജ്ജനം’ എന്നു കുറ്റിപ്പുശ വിലയിരുത്തിയത് മറക്കാൻ വയ്ക്കുന്നു.

ഇധ്യീഷിലേക്കുമാത്രം തുറക്കുന്ന ഒരു ചെറിയ ജനലായിരുന്നു വളരെക്കാലം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അതിൽന്നെ സ്ഥാനത്തു വിശ്വ സാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള വലിയൊരുവാതിൽ വെട്ടിവെച്ചത് കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയാണ്. ആവശ്യിക്കുന്നവനു ആശയവ്യവഹാരങ്ങളോടും സാഹിത്യസ്വന്ധായങ്ങളോടും പുനർന്നിർണ്ണയങ്ങളോടും തുറന്ന മനസ്സാടെ സംബന്ധിക്കാൻ കുറ്റിപ്പുശ എന്ന നിരുപകനു സാധിച്ചു. റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചും മാക്സിം ഗോർക്കിയുടെ സാഹിത്യ ദർശനത്തെക്കുറിച്ചും സോഷ്യലിറ്റ് റിയലിസ്റ്റത്തെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹ മെഴുതിയ പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇന്നും പഠനാർഹമാണ്. ‘അന്തഃകാരണത്തിൽന്നെ പ്രചോദനയേയും പ്രത്യക്ഷാനുഭവങ്ങളേയുമാണ് റഷ്യൻ ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ സർവ്വോപരി അനുസന്ധാനം ചെയ്യുന്നതെന്നു കുറ്റിപ്പുശ അഭിപ്രായ പ്ലേടുന്നു. ടോൺറേഡൂയ്, ഫോറേഡൂയ് വിസ്കീ, തർജിനിവ് എന്നീ നോവലിറ്റുകളെപ്പറ്റി ഈ വിമർശകൾ സംസാരിക്കുന്നത് തിക്കണ്ട ബഹുമാനത്തോടുകൂടിയാണ്. ‘വാർ അൻഡ് പീസും’ ‘അനാകതിനിന്’ യും ‘റിസറക്ഷനും’ ‘ബൈക്കം അൻഡ് പണിഷ്മെൻ്റും’, ‘ബി ഇഡിയറ്റും’ ‘വൈർജിൻ സോയിലും’ ഒക്കെ കുറ്റിപ്പുശ പതിശോധിക്കുന്നുണ്ട്. ഗോർക്കി യുടെ സാഹിത്യദർശനത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ലേവനത്തിൽ ആ റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരരണ്ട് ഏറ്റവും ശ്രദ്ധയമായ നിലപാടിലേക്കു, സ്ഥാനമായി പിന്തിക്കുന്ന നിരുപകൾ വിരൽ ചുണ്ടുന്നു. ഒരു കാര്യത്തിൽ മാത്രമെ ഗോർക്കിക്കു നിർബന്ധമുള്ളു അതായത് പ്രതിപാദ്യം മുവ്യമായി മനുഷ്യൻ തന്നെയാകണം... മനുഷ്യൻ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ

അതഭൂതം, ലോകത്തിലെ എല്ലാ അതഭൂതങ്ങളുടേയും പ്രസജ്ഞാവ്. “(The Greatest Miracle in the world; the creator of all miracles in the world.”

സാഹിത്യവിവാദങ്ങളിൽ കുറ്റിപ്പും എത്രു ചേരിയിലായിരുന്നു എന്ന ചൊദ്യം ഇന്നാരും ചോദിക്കുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു, ഗോർക്കിലെയപ്പോലെ, ഒരു പക്ഷമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു: മനുഷ്യപക്ഷം സ്വാഭാവികമായും മനുഷ്യമോചനം ലക്ഷ്യമാക്കിയ പുരോഗമന ചിന്തകളോടും ആ ചിന്തകളുടെ പ്രായോഗിക രൂപമായ പ്രസ്ഥാനങ്ങളോടുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാനസികമായ വേഴ്ച. ‘എൻ്റെ ആളുകൾ, നാട്, രാജ്യം എന്നില്ല, ‘എൻ്റെ ലോകം’ എന്ന വീക്ഷണമാണ് ഒരെഴുത്തുകാരനുവേണ്ടതെന്നു കുറ്റിപ്പും കരുതി. നമ്മുൾപ്പെടെ പിടിച്ചു കണ്ണാടിയുടെ മുന്നിൽ നിന്നുത്തുകയാണ് പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ ചെയ്യുന്നത്. അപ്പോൾ നിങ്ങളെന്തിനു ദേശ്യപ്പെടുന്നു എന്നു കുറ്റിപ്പും സമുഹത്തോട് ചോദിച്ചു.

പ്രതിഷ്ഠംകളോടും പ്രതിഷ്ഠംകരോടും അദ്ദേഹം നിരന്തരം കലഹിച്ചു. സാഹിത്യത്തിലും സമുഹത്തിലും ആദരണീയമായതിനെ അംഗീകരിക്കാനുള്ള വൈമുഖ്യമല്ല ഈ കലഹത്തിനു പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ചത്. വിശ്വഹപുജ, മാനസികമായ അടിമത്തത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷമാണനന അവബോധമാണ്. യുക്തിക്കും, മനുഷ്യൻ്റെ അന്ത്യസ്ഥിതിം, ശാസ്ത്രീയമായ പരിശോധനക്കും, വിജ്ഞാനത എല്ലാ സകലപ്രണാളേയും അചാരങ്ങളേയും സമീപനങ്ങളേയും ഈ ധിക്കാരി നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം പ്രഹരിച്ചു. സാംസ്കാരിക മാഷിസത്തിന്റെ പെഡ് വൈപ്പൻ കുറുക്കും ലഭ്യമായി ബാലഗഢാകുലങ്ങളിലേക്ക്, ഉച്ചകളുടെ തളർച്ചയിൽ കയറിവരുമ്പോൾ, നമ്മിൽച്ചിലരെക്കിലും കുറ്റിപ്പുംയുടെ അഭാവം അറിയുന്നു.

ചുറ്റികയും തുലികയും

ഗുർദയാൽ സിംഗ്

വിവ: ഡോ. ആർസു

1999 ലെ അതാനപീം അവാർഡ് നേടിയ പഞ്ചാബി സാഹിത്യകാരനാണ് ഗുർദയാൽസിംഗ്. ഹിന്ദി എഴുത്തുകാരനായ നിർമ്മാർജ്ജവർമ്മയുമായി അദ്ദേഹം ഈ വർഷത്തെ അവാർഡ് പങ്കുവെച്ചു. 1933 പഞ്ചാബിലെ സംഗരുൾ ജില്ലയിലെ ഒണ്ണണി മത്തേപര് ജില്ലയിലായിരുന്നു ഗുർദയാലിൻ്റെ ജനനം. അദ്ദേഹം ആശാരിപ്പണി തെടുത്താണ് കുടുംബം പുലർത്തിയത്. ഏപ്രെമരി കൊള്ളിൽ വെച്ച് ഗുർദയാലിന് പഠനം നിർത്തേണ്ടിവന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ ഉപജീവന തിന് ഈ ബാലനും പണിയെടുക്കേണ്ണെ സാഹചര്യ മായിരുന്നു. പണിയെടുത്ത് കഴിയുന്നോഴ്യം പരിച്ചുയരാൻ അദ്ദോഹകനായിരുന്ന മദൻമോഹൻ ശർമ്മ ഗുർദയാലിനെ സഹായിച്ചു. പിന്നീട് ആശാരിപ്പണി വിട്ട് ഏപ്രെമരി അദ്ദോഹകനാകാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. ഏപ്രേവറ്റായും പഠനം നിർത്തണം ജോലിയിൽ ഉയർച്ച നേടി. ഒടുവിൽ പ്രൈമീസർ പദവി വരെയെത്തി.

സാഹിത്യരംഗത്ത് ഗണ്യമായ സംഭാവനകൾ നൽകാൻ വായനയും, അനുഭവങ്ങളും ജീവിത നിരീക്ഷണവും സാമൂഹ്യ ബോധവും ഗുർദയാലിനു തുണ്ട്രും. ചെറുകമ്പ്, നോവൽ, നാടകം, ഉപന്യാസം, ബാലസാഹിത്യം, വിഭാഗത്തിനു ഏന്തി മേഖലകളിൽ അദ്ദേഹം കൃതികൾ രചിച്ചു. ഗ്രാമത്തനിമയും ജീവിതഗാനങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളെ കുടുതൽ അസ്വാദ്യമാക്കി. മാർവ്വ പ്രദേശ ശത്രീയരിൽ ജീവിതസാഹചര്യങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഉള്ളായ്ക്കുന്നു. മധ്യ ദാ ദിവ, അണ്ണപോായ, രേതേ ദാ ഇക്കും, മും, കുവേല, അയ ചാന്തി റാത്, ആമാം-ഉള്ള അനേക ദോഡേ ദാ ദാൻ, പൗ ഫട്ടാലേ തോ പഹലാം, പരമ ഏന്നിവയാണ് ഗുർദയാൽ സിംഗിന്റെ പ്രധാന നോവലുകൾ. 10 കമാസമാഹാരങ്ങൾ, മുന്ന് നാടകങ്ങൾ, നാല് ഉപന്യാസസമാഹാരങ്ങൾ, 11 ബാലസാഹിത്യക്രതികൾ ഏന്നിവയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വപ്നക്കളിൽ പ്രേട്യും. ഭായിവീർസിംഗ്, നാനക്സിംഗ്, ശിരോമണി പഞ്ചാബി സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ പഞ്ചാബിൽ നിന്ന് ലഭിച്ച ബഹുമതികളാണ്. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി, സൗഖ്യദിലാർ നാലു അവാർഡുകളും, പരമ്പരാ ബഹുമതിയും പിന്നീട് ലഭിച്ച ബഹുമതികളാണ്. 1999ലെ അതാനപീം അവാർഡ് ലഭിച്ചതോടെ ഭാരതീയ സാഹിത്യരംഗത്ത് ഗുർദയാൽ സിംഗ് കുടുതൽ ശ്രദ്ധയാക്കാനി.

എഴുത്ത് എന്നെന്ന സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരിക്കലും ഒരു സുഖാനുഭൂതി ആയിരുന്നിട്ടില്ല. ജീവിതം ജീവിക്കുകയും, അനുഭവിക്കുകയും ചുറ്റുപാടും കാണുകയും, അറിയുകയും, മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്ത രിതിയിൽ കാര്യങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചു. അനുഭാചകർക്ക് അവരുടെ തന്നെ ജീവിതത്തിന്റെ ചൊയ്യായി അത്

അനുഭവപ്പെടണമെന്ന് ഞാൻ അഭിലഷിച്ചു. ചിലപ്പോൾ അത് അങ്ങനെ രൂപപ്പെട്ടിരിക്കില്ല. കേവല യാമാർത്ഥ്യത്തിൽ ഭാവനകൾ കുടി ഇടകലർത്തിയപ്പോൾ സാധാരണ മനുഷ്യരെ ജീവിതത്തിന് മഹത്താം കൈകവന്നു. അപ്പോഴത് സാഹിത്യമായി പരിശനിക്കപ്പെട്ടു. അതായിരുന്നു എൻ്റെ ഏഴുത്തിന്റെ പരിമിതിയും സാമ്പത്തയുമെന്ന് പറയാം. എന്നാൽ കുറച്ചുനാളായി ഞാൻ ഇങ്ങനെയും ചില കാര്യങ്ങൾ ചിന്തിക്കാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഹനുവരെയുള്ള എൻ്റെ ജീവിതം ഏത് വിയന്തിലുള്ളതായിരുന്നു? എന്നായിരുന്നു എൻ്റെ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രത്യേകത? എൻ്റെ ജീവിതം ഒരിക്കലും സുഖഭൂയിഷ്ടമായിരുന്നില്ല. 67 വർഷം മുമ്പ് ഞാൻ പിരിന്നുവീണ വീട്ടിൽ സുഖമോ, സമൃദ്ധിയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അഞ്ചു വയസ്സായപ്പോൾ ഞാൻ സ്കൂളിൽ ചേർന്നു. എന്നാൽ പ്രത്യാം വയസ്സിൽ പഠനം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടതായി വന്നു. അഴീൻ ദറയ്ക്കാണ് പണിയെടുത്തിരുന്നത്. കുടുംബത്തിന്റെ നിത്യവ്യത്തികൾ വലിയ മുട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ പറിത്തം വേണ്ടെന്ന് വെച്ച് ഞാൻ പണിയിൽ അച്ചരണ സഹായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. ആശാരിയുടെയും, കൊണ്ടുവേണ്ടിയും പണിയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. എൻ്റെ ശരീരം ശ്രോഷിച്ചതായിരുന്നു, മനസ്സ് ആർദ്രവും. ഭാതിച്ച ജോലി ഒരു വലിയ ശാപമായി തോന്തി. ഏതാനും മാസങ്ങൾ പിന്നിടപ്പോൾ വീണ്ടും ഏഴാം ക്ലാസ്സിൽ ചേർന്ന് പഠിക്കാനുള്ള അപേക്ഷയുമായി ഞാൻ സ്കൂൾ ഹൈമാസ്റ്റുൻ ശ്രീ. മദൻ മേഡാൻ ശർമ്മയെ സമീപിച്ചു. അച്ചരൻ അറിയാതെയാണ് ഞാൻ അപേക്ഷ നൽകിയത്. അപേക്ഷയിൽ അച്ചരൻ ഒപ്പ് വേണമെന്ന് അൽപ്പം മനോവിഷമത്തോടെ ഹൈമാസ്റ്റുൻ പറയുകയുണ്ടായി.

വീട്ടിലേക്ക് മടങ്ങുന്നോൾ മനസ്സിൽ ഒരാഴയം ഉഡിച്ചു. വഴിമേഖലയുള്ള ഒരു വീടിന്റെ തരയിലിരുന്ന് അപേക്ഷയിൽ അഴീൻ ഒപ്പ് ഞാൻ തന്നെയിട്ട് അത് ഹൈമാസ്റ്ററായ ശർമ്മാജികൾ സമർപ്പിച്ചു. അപ്പോൾ അംഗീരേഹം അരിഗ്രാമത്തോടെ എന്നോട് ചോദിച്ചു - ‘ഈത് നിന്റെ അച്ചരൻ ഒപ്പുന്നു തന്നെ ഒപ്പാണോ?’ എൻ്റെ കാലുകൾ കിടുകിടാ വിരിയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി. നാവ് അശ്രേഷം പൊന്തിയില്ല. ഞാനവിടെ തലയും താഴ്ത്തി നിന്നു. അപേക്ഷ മേശപ്പുറത്ത് വെച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു ‘നീ പോയി അച്ചരനെ കുട്ടിക്കൊണ്ട് വാ.’

ഞാന്തംഗേഹത്തെ കണ്ണകോണിലുടെ നോക്കിക്കൊണ്ട് മുറിയിൽ നിന്നിരിഞ്ഞി. മുഖം പിരകോട്ട് തിരിച്ചിരുന്ന്, അദ്ദേഹം തുവാല കൊണ്ട് കണ്ണിൽ തുടയ്ക്കുന്നതാണ് ഞാനപ്പോൾ കണ്ടത്. അംഗീരേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലിണ്ടു. കണ്ണകൾ നിറഞ്ഞു. എന്നെ സ്കൂളിൽ ചേർക്കരുതെന്ന് അഴീൻ അംഗീരേഹത്തോട് പറഞ്ഞിരുന്നതായി ഞാൻ പിന്നിട് മനസ്സിലാക്കി. അന്നുമുതൽ ഇരുപത് വയസ്സുവരെ ഞാൻ മരവും, ഇരുവും ഇരുന്നും, മേടിയും ജീവിതം പുലർത്തി. നേരം പുലരും മുന്ന് തുടങ്ങുന്ന പണി

സന്യദ്ധങ്ങാടയാൾ അവസാനിക്കുക. രണ്ട് കിലോ തുകം വരുന്ന ചുറ്റികയും, അത്രതന്നെ ലാർച്ച വേരു പണിയായും പതിവായി ഉപയോഗിച്ചു വന്നതിനാൽ എട്ടാം വയസ്സിൽ വലതുകൈയ്ക്ക് തട്ടു കൈയിനേക്കാൾ മുകാൽ ഇം കുടിയിരുന്നു. ഷർട്ട് തയ്ക്കുമ്പോൾ തയ്ക്കുകാൻ ഈ വൃത്താസം കണ്ടിരുന്നില്ല. അതിനാൽ ഷർട്ടിട്ടാൽ ഒരു കൈ ചെറുതും മറ്റൊരു കൈ വലുതുമായി കാണു മായിരുന്നു. എന്ന് ഗുരുനാമൻ ശ്രീ. മറൻ മോഹൻ ശർമ്മ ആ പ്രായത്തിലും പണിയെടുത്തു കഴിഞ്ഞ എന്നെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറയുകയുണ്ടായി ‘മോനേ, നീ കിഴവനായിട്ടോനുമില്ല നിനക്ക് ഇപ്പോഴും പരികാവുന്നതെയുള്ളൂ’. ഇപ്പോഴാൻ പരികാൻ കഴിയുക, എങ്ങനെയാണ് പരികാൻ കഴിയുക? എന്നാക്കയുള്ള സംശയങ്ങൾ എന്ന് മനസ്സിൽ ഉഭിച്ചു. അംഗേഹം പറഞ്ഞു: ‘കുട്ടി, പാതിരാത്രിയായാലും ശരി നീയെന്തെങ്കിലും അടുത്ത് വന്നാൽ നിനെ ഞാൻ പരിപ്പിക്കാൻ ഒരുക്കമോണ്. വന്നാൽ മതി അതിന് വല്ല മാർഗ്ഗവും കണ്ടുപിടിക്കു’.

ഇന്നന്നിക്ക് അതീവ സന്തോഷം അനുഭവപ്പെട്ടുന്നു. പ്രത്യേകം പതിനാല് മൺകുറോളം പണിച്ചയ്തിരുന്ന എന്നെ അദ്ദേഹം പഠനകാര്യത്തിൽ അതും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു പോന്നു. അങ്ങനെ ഇരുപത് വയസ്സാകുമ്പോഴേയ്ക്ക് ഞാൻ പത്താം കൂട്ടാല്ലോ പരീക്ഷയും ഇക്കാലത്ത് തന്നെ പാര്ക്കായി. അന്നത്തെ ജില്ലാ സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടർ മുന്ന് മിഡിൽ സ്കൂളിൽ ജോലി ചെയ്തിരുന്നപ്പോൾ എന്ന് ഗുരുവിന്റെ സഹപ്രവർത്തകനായിരുന്നു. എന്ന് ഗുരുവിനേക്കാൾ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസം നേടിയിരുന്നതിനാൽ അംഗേഹം പിൽക്കാലത്ത് ഉയർന്ന പദവിയിലെത്തി. ഒരു ദിവസം ഗുരു എന്നെയും കുട്ടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്ന് പറഞ്ഞു ‘നോക്കു, ഇവൻ എന്ന് കുട്ടിയാണ് ഇവൻ എത്തെങ്കിലും സ്കൂളിൽ ജോലി ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കണം’.

അങ്ങനെ സ്കൂൾ ഇൻസ്പെക്ടറുടെ സഹായത്തോടെ ശ്രാമത്തിലെ ഒരു പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ എനിക്ക് അഖ്യാപകനായി നിയമനം ലഭിച്ചു. അപ്പോൾ അച്ചർഹന് കലികയറുകയാണുണ്ടായത്. ‘പത്ത് പതിനെം്പ് രൂപ ദിവസക്കുലി കിട്ടുന്ന പണി ഉപേക്ഷിച്ചാണ് അറുപത് രൂപ മാസ ശമ്പളം കിട്ടുന്ന ജോലി ഇവൻ സീകരിച്ചിരുന്നത്. അതായത് ഒരു ദിവസത്തെ കുലി രണ്ട് രൂപ. ഈ മരമണ്ണന് ആരാണ് സർബ്ബാഖി നൽകുക? ഇതായിരുന്നു എനിക്ക് അഖ്യാപക ജോലി ലഭിച്ചപ്പോൾ അച്ചർഹന്റെ പ്രതികരണം’.

ഗുരു അപ്പോഴും എനിക്ക് ആത്മവിശ്വാസമെകി. ‘കുട്ടി, മറ്റുള്ളവർ പറയുന്നത് നീ അതു ശുനിക്കേണ്ട. സന്താം ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് മുന്നോറുകയാണ് വേണ്ടത്. ഒരു നാൾ എല്ലാം ശരിയായി വരും. നിനക്ക് എന്ന് ആശീർവ്വാദങ്ങൾ’.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾ എന്തേ ആത്മവിശ്വാസം നിലനിർത്തി. 1954 തും പെപമറി സ്കൂൾ അഖ്യാപകനായി ജോലിയിൽ ചേർന്ന എനിക്ക് 1962 തും പെപസ്കൂളിൽ നിയമനം ലഭിച്ചു. 1971 തും ഞാൻ കോളേജ് അഖ്യാപകനായി. പിന്നെ യുണിവേഴ്സിറ്റിയിൽ റീഡറായി. ടടവിൽ പ്രവാഹമന്നറായി നധാനകയെറ്റും കിട്ടി. 1995 തും ഞാൻ സർവ്വീസിൽ നിന്ന് വിരമിച്ചു.

പഠിക്കുക, പഠിപ്പിക്കുക, എഴുതുക, പരീക്ഷാജോലിക്കൾ നിർവ്വഹിക്കുക, കൂടുംബത്തിന്റെ ചുമതലകൾ നിറവേറ്റുക എന്നീ ജോലികൾക്കുറും ഒന്നും ചെയ്യണമെന്ന് തോന്തിയില്ല. ഇക്കാലമത്രയും എന്തേ ജീവിതം സുവകരമാണെന്ന് എനിക്ക് തോന്തിയില്ല. ക്രമേണ എന്തേ ഒപ്പചാരിക വിദ്യാഭ്യാസ യോഗ്യതകൾ കൂടിവന്നു. അതിനെന്നും മുമ്പുതേത്തിനേക്കാൾ ഉയർന്ന നിരക്കിലുള്ള ശമ്പളവും എനിക്ക് കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എനിക്ക് മുന്ന് മകൾ പിരിന്നു. അവരും, മരിച്ചുപോയ എന്തേ മുന്ന് സഹോദരരാജുടെ മകളും (അഞ്ച് പെൺകുട്ടികളും, ഒരാൺകുട്ടിയും) വളർന്നു വലുതായി. അവരുടെ പരിരക്ഷണം, പരിത്തം, വിവാഹം എന്നീ ചുമതലകളും നിർവ്വഹിക്കാനുണ്ടായിരുന്നു. എന്തേ അപ്പർപ്പൻ 1971 തും അന്തരിച്ചു. അതിനുശേഷം 1985 ആയപ്പോഴേയ്ക്ക് ഈ മകളുടെയെല്ലാം വിവാഹചുമതലയും ഞാനേരേറ്റുത്ത് നടത്തിക്കൊടുത്തു. അങ്ങനെ 52ാം വയസ്സിൽ തന്നെ ഞാൻ വ്യഖ്യനായെന്ന് പറയാം.

ഇവിടെ സന്തം ജീവിതത്തിലെ ദ്രുവ കമകൾ വിവരിക്കുകയെല്ലാം എന്തേ ഉദ്ദേശ്യം. ഇന്നുവരെ എന്താക്കെ ചെയ്തു, എന്തേ ജീവിതം എങ്ങനെയാണ് ഇവിടെയെത്തിയത് എന്ന് സുചിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ്.

അപ്പരന്മമാർ എന്തേ വിവാഹം നടത്തിത്തന്തെ എനിക്ക് പതിനാല് വയസ്സായപ്പോഴായിരുന്നു. ഇരുപത് വയസ്സ് പൂർത്തിയാകുമ്പോഴേക്ക് ഞാൻ മുന്ന് കൂട്ടികളുടെ അപ്പരന്നായി. ശമ്പളം അറുപത് രൂപയിൽ നിന്ന് നുറായും പിന്നീട് മുന്നുറായും മുവായിരമായും ഉയർന്നു. അതേ അനുപാതത്തിൽ വർദ്ധിതമായ ചുമതലകളും, ഭൗതിക ജീവിതത്തിലെ ചെലവുകളും വർദ്ധിച്ചു വന്നു.

ഒരു കാര്യം കൂടി പറയുടെ: ‘അവിടെ’ നിന്ന് ഞാൻ എങ്ങനെ ‘ഇവിടം’ വരെയെത്തി? ഞാൻ ‘വന്നതല്ല’ എന്നെ ഇങ്ങനോട് ‘കൊണ്ടുവന്ന’താൻ എന്ന് തോന്നുന്നു. ഗുരുവിൽ നിന്ന് എനിക്ക് മാനവ സഹാർദ്ദം, സ്നേഹം, സഹാനുഭവി എന്നീ ഭാവങ്ങൾ ഭാന്മായി ലഭിച്ചു. പിന്നെ കാരണവരായ ബിഷ്ടനെ (വീടു - വഴിയും എന്ന നോവലിലെ നായകൻ) മനുഷ്യരെ അപാര ശക്തിയും, ബൈരുവ്യം യാമാർത്ഥമാക്കി കാണിച്ചു തന്നു. എത്ത് ചുറ്റുപാടിൽ മനുഷ്യൻ എങ്ങനെ ജീവിക്കുന്നു,

അവന് എങ്ങനെ ജീവിക്കാൻ സാധിക്കുന്നു, സന്തം ജീവിതം പുലർത്താൻ അവൻ പരമാവധി എവിടു വരെ പോകും, എവിടു വരെ പോകാനാകും എന്നീ കാര്യങ്ങളെല്ലാം, ചുറ്റുപാടുമുള്ള ആളുകളിൽ നിന്ന് ഞാൻ അറിയുകയും, മനസ്സിലാക്കുകയും, പറിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവരെയാക്കേ ഞാൻ കമകളിലേയും, നോവലുകളിലേയും കമാപാത്രങ്ങളാക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനായി മഹാനായ സാഹിത്യകാരനാരിൽ നിന്ന് എന്ന കാര്യങ്ങൾ പറിച്ചു. സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു മാഡ്യമമാണ് ഓഷ്യ. കമാപാത്രങ്ങൾക്ക് മാതൃകയാക്കിയ ആളുകളിൽ നിന്നാണ് ഞാൻ ഇക്കാര്യത്തിലുള്ള വിദ്യ ആർജിച്ചത്. അപ്പോൾ ഇതെല്ലാം ഞാൻ ചെയ്തതാണ്. ഞാൻ ഈ വിധത്തിലാണ് ജീവിച്ചത് എന്നെല്ലാം എങ്ങനെ പറയാനാകും. എന്നാൽ ഞാൻ ഒന്നും തന്നെ ചെയ്തില്ലെന്നും എങ്ങനെ പറയാനാകും?

ഈ രഹസ്യമറിയാൻ ഇതുമാത്രം പറയാം. എൻ്റെ ജീവിത ചുറ്റുപാടുകൾക്കെന്നുസരിച്ച് ചില പ്രവർത്തനങ്ങൾ ചെയ്ത ജീവിച്ചു. സജനങ്ങളുടെ സുവഖ്യം, ദുഃഖവഖ്യം മനസ്സിലാക്കി പ്രതിപാദിച്ചു. അവരിൽ നിന്ന് പലതും സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ അവർക്കൊന്നും തന്നെ തിരിച്ചു കൊടുത്തില്ല. ചില കടങ്ങൾ വിട്ടിയെന്ന് പറയാം. ചിലതൊക്കെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. സ്വന്തം കമാപാത്രങ്ങളെ മാനവിയ മുല്യങ്ങളുടെ രക്ഷകരും, അമാനവിയ മുല്യങ്ങളെ ചെറുക്കുന്നവരുമാകി. അവരുടെ സുവഖ്യവാങ്ങളിൽ പകാളിയായി ചിത്രക്കുകയും, കരയുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അവർ തങ്ങളോടൊപ്പം എന്നെ ഇതുവരെ എത്തിച്ചു. അല്ലാതെ ഒക്ഷം ഞാനാരാണ്? ഇതുപോലുള്ള നിറഞ്ഞ ഒരു ദർശാറിനകത്തെയും വരാൻ ഒരു കാവൽക്കാരൻ പോലും എന്നെ അനുവദിക്കുമായിരുന്നില്ല.

അതിനാൽ അവരോടും (എൻ്റെ കമാപാത്രങ്ങളോട്) എന്നെ ഇതിനകത്തെയും വരാൻ തുണച്ച മറ്റുള്ളവരോടും, ശുരുവിന്റെ അസാന്നിഭ്യത്തിൽ എനിക്ക് ആത്മവിശ്വാസം പകരാൻ ഇവിടെയെത്തിയ നല്ലവരായ എല്ലാവരോടും ഞാനെന്നും കടപ്പെട്ടവനായിരിക്കും.

ഇൻഡന്റ്യൂഡ്യൂഗം സൃഷ്ടിക്കുന്ന പിലപ്രേശനങ്ങൾ

ഡോ. എം.എസ്.ടി. നമ്പത്തിരി

കഴിഞ്ഞ ലേവന്തതിൽ ഇൻഡന്റ്യൂഡ്യൂഗം എന്ന സാങ്കേതിക പ്രതിഭാസത്തിന്റെ പിന്നിലുള്ള പൊമ്പമികത്തെങ്ങളെപ്പറ്റിയും പ്രവർത്തനരിതികളെപ്പറ്റിയുമാണല്ലോ പ്രധാനമായും ചർച്ച ചെയ്തത്. ഈ സാങ്കേതിക വിദ്യ മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാ മണ്ഡലങ്ങളിലും - വിദ്യാഭ്യാസം, വ്യവസായം, വ്യാപാരം, വാർത്താവിനിമയം, രാഷ്ട്ര ഭരണവും രാഷ്ട്രത്തെവും, കൂടുംബജീവിതം, ശാസ്ത്രഗവേഷണം എന്നുവേണ്ട എല്ലാ രംഗങ്ങളിലും മാറ്റത്തിന്റെ അലകൾ സൃഷ്ടിച്ചു കൊണ്ടുമുന്നേറുകയാണ്. 2010 നുറ്റാണ്ടിന്റെ അനുഭവക്കത്തിൽ തുടങ്ങിവച്ച വസിച്ച വളർച്ച 2110 നുറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ പുതിയ പാതകൾ വെട്ടിത്തുറന്നുകൊണ്ട് മുന്നേറുന്നു. അനുഭവം വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഈ മായാലോകത്തിന്റെ രംഗവർഷങ്ങൾ - ഗുണവും ദോഷവും - ചുണ്ടിക്കാണിക്കുവാനാണീ ലേവന്തംകൊണ്ടു ഭേദിക്കുന്നത്. വ്യക്തിയുടേയും സമൂഹത്തിന്റെയും ഭേദനിന്ധനചരുകളിൽ കൂടുതൽ സാക്കരുങ്ങൾ നൽകി ജീവിതനിലവാരം ഉയർത്തി എന്നതുതന്നെന്നാണ് പ്രധാനഗുണം. ജീവിതത്തിൽ വന്നിട്ടുള്ളതും വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുമായ മാറ്റങ്ങൾ വികസിത രാജ്യങ്ങളിലും അവികസിതരാഷ്ട്രങ്ങളിലും വ്യത്യസ്ത തോതിലാണെങ്കിലും ഒരിടത്തുവരുന്ന വികാസത്തിന്റെ വിചികൾ മറ്റിടത്തെക്കും വ്യാപിക്കു മല്ലോ, വ്യക്തികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗൃഹജീവിതത്തിലും, വാർത്താവിനിമയത്തിലും അൻവ്യസനാദത്തിലുമാണ് വലിയ മാറ്റങ്ങൾ. അമേരിക്കയിലാണെങ്കിൽ 70 ശതമാനം വീടുകളിലും ഇൻഡന്റ്യൂഡ്യൂക്കണക്ഷണം ഉണ്ട്. വീടുമുമാർ ഓൺലൈൻ (On-line) ക്രയവിക്രയങ്ങളും ബാക്കുകണക്കുകൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുക (ബാക്കിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കുകയും, അക്കാഡമിക്കുകൾ നിന്നു പണം ഏടുക്കുകയും വീടിലിരുന്നു കൊണ്ടു ചെയ്യാം), സുഹൃത്തുകളും ബന്ധുക്കളുമായി ഇ-മെയിലിൽ സന്പർക്കം പുലർത്തുക, ഓഫീസിലെ ജോലികൾ വീടിലിരുന്നുകൊണ്ടു തന്നെ നിർവഹിക്കുക എന്നുവേണ്ട ക്ഷേമം പാകം ചെയ്യുന്നതൊഴികെക്കു എല്ലാകാരുങ്ങളും ഇൻഡന്റ്യൂഡ്യൂഗം കുടി നിർവഹിക്കുന്നു. തപാലും, ടെലഫോൺും, ടെലിഗ്രാഫും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നിട്ടു ഇ-മെയിൽ ഇന്നു സർവ്വവ്യാപകമായിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽ നിന്ന് ഇങ്ങാട്ട് ഫോൺിൽ വിളിച്ചിരുന്നവർ അതുനിരുത്തി ഇ-മെയിലിലാണു വാർത്താവിനിമയം നടത്തുന്നത്, ചെലവെബാനുമില്ലെല്ലോ. അമേരിക്കയിലാണെങ്കിൽ ഇ-മെയിലിൽ കൂടിയുള്ള സന്പർക്കം സർവ്വസാധാരണമായിട്ടുണ്ട്. താങ്കൾ

പരിപ്പിക്കുന്ന കലാലയത്തിൽ മെമ്മോറാണ്ടേഷൻമും നോട്ടീസുകളും മറ്റു അറിയിപ്പുകളും സ്ലാഹമംഗങ്ങൾക്കും അധ്യാപകർക്കും ലഭിക്കുന്നത് ഈ - മെയിലിൽ കൂടിയാണ്. ഈ അടുത്തകാലം വരെ രാവിലെ ഓഫൈസിലെത്തിയാൽ ആദ്യം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നത് ടെലഫോൺിലെ ശമ്പളമയിൽ (Voice Mail) ആയിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ കമ്പ്യൂട്ടർ ഓൺ പചയ്ത് ഈ - മെയിലിലെ എഴുത്തുപെട്ടി (In Box) യിലെ സന്ദേശങ്ങൾ വായിക്കുകയാണ്. ഒവകുന്നേരം വിട്ടിലെത്തിയാൽ ഭാര്യയുടെ ആദ്യത്തെ ജോലിയും അതാണ്. അധ്യാപകരും വിദ്യാർത്ഥികളും തയ്യിൽ ഗൃഹപാഠങ്ങളെ പ്ലറ്റിയുകളും സംശയങ്ങളും പരീക്ഷകളിൽ കിട്ടുന്ന ദേഹാക്കളും മറ്റും ഈ - മെയിലിൽ കൂടി ചർച്ച ചെയ്തപ്പെടുന്നു. കൂസുമുറികളിലാണെങ്കിൽ അധ്യയനരീതിയും അധ്യാപനരീതിയും പാഠ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ബ്ലാക്ക് ബോർഡും, വെള്ളത്ത് ചോക്കും ടെക്ലോ ബ്ലൈക്കളും നോട്ടീബുക്കുകളും പ്രസംഗങ്ങളും അടങ്കിയ കൂസുമുറികളിൽ ഇന്നു കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെ ശുംഖലകളും അവയിലുപയോഗിക്കുന്ന അക്കാദമിക് സോഫ്റ്റ്‌വെയറുകളുമാണ്. കമ്പ്യൂട്ടർ സയൻസ് കോഴ്സുകൾ മാത്രമല്ല, ആർജിബോ, കാർക്കുലസ്, സാഹിത്യപരിശീലനം, ചരിത്രം, ബയോളജി, രസതന്ത്രം... എന്നുവേണ്ട എല്ലാ വിഷയങ്ങൾക്കും കമ്പ്യൂട്ടറുകളും പയോഗിക്കുന്നു. സയൻസ് വിഷയങ്ങളിൽ ഇൻ്റർനെറ്റിൽ കൂടി On-Line പരീക്ഷണങ്ങൾ (Experiments) നടത്തുന്നു. രാസവസ്തുകളും മെട്രോസ് കോപ്പുകളും മൃഗങ്ങളും മത്സ്യങ്ങളും മാത്രാം ലഭ്യമാക്കിയ കമ്പ്യൂട്ടർ സ്ക്രീനിൽ കൂടി. മിമ്യാ (virtual) പരീക്ഷണശാലകളായി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും വൈദികപ്പെടുന്നു. കലാലയ അഭിൽ മാത്രമല്ല, പ്രാഥമിക - സൈക്കണ്ട്രി വിദ്യാലയങ്ങളിലും കമ്പ്യൂട്ടറുകളുപയോഗിച്ചുകളും അധ്യയനവും അധ്യാപനവും വ്യാപകമായി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. പ്രസിഡണ്ടു പദ്ധതിൽ നിന്നു വിരമിച്ച ബിൽ കൂറ്റെൻ്റെ രേണുകാലത്തെ ഒരു ലക്ഷ്യം 95 ശതമാനം വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഇൻ്റർനെറ്റുമായി ലഭ്യപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ആ ലക്ഷ്യം നിരവേറിയതിനുശേഷമാണെന്നും ജോലിയിൽ നിന്നു റീറ്റീച്ചർ. വിദ്യാഭ്യാസംഗത്ത് - കലാലയങ്ങളിൽ പ്രേത്യുക്തിയും ഒന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നമാറ്റം വിദ്യാരവിദ്യാഭ്യാസം (Distance Education) ത്തിലൂടെ വിട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ട് കലാലയ കോഴ്സുകൾ പുർത്തിയാക്കാനുള്ള സംവിധാനമാണ്. ഞാൻ പരിപ്പിക്കുന്ന കലാലയത്തിൽ തന്നെ വിവിധ ഡിപ്പാർട്ട്മെന്റുകളിലായി 20 കോഴ്സുകളിൽ വിദ്യാരവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നു. സിലവബന്ധു മുതൽ, ഒരു സെമിസ്റ്ററിലെ ഉള്ളടക്കം, ഗൃഹപാഠങ്ങളുടെ ലിസ്റ്റ്, പരീക്ഷകൾ, ദേഹം (മാർക്ക്) ഇടുന്ന രിതി, ഓഫൈസ് സമയം, അധ്യാപകനെപറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ എന്നിവ അടങ്കിയ അധ്യാപകരെ വെബ് സൈറ്റിൽ (Web Site) നിന്ന് അക്കലയയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾ പഠനം നടത്തുന്നു. കൂസുകളിൽ ഹാജരാകാതെ തന്നെ

ജോലി സഹാരത്തിരുന്നോ, വീട്ടിലിരുന്നോ കോഴ്സുകൾ തൃപ്തികരമായി പൂർത്തിയാക്കി ഡിഗ്രി സമ്പാദിക്കാനുള്ള സംവിധാനം ഇൻ്റർനെറ്റിൽ കൂടി ലഭിക്കുന്നു. കേരളത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് രാമേരിക്കൻ സർവ്വകലാശാല തിൽ നിന്നു ഡിഗ്രിയെടുക്കാം വിദ്യുതവിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കൂടി മാത്രം ഡിഗ്രികൾ കൊടുക്കുന്ന സർവ്വകലാശാലകളുടെ എല്ലാം വർധിച്ചുവരുന്നു. പണ്ട് കറന്റ് പോണ്ട് സ് കോഴ്സുകളിലുടെ മെയിലോർഡ് വിദ്യാഭ്യാസം ലഭിച്ചിരുന്നവരെ പുംബിച്ചിരുന്നവർ വിദ്യുതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉയർന്ന നിലവാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നില്ല. പശയരീതിയിലുള്ള അധ്യയനാധ്യാപന രീതിയിൽ ഉറച്ചുനിൽക്കുന്നവരും കുറവല്ല. പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തുപയോഗിക്കുന്നതോടൊപ്പം അറിവു പകരുന്നതിന് പരമ്പരയാ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതും ഫലപ്രദമമുണ്ട് തെളിയിക്കപ്പെട്ടതുമായമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ അവർ തയ്യാറില്ല.

കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണത്തിലും ഇത്തരം ഒരു ബാലൻസ് പാലിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇതിവിടെ പരിധാൻ കാരണമുണ്ട്. കേരള വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി ശ്രീ. പി.ജെ. ജോസഫ് ഇരുയിടെ അമേരിക്ക സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ വാഷിംഗ്ടൺ സ്കൂളിൽ സിയാറ്റിലിൽ ചെന്ന മെഡ്രക്കാസോഫ്റ്റ് ചെയർമാൻ ബിൽഗേറ്റ്‌സിനെ കണ്ടു. കേരളത്തിലെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കരണത്തിൽ മെഡ്രക്കാസോഫ്റ്റിന് എന്തു ചെയ്യാൻ കഴിയുമെന്നു ബഹു. മന്ത്രി ആരാൺതു എന്നും ബിൽഗേറ്റ്‌സ് ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുത്തു എന്നും മന്ത്രിത്തോന്ന് ഇവിടെ. ഒരു പത്രസമേളനത്തിൽ പറഞ്ഞു. നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കരണങ്ങൾ നടത്തേണ്ടതു നമ്മുടെ തന്നെ സാഹചര്യങ്ങൾ - സാമൂഹ്യ സാമ്പത്തിക വ്യവസായിക - കണക്കിലെടുത്തു കൊണ്ടുവേണം. അതിനു ബിൽഗേറ്റ്‌സ് വരണ്ടെന്നുണ്ട്. അതിനാം വശ്യമായ ദീർഘവിക്ഷണവും വൈദഗ്ധ്യവുമുള്ളവർ കേരളത്തിൽ തന്നെയുണ്ട്. സാങ്കേതികവിദ്യയിൽ വൈദഗ്ധ്യം നേടിയവരെ അമേരിക്കൻ കമ്പനികൾ തേടിപ്പിടിച്ചിവിടെ കൊണ്ടുവന്ന പ്രോഗ്രാമിങ്ങിലും സിസ്റ്റംസിംഗ്സിലും തുച്ഛസ്വളംതീൽ ഉപയോഗിക്കുകയാണ്. അവരെ കണ്ണത്തി വേണ്ടതു പ്രോത്സാഹനവും പരിശീലനവും നൽകി നമ്മുടെ നാട്ടിൽ തന്നെ നിലനിറുത്താൻ സർക്കാരിന് എത്തെങ്കിലും പരിപാടികളുണ്ടോ? നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസരംഗം നേരിട്ടുന്ന പ്രശ്നം വൈദഗ്ധ്യത്തിന്റെ അഭാവമല്ല, പ്രോത്സാഹനവും പരിശീലനവും സിഡിച്ച് അധ്യാപകരുടെ അഭാവമല്ല. നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിലും കലാലയങ്ങളിലും അധ്യാപകരുകൂടു മധ്യവേനല വധിക്കാലത്തു വേണ്ടതു പരിശീലനം നൽകി കൂസുമുറികളിലാ വശ്യമുള്ള സാങ്കേതിക സജ്ജീകരണങ്ങൾ ഏർപ്പെടുത്താൻ സർക്കാർ തയ്യാറാക്കും. ഇൻ്റർനെറ്റുയുഗത്തിൽ ഫലപ്രദമായി പ്രവർത്തിക്കാൻ നമ്മുടെ വിദ്യാർത്ഥികളെ തയ്യാറിടുപ്പിക്കേണ്ട അധ്യാപകരേയും

കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടു വേണം വിദ്യാഭ്യാസരംഗം പരിഷ്കരിക്കാൻ. കമ്പ്യൂട്ടറുകളും സോഫ്റ്റ്‌വെയറുകളും അറിവു പകരുന്ന പ്രക്രിയയെ സഹായിക്കുകയേയുള്ളൂ. ഇന്ത്യൻറെ എന്ന പ്രതിഭാസം അധ്യാപകരുടെ ആവശ്യം കുറയ്ക്കുന്നില്ലെന്നർത്ഥമാണ്. അറിവ് സമ്പാദനത്തിനേക്ക് കാര്യത്തിൽ ഇന്ത്യൻറെ വഹികനെ പങ്കു നില്ക്കാമല്ല. ശാസ്ത്ര സാങ്കേതിക വിഷയങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല മറ്റൊക്കൊരു വിജ്ഞാന ശാഖകളിലും ഏറ്റവും പുതിയ അറിവുകൾ അനേകംക്കുന്നവർക്കു ലഭിക്കുന്നു.

പുസ്തകപാരായണത്തിൽ നിന്നും ഗുരുകുലസ്വീദായത്തിൽ ആചാര്യമാരുമായി നേരിട്ടുള്ള സമർക്കത്തിൽ നിന്നും ലഭിക്കുന്ന വിജ്ഞാനത്തിനേക്ക് ആശം അളവും ഇന്ത്യൻറെ നിന്നു ലഭിക്കുന്ന അറിവിനുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കുന്നവർ വളരെയുണ്ട്. ആശയത്തെക്കാൾ പരപ്പാണു കുടുതലെന്നവർ വാദിക്കുന്നു. അറിവു സമ്പാദനത്തിൽ, മറ്റൊക്കാരുണ്ടിലുമെന്നതു പോലെ വേഗത കുടിയിട്ടുണ്ടെന്ന് എല്ലാവരും സമ്മതിക്കുന്നു. കുടുതൽ വേഗതയിൽ കുടുതൽ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അറിയുവാൻ ഇന്ത്യൻറെ യുദ്ധത്തിൽ വളർന്നുവരുന്ന കുട്ടികൾക്കു സാധിക്കുന്നു. അറിവിന്തിപാത (Information super highway) എന്ന ഇതു സാങ്കേതികവിദ്യയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതുവെറുതെയല്ല. ഇതെല്ലാം പറഞ്ഞതിൽ നിന്ന് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ഇന്ത്യൻറെ, ഗൃഹങ്ങൾ മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ള എന്നു തെറ്റിവരിക്കരുത്. അതിവേഗം അനുഭിന്നം വളർന്നു വികസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇതു ബോധന വിദ്യയോടൊപ്പം കുതിച്ചു കയറാൻ നമുക്കു കഴിയുന്നില്ല എന്നതോരു വസ്തുതയാണ്. വയർലെൻ (കമ്പിയില്ലാത്ത) യുഗത്തിലേക്കാണു നാം മുന്നോടുകൂട്ടുന്നത്. ഉള്ളം കയ്യിലെത്തുങ്ങുന്ന ഒരു കമ്പ്യൂട്ടറിൽ ഇന്ത്യൻറെ സംവിധാനം ബിൽഗേറ്റ് സ് തന്നെയാണീയിടെ പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. സൈൽഫോൺിനേക്ക് വലുപ്പമുള്ള ഇതു ഉപകരണത്തിൽ ടെലഫോണാണും ഡാടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. സൈൽഫോൺിനേക്ക് പ്രളയത്തെപ്പറ്റി - കാറുകളിലും, ഓഫീസുകളിലും, വഴിത്തെരുവുകളിലും, ഹോട്ടലിലെ തീസ്മേരകകു ചുറ്റിലും, കുളിമുറിയിലും കക്കുസിലും - പരാതി പറയുന്നവർ ഇന്ത്യൻറെ നേപ്പറ്റിയും വേവലാതിപ്പെട്ടുന്ന കാലം വിദുരമല്ലെന്നു തൊന്നുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസരംഗത്തെ കൂശാസു മുൻകൾ മാറിവരുന്നതുപോലെ വ്യാവസായികരംഗത്തെ ഉല്പാദനവിതരണ കേന്ദ്രങ്ങളും മാറിവരുന്നു. ഓൺ-ലൈൻ ഷോപ്പിംഗിനേക്ക് ആവേശം ഒട്ടകാക്കേ കെട്ടങ്ങളിയക്കിലും വീട്ടിലിരുന്നുകൊണ്ട് ഇന്ത്യൻറെ കുടി ഉല്പന്നങ്ങൾ ഓർഡർ ചെയ്യുകയും മണിക്കൂറുകൾക്കും പുറംവാതിൽക്കൽ ചെന്നു സാധനങ്ങൾ കൈപ്പറ്റുകയും ചെയ്യുന്ന വീടുക്കുമാരുടെ എല്ലാം കുറവല്ല. ഡോട്ട് കോം (.Com) കമ്പനികൾക്കു മാർക്കറ്റിൽ മാന്യം അനുഭവപ്പെടുന്ന കാലമാണിത്. ആമ്പോൾ ഡോട്ട് കോം ഓൺ-ലൈൻ കച്ചവടത്തിൽ നേതൃത്വം വഹിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആ കമ്പനി ഇന്ന് നഷ്ടത്തിൽ

നടക്കുന്നു. ടെക്നോളജി കമ്പനികൾക്കു പൊതുവേ മാന്യം അനുഭവപ്പെടുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഉല്പാദനവിതരണ രംഗത്തു കമ്പ്യൂട്ടറുകളുടെയും ഇൻറ്റെനറ്റിന്റെയും പക്ഷു കുറയാൻ പോകുന്നില്ല. ഈ രണ്ടു കാര്യത്തിലും കാര്യക്ഷമത വർദ്ധിക്കുന്നു എന്നതു തന്നെ പ്രധാന കാരണം. (കുടക്കിൽ പറയശ്രദ്ധ ഡോക്ടർ കമ്പനി ഉപയോഗിച്ച് ക്ഷീപ്ര കോടിശാരരഹാരായ പലരും ഇന്നു പാസ്റ്റരായിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കുടക്കിൽ ഇന്ത്യാക്കാരുമുണ്ട്). മറ്റൊരു ദോഷവശം ചുണ്ടിക്കാണി കാനുള്ളിൽ ഇൻറ്റെനറ്റിനെ ദുരുപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള പ്രവണത വളർന്നു വരുന്നു എന്നതാണ്. കമ്പ്യൂട്ടർ ശുംഖലകളിൽ അനധികൃതമായി കയറി ഫയലുകളെ നശിപ്പിക്കുകയോ ഉപയോഗശൈന്യ മാക്സുകയോ ചെയ്യുന്ന വൈറസു (Virus) കളുടെ ആട്ടക്കരണം വർദ്ധിച്ചുവരികയാണ്. ഈ വൈറസു പ്രോഗ്രാമുകൾ സുഷ്ടിച്ച് ഇ-മെയിലിൽ കൂടിയോ മറ്റൊരുവിധത്തിലോ ഇൻറ്റെനറ്റുപലോകതാക്കർക്കു ശല്യമുണ്ടാക്കുന്നവരെ കമ്പ്യൂട്ടർ ഹാക്കർമാർ (Hackers) എന്നു വിളിക്കുന്നു. വൈറസിനെതിരായി പ്രത്യാക്രമണം നടത്തുന്ന പ്രോഗ്രാമുകൾ നിലവിലുണ്ടെങ്കിലും (Norton Utilities) അവയെ വൈലൂവിളിച്ചുകൊണ്ട് പുതിയ വൈറസുകൾ സുഷ്ടിക്കാൻ ഈ ഹാക്കർമാർക്കു കഴിയുന്നു. ഇ-മെയിലിനോടുകൂടിയുള്ള അറ്റാച്ചേമെന്റ് തുറക്കുന്നേം എഞ്ചിനീയർക്ക് ഇ-മെയിലിൽ വൈറസുകൾ കടനാക്കിക്കുന്നത്. ന്യൂമോണിയാ, എയിഡ്സ് തുടങ്ങിയ രോഗങ്ങൾക്കു കാരണഭൂതമായ വൈറസുകൾ മനുഷ്യരീതത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് എല്ലാപ്രതിരോധ നിരകളേയും ഭേദിച്ച് ദുരിതങ്ങൾ സുഷ്ടിക്കുന്നതു പോലെ കമ്പ്യൂട്ടർ ഫയലുകളെത്താറുമാറാക്കി പ്രവർത്തനം സ്ഥാനിപ്പിക്കുന്നതിൽ ഈ വൈറസുകൾ വിജയിക്കുന്നു. സമൂഹത്തിന് പൊതുവേ അപകടം സുഷ്ടിക്കുന്ന മറ്റൊരു പ്രശ്നം അമിതമായ ലൈംഗികതയും അടക്കമവാസനയും പ്രചരിപ്പിക്കുന്ന വൈബ്സെസറ്റുകൾ, യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ പെരുകിവരുന്നു എന്നതാണ്. വിദ്യുതയിലുള്ള അപരിചിതരുമായി ഇൻറ്റെനറ്റിൽ കൂടി സംബന്ധിതമായി പ്രവെചിക്കുന്ന കുട്ടികൾ അപകടത്തിൽ പെട്ടുകഴിയുന്നേം മാത്രമേ രക്ഷിതാക്കളിയുന്നുള്ളൂ. വിദ്യുതയങ്ങളിലും കലാലയങ്ങളിലും ലൈബ്രെറികളിലും ഇൻറ്റെനറ്റ് ഉപയോഗിക്കുന്നേം ലൈംഗിക വൈബ്സെസറ്റുകളിൽ കടക്കാതിരിക്കാൻ നിയന്ത്രണം ഏർപ്പെട്ടു തന്ത്യിരിക്കുമെങ്കിലും (Filter Software ഉപയോഗിച്ച്) അതെത്ര മാത്രം ഫലപ്രദമാണെന്നുള്ളതിൽ സംശയമുണ്ട്. വീടിലിരുന്നുകൊണ്ട് മറ്റുള്ളവരുടെ ബാക്കളുണ്ടുകളിൽ കയറി ലക്ഷക്കണക്കിനു ഡോളർ തട്ടിയെടുക്കുന്നവരും കൂറവല്ല. ആർക്കുവേണമെങ്കിലും സ്വന്തമായി വൈബ്സെസറ്റുകൾ സുഷ്ടിച്ച് എന്തും വിൽക്കാനും ഏതുതരത്തിലുള്ള ആശയപ്രചാരണങ്ങൾ നടത്താനും സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. അമേരിക്കയിലാണെങ്കിൽ നാസികൾക്കു പ്രത്യേകവൈബ്സെസറ്റുകളുണ്ട്,

ഗർഡർഡിവെന്റിനെതിരായ സെസറുകളുണ്ട്, തോക്കുടമകളുടെ നാഷണൽ റൈഫിൾസ് അസോസിയേഷൻസ് വെബ്സൈസറുകളുണ്ട്. ഇൽസർനൈറ്റിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്ന ഒരു കേന്ദ്രപ്രസ്താവിയുടെ അഭാവം പലപ്പോഴും സമൂഹത്തിനു പ്രശ്നങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഒരാളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം മറ്റാരാൾക്കു വിനയായിത്തീരുന്നോൾ നിയന്ത്രണം വേണ്ടിവരും.

എന്നാൽ ആഗോളതലത്തിൽ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന ഈ മായാലോകത്തിൽ ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണം എർപ്പട്ടുത്താൻ കഴിയുമോ? രാഷ്ട്രങ്ങൾക്ക് ചിലപൊതുനിലവാരങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കാം. നിയമങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാം. പക്ഷേ അവ നടപ്പാക്കാൻ പ്രായ്യാഗിക തലത്തിൽ വിഷമതകൾ നേരിടും. ഇൽസർനൈറ്റിൻ്റെ അമിതമായ ഉപയോഗവും ഗുണന്തെക്കാൾ ഭോഷം ചെയ്യും. രാപകൽ കമ്പ്യൂട്ടറിൻ്റെ മുമ്പിലിരുന്നു സ്കൈനിൽ നിന്നുള്ള രേഖിയേഷൻ എൽക്കുന്നതു കല്ലുകൾക്കു ഭോഷകരമാണ്. കുടുംബങ്ങിവിതത്തിൽ വരുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ വേറോ. മറ്റാന്നിനും സമയം ലഭിക്കുന്നില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും പുസ്തകപാരായണത്തിനും ചിന്താപരമായ പ്രവൃത്തികൾക്കും, ടെലിവിഷൻ ലോകം കുട്ടികളിൽ സൃഷ്ടിച്ച അനുതാവൊധം ഇൽസർ നൈറ്റിൻ്റെ കാര്യത്തിൽ കുടുതലാക്കാനാണു സാധ്യത. കുടുംബാംഗങ്ങൾ ഒന്നിച്ചിരുന്നു ടെലവിഷൻ പരിപാടികൾ കാണുന്നതു നല്ലതാണ്. ഇൽസർനൈറ്റിൻ്റെ കാര്യത്തിൽ അതുസാധ്യമല്ലല്ലോ. എതായാലും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. അപാക്കങ്ങളും അപകടങ്ങളും പതിയിരിക്കുന്ന ഈ പുതിയ സാങ്കേതിക യുഗത്തിലേക്കു കാലെടുത്തുവകുന്നതിൽ സംശയിച്ചു നിൽക്കുന്നവർ പിന്തുംപെട്ടും. സമ്പർക്കങ്ങളിൽ ഉള്ളവനും ഹല്ലാത്തവവനും എന്നതുപോലെ ഇൻഫോർമേഷൻ ടെക്നോളജിയിലും, രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ തമിലുള്ള വിടവു സമൂഹങ്ങളെ കുടുതൽ അകറ്റും. ഭാരതത്തെപ്പോലുള്ള വികസര രാഷ്ട്രങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണിത്.

എൻ.വി.രാമകൃഷ്ണ ഒരാംഗല പുസ്തകം*

- അകവ്യർ നാരായണൻ -

കേരളത്തിന്റെ ഒരപുർവ്വ വരദാനമായിരുന്നുവല്ലോ കൃഷ്ണവാരിയർ. മാനവിയവും സാങ്കേതികവുമായ വിജ്ഞാനഗാവകളിൽ ഇതെന്നെല്ലാത്തരം അഭ്യർത്ഥനയും താൽപര്യവും അശായമായ പരിജ്ഞാനവും മറ്റഡിക്കം പേര്‌ക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. ദേഹശാഖാക്രമവും സർബ്ബാത്മകവുമായ വിരുദ്ധ പ്രതിക്രിയ കലവറിയില്ലാതെ കനിഞ്ഞതുംഗഹിച്ച ഇദ്ദേഹത്തിന് പച്ചക്കരിവിലയും പാണിനീയ സുത്രങ്ങളും ഒരേപോലെ കരതലാമലകമായിരുന്നു. തന്റെ പേരിന്റെ മുന്നിലുള്ള “ബീജാക്ഷരങ്ങൾ” സ്വന്തം കാര്യത്തിൽ അനുർത്ഥമായിരുന്നില്ലെങ്കിലും മറ്റു പലരുടെയും കാര്യത്തിൽ സാർത്ഥകമാക്കാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ജീവിതത്തിന്റെ സാരഭൂതമായ ഭാഗം മുഴുവൻ പരാർത്ഥമായി ബലിയർപ്പിച്ച ഇദ്ദേഹം, ആവശ്യമില്ലാത്ത അനവധി ഏകപ്പേരുടുകൾ സമാഖിച്ചുവച്ചു. സ്വന്തം നയങ്കുവേണ്ടി കാര്യമായി യാത്രാനും ചെയ്യാതെ, സ്വന്തം നാടിന്ത്യയും ഭാഷയുടെയും സർവ്വതോമുവമായ അഭിവ്യക്തിക്കുവേണ്ടി യാവജജീവം “നിന്തന്നുമായും നിർവ്വച്ഛീകരായും” പ്രയത്നിച്ച ഈ ആചാര്യൻ ഒരു തലമുറയെ മുഴുവൻ അജ്ഞാനത്തിന്റെ അധികാരത്തിൽ നിന്ന് അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിലേക്കു നയിച്ചു. എത്രയെത്ര പുതുനാസ്യകളെയാണ് അദ്ദേഹം നമ്മുടെ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്നത്; കാലഘട്ടത്തിന്റെ സ്വഷ്ടി എന്നല്ല ഒരു യുഗസ്രഷ്ടാവ് എന്നാണ് നൃയമായും കൃഷ്ണവാരിയരെ വിളിക്കേണ്ടത്.

ഈദേഹം ആത്മകമായ എഴുതിയിട്ടില്ല. വിശാസ്യമായ ഒരു ജീവചരിത്രവും ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷ് കാലത്ത് കൃഷ്ണവാരിയരുടെ അടുത്ത ബന്ധുവും കുട്ടിക്കാലം മുതലെ സഹചാരിയുമായ എൻ.വി. രാമവാരിയർ “ഞങ്ങളുടെ കുഞ്ഞേട്ടുകൾ” എന്ന പേരിൽ ഹൃദയസ്പർശിയായ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയില്ലോ. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ജീവിതത്തിൽ മറ്റാർക്കും അറിവില്ലാത്ത എത്രയോ സംഭവങ്ങൾ നർമ്മരസികത്രത്തോടെ അതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. “കുകുമം” വാരികയിൽ വണ്ണം വണ്ണമായി വന്നിരുന്ന ഈ സ്മരണകൾ പുസ്തകരുപത്തിലാക്കിയപ്പോൾ, വായനക്കാരെ സംബന്ധിച്ചേടതോളം അങ്ങേ

* N.V. Krishna Warrior by K.V. Rama Krishnan, Sahitya Akademi, New Delhi, Pages 128 Rs. 25/-

യറ്റം സ്വാദിഷ്ഠമായ മരുഭൂമി വിശിഷ്ട ഭോജ്യം കൂടി കിട്ടി. കൃഷ്ണവാ തിയരുടെ കുറൈയയികം കത്തുകൾ ആൺ ഈ വിവേം. എണ്ണപത്രു പേജു കളുള്ള ഈ കത്തുകളിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചാൽ,

“സരസം, മസുണം, മനോഹരം,

സരളം, ചാരു, ഗംഭീര, മത്തുതം

പരമീവകയെല്ലമാഹരി-

ചുരു” ചെങ്ങേണ്ട ഒരു വിചിത്ര ലോകമാണ് നമ്മുടെ കണ്ണമുന്പിൽ തെളിയുന്നത്.

ഇപ്പോഴിതാ, കൃഷ്ണവാരിയരുടെ മരുഭൂമി ബന്ധുവും സഹപെ വർത്തകനുമായ കെ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ എൻ.വി.യുടെ ഒരു ജീവചർത്രം എഴുതിയിരിക്കുന്നു. കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ “ഭാരതീയ സാഹിത്യ ശില്പികൾ” എന്ന പരമ്പരയിലുള്ള അത്യുന്ന പ്രസാമാധ ഒരു പുസ്തകമാണിത്. പരിമിതികളുടെയും നിബന്ധനകളുടെയും പരിധി ക്രൂള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് പരമാവധി നീതി ചെയ്യാൻ ശ്രമകാരനു കഴി ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ഇത്തരമൊരു ശ്രമമെഴുതാൻ വേണ്ട അർഹതയും സിദ്ധി കളും വേണ്ടുവോളം ഉള്ള ആളാണ് രാമകൃഷ്ണൻ, ബന്ധു എന്ന നിലയ്ക്കും സഹപെവർത്തകൻ എന്ന നിലയ്ക്കും, സ്മര്യപുരുഷനെ അടുത്തറയും; അടിസ്ഥാനപരമായി അനുഭാവമുണ്ട്; താനും ഒരു കവിയാണ്, അഭ്യാപകനാണ്. ആംഗലഭാഷാധ്യാപകനായതുകൊണ്ട് ഭാഷാ സ്വാധീനവും ഉണ്ട്. ഒറ്റവാക്കുത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ സഹലമായിട്ടുണ്ട് പ്രയത്നം എന്ന ശ്രമകാരനു സന്നോധിക്കാം. കമാപുരുഷനെ യമാ സ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കാനുള്ള ശ്രമം ഏറെക്കുറെ വിജയിച്ചിട്ടുമുണ്ട്.

മറ്റാർക്കും ഇതുവരെ ലഭ്യമായിട്ടില്ലാത്ത, ഏറ്റവും അമുല്യമായ ഒരു ഉപാദാനവസ്തു പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞതാണ് രാമകൃഷ്ണൻറെ ഏറ്റവും മികച്ചനേട്ടം. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ ഒള്ളയാണ് ഞാനുദേശിക്കുന്നത്. ഇരുളടണ്ഠ ഏതുള്ളറയെയും തുറക്കാൻ പോന്ന മണിത്താക്കോലാണ് ഈ ഡയറിക്കുറിപ്പുകൾ. ഇവ വായിച്ചാലെങ്കിലും കമ്പജമില്ലാത്തവരുടെ തെറ്റിഖാരണകൾ നീഞ്ഞേണ്ടതാണ്. തെറ്റിഖാരിക്കാനും തെറ്റിഖാരിപ്പിക്കാനും ഉറച്ചിരിക്കുന്നവരുടെ കാര്യം പറയുന്നില്ല. ഓരോക്കാലത്തും താനുഭവിച്ച വ്യമകൾ, ഉൽക്കണ്ണംകൾ, ആശങ്കകൾ, അനുശയങ്ങൾ, നിരാഗതകൾ - എല്ലാം ഇവയിൽ കലവറ തില്ലാതെ നിശ്ചിക്കുന്നതുകാണും. മറ്റാരേയും ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അല്ലല്ലോ ഡയറിയെഴുതുന്നത്. വല്ലോരുകാലത്തും ഇവയെക്കു ആരു കൈലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തും എന്ന വിചാരത്തിലും അല്ല ഇവ എഴുതിയി

ഇള്ളത്. അതിനാൽ വ്യക്തിയുടെ ആര്ഥാവത്യം മറയില്ലാതെ കാണാൻ ഇതിലും നല്ല രേഖയില്ല. സാതേ നിസ്സംഗനും നിർപ്പേപനും എന്നു കരുതപ്പെട്ടിരുന്ന കൃഷ്ണവാരിയരുടെ മനസ്സ് ഒഴിപാർപ്പിതമായിരുന്നു എന്ന് ഇല്ല ഡയറിക്കുവിപ്പ് വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും - എന്നാലേ മനസ്സിലാവു. “കപടലോകത്തിലാത്മാർത്ഥമായൊരുഹ്യദയമുണ്ടായ”താണ് തനിക്കു കുരുത്തക്കേടായത് എന്ന് ബോധ്യപ്പേടപ്പോഴും ചങ്ങമ്പുഴയെ പ്പോലെ നേന്തരാശുവിവശനായി കൃഷ്ണവാരിയർ. ആദ്യമൊക്കെ നേംബിലോരു നേരിപ്പോടു പുകഞ്ചിരുന്നുവെകിലും, അതിൽ നിന്നൊക്കെ അതിതമായ ഒരു പരിണാത പ്രജന്തനം നേടാനുള്ള വിവേകവും അദ്ദേഹം നേടിയെടുത്തു എന്നാണ് പറയേണ്ടത്. മാതൃഭൂമി ആശച്ചപ്പതിപ്പിന്റെ പത്രാധിപത്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സകല യാതനകൾക്കും ദുരന്തങ്ങൾക്കും ബീജമായത് എന്ന് ഒരു നിലയ്ക്കും, അതു തന്നെയാണ് സാംസ്കാരിക നായകനാവാനും, പൊതു ജീവിതത്തിന് വിലപോരാത്ത സംഭാവനകൾ നല്കാനും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചത് എന്ന് മറ്റാരു നിലയ്ക്കും ചിന്തിക്കാനാവുന്നതാണ്. തന്റെ സുക്ഷ്മത്രം സാഹിത്യമാണ് എന്നു മനസ്സിലാക്കി അതിൽത്തന്നെ തദ്ദേശക്കാരന്മായി ഉറച്ചുനിന്നിരുന്നു വെക്കിൽ എത്രയെത്ര കനത്ത സംഭാവനകൾ ലഭിക്കുമായിരുന്നില്ല! അമവാ, അങ്ങനെ ചിന്തിക്കുന്നതിലർത്ഥമില്ല. “എക്കിലു”കളുടെയും “പക്ഷേ”കളുടെയും പിന്നാലെ പോയിട്ടുകാരുമില്ല. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നമുക്കു കിട്ടുന്നതു മറ്റാരു കൃഷ്ണവാരിയരെ ആവുമല്ലോ.

ചെമ്പുകിടാരത്തിൽ നിന്ന്, ജീവിതം ഒരു സമരം, കർത്തവ്യഭാരം ചുമക്കുന്ന ഒരു കവി, ഒപ്പുമുക്കു സമന്വയം, ശാത്രവസരണി, ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടിയുള്ള ഒരു തപസ്യ, ഒരടിമുന്നോട്ട് എന്നിങ്ങനെ സാമാന്യമായി വിളിക്കാവുന്ന ഏഴായ്ക്കാണ്ണളാണ് ഈ ശ്രമത്തിലുള്ളത്. കൃഷ്ണവാരിയരുടെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റിയും സിഖിക്കേണ്ടപ്പറ്റിയും, സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളേപ്പറ്റിയും, വികാരവിചാരപ്രപഞ്ചങ്ങളേപ്പറ്റിയും പറഞ്ഞെങ്കിൽ കഴിയും എന്നുള്ള കാര്യങ്ങളെല്ലാം നാതിവിസ്തരമായി ഇതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സമലപരിമിതി ശ്രമകാരനെ കടിഞ്ഞാണിട്ടുന്നുണ്ടെന്നു പല പ്പോഴും നമുക്കുതോന്നും. മുമ്പു പറഞ്ഞപോലെ, സ്ഥമര്യപുരുഷന്റെ സ്വകാര്യദിനസരിക്കുവിപ്പുകളെത്തന്നെന്ന ഉദ്ദരിക്കുന്നതുവഴി തന്റെ പ്രസ്താവങ്ങളുടെ പ്രാഥമാണിക്കത്യം പരിപുർണ്ണമാക്കാൻ ശ്രമകാരന് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വ്യൂദ്ധപ്പാദകവും ഉപജീവകവുമാണ് ആ ഡയറിക്കുവിപ്പുകൾ. ഈ ശ്രമത്തിലെ ഏറ്റവും വിലപിടിച്ച ഭാഗം ആ കുറിപ്പുകളാണെന്നുപോലും എന്നിക്കുതോന്നി. “നാഭേയാണ് എന്ന് 71ാം പിന്നാൾ. ഒരു ആത്മകമ എഴുതാൻ തുടങ്ങാണ്. വൈകിയാൽ നടന്നില്ലെന്നുവരും”

എന്ന് എൻ.വി.കുറിക്കുന്നതിൽ നിന്ന്, ആത്മകമാ എഴുതാൻ വിചാരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു തെളിയുന്നുണ്ടോ. പക്ഷേ അതിനു യോഗമുണ്ടായില്ല! എന്തുരസമായെന്ന അതെ ശുതിയിരുന്നു എങ്കിൽ! മറ്റാരുനിലയ്ക്കു നോക്കിയാൽ, ആത്മകമായെങ്കാൾ വിശ്വാസ്യത അധികമുള്ള ഡയറിക്കുന്നപ്പുകളുണ്ടായതാണ് അധികം നന്നായതെന്നും പറയാം.

രണ്ടുമുന്നു കാര്യങ്ങൾ പറയണം എന്നുതോന്തി പുസ്തകം വായിച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ. കമാപുരുഷനുമായുള്ള അടുപ്പം കാരണം ദ്രുതക്കാഴ്ചയുടെ സുഖം കുറച്ചു കുറഞ്ഞുവോ എന്നൊരു സംശയം. അതായത് മരഞ്ഞൾ വിസ്തരിച്ചു കണ്ടപ്പോൾ. കാട് സാകലേയുന്ന കാണുന്ന പ്രതീതി വേണ്ടതു ഉണ്ടാവുന്നില്ലയോ എന്നർത്ഥം. മറ്റാന് എൻ.വി.യുടെ സംസ്കാരപ്രഹൃഥിക്കായ നർമ്മഭോധയത്തിന് ഉള്ളാൽ കൊടുത്തത് മതിയായില്ല എന്നും എനിക്കു പക്ഷമുണ്ട്. അതുപോലെ, അതിശായനങ്ങളിൽനിന്നും പ്രശ്നം കൈഞ്ഞെന്നും ഒരുപ്പാലം സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ ഡേം. രാധാകൃഷ്ണൻ പ്രസംഗം അനാധാരമായി, ശ്രദ്ധി വല്ലതെന്നോടെ തർജ്ജമചെയ്തതോടെയാണ് അമാനുഷമായ ഈ കഴിവ് ജനങ്ങൾക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടത്. Irrepressible and sublime is the urge of literature എന്നതിന് “അദ്ദേഹവും ഉദാത്തവുമാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ ചോദന” എന്നും “like bubbles in the ocean” എന്നതിന് “സാഹരത്തിലെ ബുദ്ധബുദ്ധങ്ങൾ പോലെ” എന്നും തർജ്ജമചെയ്ത പ്രതിഭ അമാനുഷം എന്നു തന്നെ പറയണം? രാധാകൃഷ്ണൻ പകുതി ചൊല്ലിയ സംസ്കൃതയ്ക്കം എൻ.വി.മുഴുവൻ ചൊല്ലിയപ്പോഴാണ് “എത്ര ഈ പഴുൻ?” (who is this boy?) എന്ന് രാധാകൃഷ്ണൻ പോലും അവരുന്നത്.

“അദർശനേ ദർശനമാത്രകാമാ
ദൃഷ്ടാ പരിഷ്വംഗരരണസകലോലാലാഃ”
എന്നത് “കാണാതിരിക്കേക്കൊതികാണുവാനായ്,
കാണുന്നേരം കൊതിപുണുവാനായ്”

എന്നു നിഷ്പ്രയാസം മൊഴിമാറ്റം ചെയ്ത കഴിവ് സാക്ഷാത്കുണ്ഠിക്കുട്ടൻ തന്യുരാനെ ഓർമ്മയിൽക്കൊണ്ടുവരുന്നില്ലോ? ഇത്തരം ഒരുനുഭവം 1960കളിൽ ഈ ലേവകനുണ്ടായി. “ഇന്ത്യയിലെ മഹാനാൾ” എന്നൊരു പുസ്തകം ഭാരതസർക്കാർ രണ്ടുഭാഗമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിലെ രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ കബീർ, തുളസീദാസ്, പുരുഷ ദാസ്, മീരാബായി തുടങ്ങിയ ഭക്തകവികളുടെ പ്രശ്നം ലേവനങ്ങൾ വായിച്ചപ്പോഴാണ് അതുതസ്തിമിതനായിപ്പോയത്. ഇവരോക്കെ മലയാളത്തിലാണോ എഴുതിയത് എന്നുപോലും തോന്തിപ്പോയി.

നീർപ്പോളപോലെയനിത്യമിസ്സംസാര-

മോർപ്പോളമാർക്കാരോ, എന്തു ബന്ധം ഹരേ! (പുരന്തരഭാസം)

"ഭഗവാനേ! നല്കിയാലും കുടുംബം പോറ്റുവാൻ വക;

തനിപ്പട്ടിണിയാകല്ലേ ഞാനും ക്രതജനങ്ങളും (കബിൽ)

ആർ മയിൽപ്പീലി മഹലിയിൽ ചാർത്തിയോൻ,

അതു മുകുന്ദനാബാബൻ പ്രിയവല്ലുങ്കൻ...

തെതർക്കലക്കി, ദയാടുവിൽപ്പുതുവെള്ള

കൈവരുവൊഴാർ മോർത്തെളിമോനിട്ടും? (മീരാബായി)

അനുശ്രേഷ്ഠ യൗനത്യത്തിലാപ്പാദം കൊള്ളുനവർ

അനുശ്രേഷ്ഠ വിപത്തികളത്യുന്നം ദ്യുഃപിപ്പവർ,

രാമനേപ്രാണനേനാപ്പം പ്രേമിക്കുനവർ ആരോ

രാമ! നീയവരുടെയുർത്താരിൽ വസിക്കുന്നു (തുളസീദാസം)

മുതലായ വരികൾ വായിക്കുണ്ടോൻ എന്നെന പർഷ്പുളകോൽഗ
മമുണ്ടാകാതിരിക്കും? അന്ന് ഇത് വായിച്ചപ്പോൾ എൻ.വി.യാൻ പെട്ടുന്ന
മനസ്സിലുഭിച്ചത്. പകേശ വിവർത്തകരെ പേര് പുസ്തകത്തിലെവാരി
ടത്തുമില്ലായിരുന്നു. മനസ്സിന് വല്ലാത്ത വിഷമമായി. ചോദിച്ചവരോക്കൈ
“എയ് ഇത് എൻ.വി.യാവില്ല.” എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ അസ്വസ്തത വർദ്ധി
ചു. ശ്രാസം മുട്ടിയതുപോലെയായി. രണ്ടും കൽപ്പിച്ച് എൻ.വി. ക്ക് തന്നെ
നേരിട്ടുതി. പതുവുപോലെ മടക്കത്തപാലിൽ വന്നു മറുപടി: “ഭാരത
ത്തിലെ മഹാംാർ വിവർത്തനം ചെയ്തിരുന്നു.” ഒരിക്കൽ bullwork എന്ന
വാക്കിന് എന്നു മലയാളത്തിൽ പറയുക എന്ന് ലേവകൾ ചോദിച്ചു. ഉട
നെവന്നു മറുപടി : “പുലിമുട്ട് എന്നുപറയും” നിഖലങ്ങു നോകിയപ്പോ
ം അതു തുറത്തായത്. കടലാക്രമണം തചയാൻ ആലപ്പുഴക്കാർ
ഇടുന്ന പുലിമുട്ടു തന്നെ “ബുർബാർക്കും”. നിരുക്കതിപോലും കൂഷം
വാരിയർക്കാറിയാം. അതിനാൽ, “വിവർത്തകൻ” എന്ന എൻ.വി.കുണ്ടാ
യിരുന്ന അനുഭവശപാടവം പ്രാധാന്യത്തോടെ തന്നെ പ്രസ്തരിക്കേണ്ണ
തായിരുന്നു. അതുപോലെ, ഒരു പ്രഭാഷകൻ എന്ന നിലയ്ക്കുള്ള വ്യക്തി
താവിശേഷങ്ങളും കാര്യമായ പരാമർശം അർഹിക്കുന്നു.

ഈതൊക്കൈ പറഞ്ഞു എന്നേയുള്ളൂ. ഒരു മഹാർഹമനുഷ്യനെ മന
സ്ഥിലാക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഇം ശ്രമമെഴുതിയതിൽ രാമകൃഷ്ണനു
സന്തോഷിക്കാം, കൃതാർത്ഥമനാകാം. ശ്രമാവസാനത്തിൽ കൊടുത്തി
ടുള്ള പദാവലിയും, കൂഷംവാരിയർക്കുതിക്കൂടെ സമ്പൂർണ്ണലിറ്റും
അതുനും പ്രയോജനകരമാണ്. എൻ.വി.യൈകുറിച്ചുള്ള ശ്രമങ്ങളും
ടെയ്യം പ്രധാനപന്നലേവനങ്ങളുടെയും ലിറ്റുകൂടി ചേർത്തിരുന്നുവെ
ക്കിൽ മുല്യം കുറച്ചുകൂടി വർദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. സാഹരം ആളുകിലാ
ക്കുന്ന സാഹസമാണ് രാമകൃഷ്ണൻ ചെയ്തത്. അത് പരമാവധി സഹ
ലമായിട്ടുമുണ്ട്.

എല്ലോറപ്പുള്ള ഒരു കവി

കെ. വി. രാമകൃഷ്ണൻ

യുറോപ്പൻ കവികളിൽ പ്രമുഖനായ ബിനി ഫൈർബർട്ട് (ZBIGNIEW HERBERT) 1924 ലെ, കിഴക്കൻ പോളിഡിലെ എൽവോവ് (Lvov) എന്നസ്ഥലത്ത് ജനിച്ചു. റണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധക്കാലത്ത് ജർമ്മനിയും സോവിയറ്റ് യുനിയനും ഇവിടം ആകെമിച്ചു; കൈയേറി. യുദ്ധാവസാനത്തിൽ, ഇവിടം, സോവിയറ്റ് യുനിയനിൽ കൂട്ടി ചേർക്കപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു.

നാസിപ്പട്ടങ്കെതിരെയുള്ള പോരിൽ പകുചേർന്ന ഫൈർബർട്ട് ഈ കലാപത്തിനിടയിലും കവിതയെഴുത്ത് തുടർന്നു. യുദ്ധാനന്തരം പറിപ്പു പുർത്തിയാക്കിയ കവി, ഗുമസ്തനായി ജീവിതമാരംഭിച്ചു. എഴുതിയ തന്റെ അന്ന് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയുണ്ടായില്ല, സന്നസർഷ്ഷിപ്പു കാരണം. പകേശ, കടങ്ങ്ങട്ടുത്തു മുർച്ച കൂടിയ, എല്ലാറപ്പുള്ള ഒരു ശശലി, ഇതിനിട ഫൈർബർട്ടു സ്വാധ്യത്താക്കി. പിൽക്കാലത്ത് പോളിഷ് കാവ്യരംഗത്ത് എറെ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയുണ്ടായി, കരുത്തുറ്റ ഇംഗ്ലീഷിലാണ്.

യുദ്ധാനുഭവം, പോളിഷ് കാവ്യരംഗത്തു നിലനിന്ന പഴയ രചനാശൈലിയെ തീർത്തും അപ്രസക്തമാക്കി എന്ന് ഫൈർബർട്ട് വിശ്രസിച്ചു. നാടിന്റെ ശത്രുവിനെ ശക്താരിക്കാനും അവനോട് പ്രതിഷ്യിക്കാനും അവനെ ശപിക്കാനും ധാരാളം കുർത്തവാക്കുകൾ തന്റെ ആവന്നാഴിയിലുണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനാറിയാമായിരുന്നു. പകേശ, അതൊക്കെയെടുത്ത് നിരത്തി പ്രയോഗിക്കുകയല്ല അദ്ദേഹം ചെയ്തത്. തന്റെ വ്യക്ത്യനുഭവങ്ങളുടെ തീവ്രതയും ഭാരൂണ്ടയും അസീമ വ്യാപ്തിയും, പൊതുവെ, മനുഷ്യ ദുരന്തനുഭവങ്ങളുടെ ആഴത്തിന്റെ പശ്ചാത്യലത്തിൽ അവത്തിപ്പിക്കാനാണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. ആ രചനാ ശില്പപത്തിൽ വാഗാദോപം തിരെയില്ല. ഒരു വും ലളിതവുമാണെന്ന്; അതേസമയം സന്ധനവും. ചടുലമാണ് പദചലനം; പലപ്പോഴും മുൻ വിധികൾ തെറ്റിക്കുന്നതും, അസ്വരപ്പിക്കുന്നതും. സംഭവഭന്ധമത തിലാൺ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദപ്രയോഗചാതുരിയുടെ ഉള്ളംഞ്. സാരോപദേശകമാവ്യാനത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചായ്‌വ് ആ ശൈലിയെ നിറം പിടിപ്പിക്കുന്നു. സേപംഗിതങ്ങൾക്ക് വാഗ്രഹം നൽകുകയും അവയെ ഉപഹരിക്കുകയും ചെയ്യേണിവരുന്നിടത്താക്കെ, കവി, തുലികാ നാമത്തിൽ സ്വയം മറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റിന്റെയും മുതലാളിത്തത്തിന്റെയും മർദ്ദക്കസ്വഭാവത്തെ ഒരുപോലെ അദ്ദേഹം എതിർത്തു. അതുരം സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആകേശപഹാസ്യം ആ ശൈലിയെ എറിവുപിടിപ്പിക്കും. ‘കവിയുടെ വ്യക്തിത്വത്തിനാപ്പോറത്, വ്യതിരിക്തവും ഇരുണ്ടതും അതേസമയം ധമാർത്ഥവുമായ ഒരു ലോകം പരന്നുകിടക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ ഈ ലോകത്തെ പിടിച്ചേട്ടുകുകയും അതിനോടു നീതി പുലർത്തുകയും ചെയ്യാൻ കഴിയും എന്ന വിശ്വാസം കവി ഉപേക്ഷിച്ചുകൂടാ’, എന്നായിരുന്നു ഫൈർബർട്ടിന്റെ പ്രമാണം.

ക്രമേണ, കവിയെന്ന നിലയ്ക്ക് അദ്ദേഹം എറെ പ്രശസ്തനായി, അദ്ദേഹത്തിന് വിദേശയാത്രാനുമതി നിഷ്പയിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത

നിലയിലായി, ഭരണകുടം. നിരവധി ബഹുമതികളും പുരസ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ തേടിയെത്തി.

ഹാർബർട്ടിന്റെ 'നമ്മുടെ ഡേം' (Our Fear) എന്ന കവിത, കവനക്കാമുണ്ടി വായനക്കാർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. ആ കവിവ്യക്തിയും തിരികളും, ശ്രദ്ധിയും സാമൂഹിക്കൾ എല്ലാംതന്നെ, 'നമ്മുടെ ഡേം' സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

Our Fear

ZBIGNIEW HERBERT

Our fear

does not wear a night shirt

does not have owl's eyes

does not lift a casket lid

does not extinguish a candle

does not have a dead man's face either

our fear

is a scrap of paper

found in a pocket

"waru wojeik

the place on Dluga Street is hot"

Our fear

does not rise on the wings of the tempest

does not sit on a church tower

it is down to earth

it has the shape

of a bundle made in haste

with warm clothing

provisions

and arms

Our fear

does not have the face of a dead man

the dead are gentle to us

we carry them on our shoulders

sleep under the same blanket

Close their eyes

adjust their lips

pick a dry spot

and bury them

not too deep

not too shallow.

ആകാശവേർ

മൈയരനുണ്ട്

കളിയല്ല പൊളിയല്ല മാളോരേയാകാശ -
പ്ലരുമര മുപ്പനു വേരിരങ്ങി.
അപ്പുപ്പൻ കണ്ണില്ല അമ്മുമ്മ കണ്ണില്ല
മുപ്പാരും മുന്നാളും കണ്ണേയില്ല.
വന്നോരും കണ്ണില്ല പോയോരും കണ്ണില്ല
വാന്നോരും കേന്നോരും കണ്ണേയില്ല.
തോളുപിടിച്ചാരും നാളുതിക്കണ്ണതാരും
വാളുപിടിച്ചാരും കണ്ണേയില്ല.
നാലാളും കണ്ണില്ല മേലാളും കണ്ണില്ല
നാൾ വഴിക്കാരാരും കണ്ണേയില്ല.

പേരു വിളിച്ചാലും ചുരുപിടിച്ചാലും
വേരായവേരിതൊരാൺിവേർ.
കൊത്തിത്തരിയ്ക്കാനും തെക്കിപ്പിഴിയാനും
പറ്റാത്ത മട്ടു കടുത്തവേർ.

വേരു തിരഞ്ഞവരീമരമുപ്പൻ്തെ -
യുരു തിരിയാതെ പോയീപോലും
നേർ ചിക്കഞ്ഞവരെത്ര നടന്നിട്ടും
മുനു വലത്തിട്ടില്ലപോലും
ആഴത്തിലാഴത്തിൽ നിന്നുനീർകോരുമീ -
യാകാശവേർ നെടിയവേർ
മല്ലിൽത്തെത്താടാതെതാരീ വേരിനു പോയതു
പൊല്ലനീംനാനല്ല നീയുമല്ല.
കണ്ണിട്ടും കാണാതെ കൊണ്ണിട്ടും കൊള്ളാതെ
തെണ്ണി നടന്നതു നമ്മളല്ല.

കേരളത്തിന്റെ ചുവന്നാടി

പി. എൻ. വിജയൻ

(ചുവിപ്പുർണ്ണമി ആദ്യാഷിച്ച പ്രസംഗ കമകളി നടന്ന ശ്രീ. ഓലേയാട് വാസ്യമേഖൽ സന്ധ്യതിരിക്ക്)

വലിയ കിരീടം വെച്ചുലംപ്പുവിടിയും
കലലു പറക്കുന്ന കണ്ണുകളുടുടക്കിയും
അരങ്ങത്താളിക്കുന്നും വിളക്കിനടുത്തേയ്ക്ക്
തിരിക്കുന്നും മറിക്കുന്നും വൻ ചുഴലിക്കാറ്റായെത്തി
താഴ്ത്തിയ തിരയ്ക്കിലെ തെറുത്തു പിടിച്ചേണ്ടാരു
ചെക്കടൽ ചമയക്കുവാൻ നെല്ലോടു തുടങ്ങുന്നോൾ
ഉറങ്ങും മനസ്സിലെയുതിസവപ്പിൽ താന്
പുതു കുന്നാളക്കുവായ് പിന്നെയുമുണ്ടാരുന്നു.

നെല്ലോടു നിന്നാടുന്നോൾ
നുപുരമണിക്കുന്നതാരു മാലിനിയുണ്ടാരുന്നു
നീരെകളിൽ ഹംസ മിചുനമുരുമ്പുന്നു.
കുയിൽ പാടുന്നു, കൊന്തിൽ വർക്കലെമുണ്ണങ്ങുന്നു,
മയിലും മാനും മുനികന്നുയും മൊന്തിക്കുന്നു.

നെല്ലോടു നോക്കീടുന്നോൾ
മരങ്ങൾക്കിടക്കാരു മറിമാൻമിഴിയാഞ്ഞോ !
മധുരാംഗിതൻ രൂപം മിചിയിൽത്തുടിക്കുന്നു
രാഗവും ശ്വംഗാരവും കാടിനെയുണ്ടത്തുന്നു
കാമവും കഞ്ഞേറവും കാടനെയെരിക്കുന്നു.

നെല്ലോടു കാണിക്കുന്നോൾ
ഗോപുര കമാനങ്ങൾ, മേടകൾ, മുകപ്പുകൾ...
സാഗരതീരത്താരു നഗരം വളരുന്നു.
ദേവലോകവും തോല്ക്കും ശില്പഭംഗികളുള്ള
രാജധാനിയും രമേഖാദ്യാനവും അശോകവും
അസുരസ്ത്രീകൾ കാവലിരിക്കും മരച്ചോടിൽ
അവനീശരിയുടെ ദുഃഖവും ദുരോഗവും...

നെല്ലോടു ജപിക്കുന്നോൾ
സപ്തസാഗരങ്ങളും കൈക്കുടന്നയിൽ സന്ധ്യാ -
വനന ഭവ്യങ്ങളായ് നിശ്ചയമൊതുങ്ങുന്നു.
സർവ്വശക്തിയും ചോർന്നുപോയെരു കീടം പോലെ
ചട്ടകവർത്തിയേം നില്ലപ്പായനായ് പിറകിലും

നെല്ലോടു ശപിക്കുന്നോൾ
തപ്തമാനസം തിളച്ചുൽക്കൈകളുതിർക്കുന്നു
അശ്വിപർവ്വതം കരിക്കടയായ് ചുരുങ്ങുന്നു

വിജയൻ പരാജിതൻ ഗാണ്യീവമടിക്കുന്നു
വഴങ്ങാത്തഹന്തന് മുണ്ടനും നടക്കുന്നു.

നെല്ലോടു നടക്കുനോൾ
അവലാതികളില്ലാത്തർപ്പണം തള്ളരാതെ
തൻ ബലദ്വാനുജസന്നിധി തേടീടുനോൾ
വാതിരെല്ലുകൾ പോലും ദേവന്നാമം ചൊല്ലും
മാറിൽ ഞാനൊരു സെമ്മക്കുറിയായലിഞ്ഞകിൽ...
കീറലിലെജാളിപ്പിച്ചോരവിലിസ്മണി വീണ
പാതയിൽ പൊടിമണ്ണായമരാൻ കഴിഞ്ഞകിൽ...

നെല്ലോടു അളക്കുന്നോൾ
ധർമ്മരണയളക്കുനോൾ ശക്തിയെയളക്കുനോൾ
വീര്യരെത്തയളക്കുനോൾ വിദ്യയെയയളക്കുനോൾ
അളവുപിശയക്കാത്താ കയ്യിലെൻ മരജനം
മുഴക്കാലായക്കില്ലെന്നുയർന്നാൽ സഹാരമായ.

നെല്ലോടു ആടീടുനോൾ
വില്ലുപോൽ വള്ളുപോൽ വല്ലുപോൽ നിവരുനോൾ
കല്ലുപാവിയ വഴി കോർമ്മയിർക്കുണ്ടിടുനോൾ
അത്രുതവിന്നുംസത്തിൽ ചോടുകൾ വിടരുന്ന
ആത്മഭാവനയുടെ മുദ്രകളടർത്തിയും
ആർഷഭാരതത്തിന്റെ പുണ്യരേണുകൾ പുണ്ണ
ആരുംഭാരതിയുടെ മുത്തുകൾ പെറുക്കിയും
കേരള കലാമണ്ഡലത്തിന്റെ കൊലായയയിൽ
ഞാനൊരു കർക്കാട്ടുകാരനായിരിക്കുന്നു.

വരത്ശുഖിയോടാട്ടകമെയെയുപാസിച്ച
ഔഷിഭാവത്തിൽ പ്രായമളക്കാൻ കഴിയുമോ ?
അയിരമരണങ്ങളും ഭാസിച്ച വൻവേഷതെ
ആയുരാരോഗ്യം നേർന്നു പോയവരളുന്നുവോ?

പുരുഷായുള്ളിൻ പാതി പകർന്നാടുവാൻ നേർന്നു
ചുവന്നാടിയായ പേരുവിണ്ണാരു കലാകാരൻ
കളിൽനിന്ന് പകുതിക്കു കീരീടമഴിച്ചല്ലപം
കളിപ്പട്ടിമേൽ വിശ്രമിക്കുവാനിരിക്കുനോൾ
രാദ്രത തിളച്ചാരാ രാക്ഷസഭാവം മാറി
സാതികവിശുഖിതന്നാർദ്ദത വഴിയുനോൾ
നാടുകാരനാമെൻ്റെ യുദ്ധിലെയുപചാരം
ഓടുമൊന്തയിൽ ചുക്കുവെളളുമായ നിന്തക.
കേരളത്തിന്റെ ചുവന്നാടിക്കു വിയർപ്പാറ്റാൻ
എറനാടിന്റെ പാളവിശറിയാവട്ട ഞാൻ.

പുണ്യവേദഭ്രം

യു.ശക്രന്താരായണൻ

ഇടീരിമുത്തപ്പമനു -

മൊത്താരു വൈകുന്നേരം

ചെത്തല്ലുർ പാടത്തുടെ -

യിളം കാലുനീടുനു.

മുറിച്ചുകടക്കുനു

വഴുക്കും കരിബാറ

നിറഞ്ഞ കുന്തിപ്പുഴ;

പിന്നായും പാടംതാണി

തങ്ങളെത്തുനുവെള്ളി -

നേഴിയിലൊളപ്പോണ്ണ -

യില്ലത്തു *കവിഗ്രേഷം -

നിരിക്കുമിടം തേടി.

ചിരിച്ചുവരവേറ്റ്

കവിയും മുത്തപ്പമനു -

മിരുനു സൊള്ളുന്നതു

കേട്ടു താൻ മുഖിയുന്നോൾ

“കുട്ടിക്കുതരാമൊരു

സാധനം” - കവിയെണി -

ററ്റത്തുനു, തുറക്കുനു

തന്റെ ചില്ലുലമാറ.

കുപ്പിയിൽ ഭൂരിപ്പുണ്ണ -

സാരാധരതടുത്തുതന്ന്

കുണ്ണിക്കെനിറവോളം

വെള്ളിസ്പുണ്ണ് കമിച്ചത്തുനു.

പാതിമെയ്യാളാപ്പണിം

കമക്കട്ടശിക്കുന്നോ -

ജ്ഞാതി എഞ്ചവണ്ണാ, S -

സ്ത്രീർഭവെവെവെത്തിന്റെ

തെളിനീറിലേക്കുകാ -

ലടിച്ചു നീന്തിത്തുടി -

ചുള്ളവായതാണൊന്റെ

കവിതക്കും തോഴീ !

നിന്നെ വേൾപ്പതിനീമുന്ന -

മരിഞ്ഞെന്ന് കുന്തിപ്പുഴ -

തന്മനിറിവിനെ; പ്ലാറ

കവയ്ക്കുമൊഴുക്കിനെ !

മുത്തപ്പമൻ : മുത്തച്ചേര്ഷ്ട് അനിയൻ.

* ഒഴപ്പമല്ലാസുഖപ്പമണ്ണൻ നമ്പ്യതിരിപ്പാട്.

അവൾ

കോഴിക്കോട്

ഹടിവെട്ടറ്റിടവ്, ഭിന്നലെ മരിച്ചുപോയ്
കുടിക്കാൻ വെള്ളം പോലും കൊടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.
കണ്ണിലെ കേട്ടിലിത്രവിനാശം വിതച്ചോരു -
മിന്നലുമിടിവെട്ടും, പത്രത്തിൽ വായിച്ചില്ലോ?
പത്രുകൊല്ലുമായവല്ലെങ്കെന്തെ കുടെസ്സും -
മുത്തുപോൽ വിജ്ഞാനങ്ങൾ പകർന്നു നൽകിട്ടുന്നു
ജീവിതസാധ്യംസന്ധ്യ സന്നോഷ പ്രദമാക്കാ -
നായവൾ ചിലതൊക്കെചെച്ചയ്ക്കുപോന്നതാണല്ലോ.
പൊട്ടും, രസുയകാർ വിളിക്കുന്നുപോൽ വിധ്യാ -
പ്ലേറ്റിയെന്നവളെ, യത്തെത്യുമസംബന്ധം !

വാർത്തകൾ കേരൾക്കാൻ പത്രം നോക്കേണ്ട ചലച്ചിത്രം
പാർക്കുവാൻ തിരെയറ്റിൽപ്പോയ് ക്കുവിൽ നിന്നീടേണ്ട
പരസ്യമൊരുപാടു ബോറ്റിപ്പിക്കുന്നേന്നാൽ -
പരസ്യമായിത്തന്നെ രഹസ്യമടുത്തത്തും
ജീവിതമൊറ്റയ്ക്കായിത്തീരുന്നോളവജ്ഞാരു -
താവളം തുറക്കുന്നു; ബോറ്റിയകറ്റുന്നു.
അവൾക്കു വീണ്ടും ജീവൻ നൽകുവാനാർക്കൈല്ലു -
മാവുമോ ? അതോ വേറെ വഴിനോക്കണമോ എന്നോ ?
അറിയില്ല, താണിപ്പോൾച്ചിന്തമേ വേണം പണം ;
കുറച്ചുപോരാതാനു, മമവിടപ്പോയാൽ കിട്ടും ?
അവളെ തരംതാഴ്ത്തിക്കാണുന്നതൊരുതരം
പവറാണല്ലാതെന്ത്? സിധ്യനിയിൽ നടക്കുന്നോ -
രഹാളിനിക്ക്സിവിടയീമുറിയിൽക്കാണും നേട -
മെള്ളുതല്ലോല്ലോ, ആണോ ? അങ്ങനെയെന്തെന്നെല്ലാം
അവൾ നമ്മുടെ കാൽക്കലെത്തിച്ചു നൽകിട്ടുന്നു.
ദിവസംതോറും; മറ്റാർക്കായിട്ടുമീവിസ്മയം ?

ലോകത്തിലെവിടേയുമെന്തെന്നുവിശ്രഷ്ടണ -
ഇംഗ്ലീഷുമപ്പോൾ കണ്ണമുന്നിലെത്തിക്കുന്നോളേ
ഇന്നലെ മുതൽക്കുന്ന ബാധിച്ച തളർവാത -
മെന്നിനിമാറും? മാജിക്കെക്കമീഴിക്കെടി പെണ്ണേ !

വൈണങ്ങൾ

തടയിൽ ശോപാലക്യഷ്ണൻ

പഴയകാര്യങ്ങൾ മറന്നുകളയാതെ
 പകപോലെ കാക്കും പഹയനേന്നിനാലെ
 പ്രിയസവാവേ, നീ മുവത്തകിച്ചില്ലയോ ?
 അതുകൊണ്ട് നോവാലൂറുക്കംവരാതെ, എം -
 നോരു രാത്രിയാകെയക്കുറ്റബോധത്തിന്റെ
 മെഴുതിൽക്കത്തിച്ചുരുക്കിക്കിടക്കവേ,
 ഇനിയും പഴുത്തുള്ളിൽ വിഞ്ഞും മുൻവുകൾ !
 പുറമേക്കുമാത്രം കരിഞ്ഞവടക്കളും !
 അവയെന്നും നെഞ്ചിലാഴത്തിലെന്നറിയുക
 അവയുണ്ടാവുംവരെയോർക്കാതിരിക്കുമോ ?

ഭ്രാന്ത്

ശോപന് ചുള്ളാളം

ഒരിക്കലുമ്മറപ്പടിയിൽ തട്ടിയെൻ
 ശിരസ്സിലഭ്രാന്തം ചിതകത്തി
 വെറുപ്പട്ടസ്ഥിലെ പുകയും കൊള്ളിയിൽ
 പകുതിപൊള്ളിയ വിധിനകൾ
 കിതപ്പിനുസ്വരവക്കാടിയിരഞ്ഞവെ
 കരിക്കാവൻ വന്നു പകകുത്തി
 ഇരിക്കും കൊമ്പിലോ വെറുപ്പുതീക്കാതി
 പടർന്നുകത്തിഭയനുടൽപൊള്ളി
 പഴം പുരാണത്തിലോലാലിക്കും ചിന്തയി -
 ലിടിവെട്ടിപ്പുയ്യും കൊടും ചതി.
 പെരുംകയത്തിലിത്തുശവജ്ഞം മുങ്ങി -
 തതിരിച്ചു നീനുന്നു മതിദേമം.

മഹാശാപം

മാടഗ്രേറി നീലകണ്ഠൻ

(ഉത്തരാധികൾ സംസ്ഥാനത്തിൽ, ജല നിർമ്മാകാൻ പോകുന്ന തൊഴിരെയും
പ്രദേശത്തുകൂടെ ഇരയിട സഖ്യരിക്കാനിടയായി.)

നാമ, നിൻ ജടാലാരം വിട്ടു ഞാൻ കുതിച്ചിറി -
അടിവേ ദേവാന്തരാം ശ്രേംദ്രനേകീ, ഗൗരി
ലീലയാടിഭയാരുത്സംഗതില്യുടവേ മാർഗ്ഗ -
മീയുള്ളാർ, കാശാന്തമെന്നാഗമം പ്രതീക്ഷിക്കും -
സാഗരമണയുവാൻ; വഴിയേ കാട്ടും നാട്ടും
പാവനമാക്കിട്ടുവാൻ തരര പുണ്ണാടിക്കൊണ്ടൻ.
സോദരിമാരാം മനാകിനിയു, മളകയു' -
മായിരമനാമികാ തടിനീ സവികളും
എന്നിലേയ്ക്കണയവേ വിശ്വലൈ മകളിവൾ
പുർണ്ണയായ്, മനിൻ സേവയിവർത്തൻ നിയോഗമായ് !
മംഗളമേകും ഗംഗാമാതാവായ്ത്തിർന്നേന്നല്ലോ -
യന്നുതോട്ടിവൾ ? ജീവണ്ണുകിപ്പോരുന്നേൻ വഴി -
യക്കുളളാരായിരു ജനപദങ്ങൾക്കെ, ന്യാരയിൽ
വന്നടിഞ്ഞിട്ടും പക്ഷമൊക്കെയും കൈകൈകാളളുന്നേൻ.
വീർപ്പുമുടിക്കുന്നുണ്ടാ മാലിന്യമെന്നാകില്ലും
കാത്തുപോരുന്നേനിന്നും പാവനം നിയോഗത്തെ.
എന്തിനിപ്പശകമ വിഞ്ഞുമിനെന്നോ? - എന്നെന്ന -
യന്നയാക്കുന്നു ധർമ്മസങ്കട, മമർഷവും !
എങ്ങനെ ഗംഗയ്ക്കാകും യതികാൻ പ്രാണൻ, നാമ !
തൻ ഗതി മുട്ടിപ്പോയാൽ, ദാത്യുമെ മുടങ്ങിയാൽ ?
കണ്ണമുന്നിൽ തെപ്പരിയില്ലയർന്നീടുന്നു കരി -
കള്ളിൽ, എൻപുരോഗതി തടയും മഹാശാപം !
നാഭേയൻ വഴിമുട്ടിപ്പോകവേ ഞാൻ മുക്കിക്കൊ -
നീടണമെന്നോ ചിരം. ലാളിച്ച സാനുക്കൈള ?
ഞാൻ നന, തുട്ടിപ്പോറി വന കർഷകക്കൃഡിയ,
നാഗരികതകക്കൈ, വന്നുപെപത്തുകണ്ണക്കൈ ?
കിടിലം കൊളളുന്നിതുശ്രൂക്കൈ, മെൻബാഷ്പംമുറ്റും
പെരുതാം ജലാശയമൊന്നിങ്ങു പെരുക്കുന്നു.
അതുകണ്ട, രൂമയായെന്നയുമെണ്ണും ഗൗരി -
ഗുരുവിൻ ദ്രോഗം പ്രകാശിക്കവേ വിമുക്തയായ്,
കഷണമുത്തുവാ, യിരച്ചുത്തണമെന്നോ ഞാനെൻ
പ്രിയശാദവജ്ഞാനിൽ, കല്പപാതപ്രളയമായ് ?

1. അളക്കന്ന

2. ഹിമവാൻ

കവനക്കുമ്പി

കണ്ണീർക്കരയങ്ങൾ

മോ. എം.എസ്. ടി. നമ്പുതിരി

കത്തിയെരിയുന്ന ഗേഹങ്ങൾ വിട്ടവർ.

ലക്ഷ്യങ്ങൾ നാടുവിട്ടോടിയകലുന്നു:

അമ്മയച്ചുമാരി വഴിപായുന്നു:

കുഞ്ഞുങ്ങൾ തേടുന്നു മാതാപിതാക്കളെ:

നീണ്ടനിണ്പുഴ; കണ്ണീർണ്ണക്കെട്ട്

പൊട്ടിയൊലിക്കും നടപ്പാൽ: വിണ്ണല-

നീലിമ തോറുമലരും വിമാനങ്ങൾ

തീപ്പുരിതുപ്പും ശരവർഷ ബോംബുകൾ:

പൊട്ടിച്ചിതരും ശരീരം, ശിരസ്സുകൾ

കൊത്തിവലിക്കും കഴുകനും കാകനും

മാനവസംസ്കൃതി ചിന്തിയ ചോരയിൽ

നീന്തിവിതുംബുന്നു കണ്ണുവോ ? കോസവോ

ആശവശക്തിയും ട്രാൻസിസ്റ്ററുകളു-

മന്ത്രമില്ലാത്താരിവിഞ്ഞേ പാതയും

1

ചന്ദനിൽ പാറും കൊടിയും ജനിതക-

ശാസ്ത്രം പ്രസവിച്ച യോളിയും കണ്ണനാം

2

സൃഷ്ടി സംഹാര സ്ഥിതികൾ ദർശിച്ചാരീ

ശാസ്ത്ര നുറ്റാണ്ഡിനവസാന നാളുകളിൽ

എന്തേ കരയുന്നു യാത്രി വസുന്ധര?

എന്തേ പിടഞ്ഞു മരിക്കയോ സംസ്കൃതി ?

3 പണ്ഡമരേന്തുരെയാട്ടിയോടിച്ചു. വം-

ശോമുലന്തതിൽ ചരിതം കുറിച്ചവർ

ഈനു ബാൽക്കൺസിലും മദ്രാസുന്നുലനം

കണ്ണു പൊഴിപ്പുശരവർഷ ബോംബുകൾ !

4 അനന്മരേന്തുർ ചൊരിഞ്ഞ കണ്ണീർക്കരയ -

മിനുമീമല്ലിൽ നനവുറ്റു നിൽക്കയോം.

ഹിംസവിതച്ചവർ കൊയ്യുന്ന ഹിംസതൻ

ചിത്രം ചരിത്രമാവർത്തനം മാത്രമാം.

1. Information Super Highway

2. Cloning ലും സൃഷ്ടിച്ച യോളി എന ആട്ടിൻകുട്ടി

3. Ethnic Cleansing

4. റെഡിന്യൂസര കുട്ടമായി വേദ്യാടി ജോർജ്ജിയ മുതൽ ഓക്ലഹോ മവരെ നടത്തിയ തീവണി യാത്രയെ “TRAIL OF TEARS” എന്നു ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

യാത്ര

അർ.അർ.വർമ്മ

ചുള്ളിക്കവുകൾ ജീർണ്ണിച്ച്
വകുപിഞ്ഞിത്തുടങ്ങുമീ
കുടിനേകാത്തയ്ക്കുള്ളി-
ലബിയും നെടുവിർപ്പുകൾ...

വിളർത്ത ചിരി തുകീടു-
മുച്ചസ്സുരുന്തീ ശോഭയിൽ
പണ്ഡ പൊട്ടിപ്പിളർന്നോരീ
മുട്ടതേതാടിന്തേ ചീളുകൾ.

എന്നോ പൊഴിഞ്ഞാരീകുഞ്ഞി-
ത്തുവലീ കുട്ടിലിപ്പാഴും
നനുത്ത പീതവർണ്ണത്തിൻ
തുണായ് പാറിപ്പറന്നിട്ടും

തീറ്റയ്ക്കായി തത്തുറക്കുന
ചോരിവായിന്തേ കൗതുകം...
കൊമ്പിക്കരച്ചിലിൽ നേർത്ത
നിസ്വന്തതിന്തേ വീചികൾ...

ബാല്യകോലാഹലം ബാക്കി-
യിട്ടുപോകുന്ന മുകത-
യ്ക്കാപുമീ ജീവനില്ലാത്ത
ജീവിതത്തിന്തേ ശുന്നുത...

எனைச் பப்பாதி தீர்தேதாரு
கிஙாவிள் பரமாർத்தமமே!
உஶ்கள்ளாலெகிலும் கள்ளு
கொலூகெடு நின்றீ யாடுதெய்.

விழின்றீ நீலமேலாஸ்தில்
மேல்பூர்த்திலுருமியும்
ஹலங்காரின்றீ தாராட்டில்
தாழ்த்தினோபுமாடியும்
தனிக்கு சேர்ந்தாயுஷ்ண
குடுக்கிலெற்றீ நடுக்குநீ
யுவதரத்தின்றீ ஜாஜங்கூ
பிரதுகிப்புரக்கெயோ?

கொய்த்துதீர்நோரு பாடத்தில்
வரவில் கடுகுடுவே-
உதிர்த்த நெந்னிக்கொயி
கொத்திச்சிகின்டக்கெயோ?

ஏதேரோ ஸப்பணங்கில்சேஷால-
தீர்க்கூங் குடுங் மரணச் சுற்று-
பிலூயில் குடுகுடுகீடா-
நிடஂ தேடிப்புரக்கெயோ?

எனைச் பப்பாதி தீர்தேதாரு
கிஙாவிள் பரமார்த்தமமே!
கிழக்கு சோந் மாந்தரு
புமுக் விரியுவொஷும்,

ஏளின்த குடுபோலுஷ்-
வாங் நினூறுகுவொஷும்,
ராத்தின்ல் சிரகில் கொக்கூங்
புஷ்திக்கள்புடுக்குவொஷும்,

உஶ்கள்ளாலெகிலும் கள்ளு
கொலூகெடு நின்றீ யாடுதெய்-
எனைச் பப்பாதி தீர்தேதாரு
கிஙாவிள் பரமார்த்தமமே...

അഹല്യാ

കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ

ക്ഷണാദുക്കേതന ശാപേന
കോപാവിഷ്ടപസിനാ
ധാരയന്തീ ശിലാരൂപ -
മനേകാൻ ശതവത്സരാൻ

അസ്മിൻ ഷേഖരവനാനേയ് | ഹം
ഹതഭാഗ്യാ നിരാഗ്രയാ
വൃഷ്ട്യാതപേര ഹിമം സർവ്വം
സോശ്യാ കഷ്ടമവസ്ഥിതാ.

പരിപ്പുതോ വേൽപ്പാദോ
മമ പാർഷ്വാണ ശീർഷകേ
യദാ നൃസ്തഃ സപദേവ
പുർവ്വരൂപം മയാർജിതമ്.

കൃതജ്ഞതാദർശനായ
വചനാനി ന സന്തി മേ;
വേൽപ്പാദാംബുജേ നന്തും
ശക്തിരേവ മമാസ്തിച.

ക്ഷോണ്യാ ദ്യുഃഖം തമാ പുത്ര്യാഃ
ശാപാർത്തി ച സമാപിതും
അയാചത യദാ ബൈഹാ
ഭേദമെ ജാതോ ഭവാൻ സ്വയമ്.

പ്രേമവാത്സല്യ പുർണ്ണസ്യ
ജനകസ്യ പുരോഭുവി
നമസ്കരോമി മനസാ
ഭക്ത്യാദരപുരസ്സരമ്.

ശിലാമയം വിരുപാംഗം
പരിത്യജ്യ സ്വയംഭുവാ
കല്പിതോ വനിതാ | കാരഃ
പുനർഭവ്യോ മയാധുനാ

മമ രൂപാന്തരപ്രാപ്ത്യാ
നാഹം പ്രീതാ വിശ്വഷതഃ
വിഹായ പരമാനന്ദം
സഞ്ജാതം തവ ഭർശനാത്.

മഹാമുന്നേൻസ്തപശ്വര്യാം
ദൃഷ്ടാ മോദേന മത്പിതാ
ശുശ്രൂഷാം തസ്യ നിർവ്വോഷ്യം
സൃഷ്ടവാൻ മാം യമേപ്പണിതമ്.

മമ ദൃഥപകമാം ശ്രോത്യം
ജനനീ മെ ന വർത്തതേ;
ജാതാഹം മമ താതസ്യ
മാനസാദിതി കമ്പ്യനേ.

സുതായാ ഭാവുകാകാഞ്ചക്ഷി
പിതാ മാം ഔഷധേയ് ഭദ്രാത്;
അഹം തു ഭർത്യേസേവായാം
സബദവ നിരതാ് ഭവമ്.

താതേന മയി നിക്ഷിപ്തം
ലാവണ്യം, യസ്യ തേജസാ
വിഭാതം വിപദി ശീഖ-
മാനീതം ദൈവകല്പിതമ്.

മദീയാം ചാരുതാം ദൃഷ്ടാം
കാമന്യഃ സൻപൂര്ണരാഃ
കിം കിം ന കുത്സിതം കാര്യം
ചാതുരേണ സമാചരത്?

പ്രത്യുഷഭ്രാന്തിമുത്പാദ്യ
കുക്കുടസ്യ രവേണ സഃ
സ്കാനാർമ്മം രജനീമയേ
മുനിം പ്രേഷിതവാനഹോ.

തതഃപരം താപസസ്യ
രൂപം ധൂത്യാ സുരാധിപഃ
ആഗതശ്വ മുനേർനാഃ-
മനുകൃത്യാഹരയംശ്വ മാർ.

അവഗന്തുമശകതാ് സം
പുരുഹൃതസ്യ കൊശലം;
തജ്ജഞ്ഞതാത്യം ദിവ്യദൃഷ്ടിസ്തു
മുനേരന്സ്തി ന മേ ദൃശ്മ

അച്ചിന്തയമഹം ഭർത്താ
സ്വയം പ്രത്യാഗതോ ജവാത്;
ആഹൃതവാംശു മാമേവം
വിനാശങ്കാം മഹാഗഹി.

ഈ ദ്യുശേന പ്രകാരേണ
നികൃഷ്ടന ദിവസ്പതിഃ
അകളംകം മാമകിനം
പാതിവ്രത്യമപാഹരത്.

എതാനുവിലകർമ്മാണി
കൃതാനി കപടാത്മനാ
ബോദ്ധനു ന ശക്താ യോഗീദ്രോ
നിജാന്തർലോചനേന കിൻ?

കഷമാം ന കൃതവാൻ കാണി
ശമാദിഗുണപുഷ്കലഃ
ശിലാ ഭവതി ശാപോകത്യാ
സദ്യാർഹം തേന ഭണ്ഡിതാ.

യത്കൃതം മുനിനാ, രാമ,
തത്കിം സാധുതമർഹതി?
നീതിപാലക ഭൂപസ്യ
തനുജ കൃപയാ വദ.

മമ വ്യത്താന്തമാദ്യന്തം
അഞ്ചായതേ യേനത്തത്തരി
വിശാമിത്രഃ സ രാജർഷി-
രത്ര തിഷ്ഠംതി പാർശ്വതഃ

അജഞ്ചാത്രാ സുകഷ്മയാമാർമ്മ്യം
കിം നാമോ വക്തുമർഹതി
ശാപവാക്യമിദം ക്രൂരം
കമ്മ്യതാം ഹോ തപോനിയേ.

വിസ്മയത്യ വേദനാ പുർണ്ണാൻ
സമസ്താൻ ഗതസംഭവാൻ
കിമഹം പ്രതിഗ്രഞ്ഛു
താമേവ മുനി സന്നിധിഓ?

തദപേക്ഷ്യ പുനരഭവ്യവ
യമാപുർവ്വം ശിലാക്ഷുതിം
ഗൃഹീത്വാ സ്ഥാത്യുമത്രേവ
ശക്യതേ തർഹി തദ്വരം.

കെട്ടമുദി കവനങ്ങളിലൂടെ

ലക്ഷം 9

കലേജർ

കവനക്കുമുദി ഒന്നതിൽ ഇത്തിളിന്റെ പിടിയിൽ ഒരു തേനാവാണാദ്യം. പി.നാരായണകുറുപ്പിന്റെ രചന ആധുനികമൊന്മാദം രക്ഷകനായ തേനാവിനെതടിച്ചുന്നപ്പോൾ ഇത്തിളിന്റെ കാടാണു മുഴുവൻ. മുത്തച്ചൻ ഇത്തിളിനുള്ളിൽ തേനാവിനെക്കാണിച്ചു കൊണ്ടുപറഞ്ഞത് അതുസുരക്ഷിതമായി ഒളിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നതെ. കൊടും ഭീകരരാണു നാടുവാഴുന്നത്. അവർത്തിൽ നിന്നുരക്ഷപ്പടാനിതാണു വഴി. മുന്നാണിയിലെ സവൃക്കഷിയാകയാൽ ഇത്തിളിനെ ആരും ഉപദേവികിലെല്ലന അറിവും പകർന്നുകിട്ടി. കാടാക്കെ നീക്കം ചെയ്യണമെന്നു കരുതിയപ്പോൾ മുത്തച്ചൻ വിലക്കി. ഇത്തിളിനു മരത്തിനേരൽ അവകാശമുണ്ട്, അതു ന്യൂനപക്ഷത്തിൽപ്പെടുന്നതാകയാൽ. ആ വാദഗതിയുടെ ന്യായം എത്ര ചികഞ്ഞിട്ടും കിട്ടിയില്ല.

ന്യൂനപക്ഷത്തിനു ഭൂതിപക്ഷത്തേക്കാൾ ശക്തിയാണെന്നും അവരെ കനും ചെയ്യാൻ ആരും ദൈരുപ്പെടുകയില്ലെന്നും മറ്റുള്ളവരിൽ അവർക്ക് അവിഹിതമായ അവകാശം നീയമം അനുവദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടു ദണ്ഡനുമുള്ള വെപ്പരിത്യത്തിലാണ് കവിയുടെ കടാക്ഷം. ഒരു സാധാരണ കവിതയെന്ന ഇതിനെ വിശ്വേഷിപ്പിക്കാനുള്ളൂ.

ശ്രീകാൺ എൻ. നമ്പുതിരിയുടെ ‘നീ...’ പുതുമയുടെ നനകൾ ചാലിച്ചെടുത്ത കവിതയാണ്. ഒഴിവുകാലത്തെ ഒടുങ്ങാത്ത സക്കങ്ങളിൽ ഓർമ്മയുടെ മേശവലിപ്പിൽ ഒരു വിവാഹവിളിക്കുറി, അതിലെബാളിക്കുന്നതു തന്റെ കൂട്ടുകാരിയുടെ രൂപം. വിവാഹത്തിന് എങ്ങനെനവരാനാണ്, എങ്ങനെ വരാതിരിക്കാനാണ്, വരികൾ ഹ്യോദയത്തിൽ കോർത്തു വലിക്കുകയാണ്. ഒടുവിൽ അവിടെ ഏതെങ്കിൽ ചെയ്തു. അപ്പോൾ ചുണ്ടിലുണ്ടായിരുന്നതു കപടമനസ്മിതം. മംഗളം നേരുവാനാകാതെ കരൾ വിഞ്ഞുവേണ്ടി ഒരു സാന്നിദ്ധനം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. ചമയത്തിനുശേഷം അവർ പന്തലിലേയ്ക്കു വരുന്നു. മുഖം വാടിയിരിക്കുന്നു. കണ്ണുകളിൽ ചുവപ്പ്, എന്തോ ആരെയോ അവർ കണ്ണുകളാൽ തിരയുന്നുണ്ട്. ആ നോട്ടത്തിന്റെ തടവൽ തന്നിലേയ്ക്കെത്തിയപ്പോൾ കരളിൽ കൂളിർ കോറിയിട്ടുപോലെ. ക്ഷണികമായ സമാശാസനത്തിന്റെ ദുഃഖം. സവിയോടു മനസാ വിട ചോദിക്കയാണു പിന്നെ. അവളുടെ കൈ അനും സ്വപ്നൾിക്കുന്നതു കണ്ണുനിംഖാൻ വയ്ക്കുന്നു. അനന്തിമിഷം കൊണ്ട് അവർ അനുരാവുകയാണ്, അവർക്കിടയിലെ അതിർവരസു താമാർത്ഥമാവുകയാണ്.

കവനക്കുമുദി

ഹൃദയത്തിലെവിടെയെങ്കാണ് ചെന്നുകൊള്ളുന്ന ആത്മാർത്ഥമത യുടെ വരികൾ. ഒരുക്കമുള്ള കവിത.

മധു ആലപ്പടവിൽ ബൗദ്ധാധനം ഹൃദയത്തോടെ ബുദ്ധിയോ ടാണു കുടുതൽ സംബന്ധിക്കുന്നത്. മുക്തിപമം താണ്ടുന്ന ഭിക്ഷജവായ പമികൾ കല്ലിൽ ജൂലയാണ്. രാജധാനിയുടെ ഓർമ്മ ഇപ്പോഴും മുറിവുകളായി ചീണ്ടാലിക്കുന്നു. കിനാവുകൾ മരിക്കുന്നു. നഗരക്കാഴ്ച കൾ കല്ലുകളെ വേദനിപ്പിക്കുവോൾ ശരണത്രയവുമായി ഭിക്ഷയ്ക്കു കൈനിട്ടുകയാണു സത്യം. ചിന്താ ഭാണ്ഡവുമായിതെന്തെങ്കുന്ന ഭിക്ഷ ബോധിവുക്കാത്തിൽത്തുണ്ടിയാടുന്ന കരിനിംചൽ മാത്രം.

വൃത്തബസമില്ലാതിരുന്നിട്ടും ഭിക്ഷവാം പമികൾ എന്നും രാജധാനിയുറങ്ങും രാത്രി എന്നും മറ്റും പ്രയോഗിക്കുന്നത് അങ്ങനെ പരഞ്ഞാലേ കവിതയാവു, അല്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെ പരഞ്ഞാൽ കവിത യാവും എന്ന തെറ്റായ ധാരണ വെച്ചു പുലർത്തുന്നതു കൊണ്ടാവണം.

നീലസേരുർ മധുസുദനൻ നായരുടെ വെറുമൊരു പോഴനെന്ന കവിതയിൽ ആധുനികതയും കവിതയും സമരസപ്പട്ട പോകുന്നു. വിരുദ്ധനാരുകൾക്കിയതു ഗുരുവിനു വേണ്ടിയാണെന്നാണു ശിഷ്യർ പരഞ്ഞത്. അവിടെച്ചുന്നപ്പോഴോ ഗുരുവിനു വിളവുകാരനാ വാനായിരുന്നു നിയോഗം. ഇലക്കെട്ട് ശിഷ്യനാണുകയിൽ പിടിപ്പിച്ചത്. തിരിഞ്ഞു നടക്കുവാൻ നോക്കിയപ്പോൾ വാതിലുകൾ അടഞ്ഞിരി യ്ക്കുന്നു. സ്വന്തം പ്രാഭവം കാണിക്കയാണു ശിഷ്യർ ഉദ്ദേശ്യമെന്ന റിയാതിരുന്ന ഗുരു പോഴൻ തന്നെ.

തങ്കൻ പി. തൊളിക്കോട് ഓർക്കിയുകളെ സാഹിത്യത്തോടു പമിക്കുന്നു. കൂസിക്കുകളുടെ സങ്കേതപമത്തിൽനിന്ന് കാലപനികതയുടെ സുപ്പനലോകം കടന്നുവന്ന ഓർക്കിയെ ആധുനികോത്തരതയുടെ ദടരല്ലിൽ പുതിരിക്കുന്നു. വിവിധയിനങ്ങൾ, വിവിധവർണ്ണങ്ങൾ, വിലോഭനങ്ങളുടെ അരകൾിലും അവിടെയുണ്ട്, കാലപരണാപ്പട്ട ഇന്ത്രപ്രസ്ഥവും, വറച്ചിയിലിട്ട് മനസ്സ് ഓർക്കിയുകളെപ്പാതിയുന്നു. വിശുദ്ധിയുടെ അശാന്തിഗീതമെന്നതിനെ വിലയിരുത്താം. അതിൽ അസംഖ്യം മുഖങ്ങൾ തെളിയുന്നു, സ്വദേശിവിദേശിദേശമെന്നു. അതു സന്ദേശകാവുമാണ്, വിലാപകാവുമാണ്, സ്വാഗതം പറയാനും വിഡച്ചാല്ലുവാനും ഓർക്കിയുകൾ തന്നെ രംഗത്തുവരുന്നു. അതിനു ശവഗസ്യവുമുണ്ട്. വിത്തും കൈകേണ്ടാട്ടും തേടിപ്പറിന്ന പക്ഷിയുടെ കല്ലിരും അതിൽ കണ്ണടത്താം. വർത്തമാനകാലം അതിനുവരുതിയുടെ സമയം. ശുശ്ചകപ്രണയത്തിൽ ചതുരം ചമയങ്ങളായി അത് ഒരും ഒരും പേശാക്കേണിൽ വെയ്ക്കാൻ മാത്രമാണ് ഇന്നതുപകർക്കുന്നത്. എഴുത്തുകാരനാക്കെട്ട് അകർമ്മണ്യതയുമായി അതിരെ മുന്പിലെ കാവല്ക്കാരൻ മാത്രം.

ആശയാവിഷ്കാരത്തിൽ കവിപുലർത്തുന്ന പുതുമ ശ്രദ്ധയ മാറ്റിട്ടുണ്ട്, ചിന്താസൃഷ്ടിയും.

പി. വിജയകുമാറിൻ്റെ ആകാശങ്ങളിൽ ആകർഷകമായ ഒരു ശീലുണ്ട്, കുട്ടികൾക്കു രൂചിച്ചേക്കും. സൈബർ മാടവും ആകാശങ്ങളിൽ മെയുന്ന യന്ത്രങ്ങളും ശാസംകിട്ടാതെരിയുന്ന പെരിയാറു മുണ്ണക്കിലും പൊതുവെ അത് ആകാശത്തിൽ നിന്നു കുട്ടിക്കവിതകളുടെ ഭൂമിയിലേയ്ക്കുള്ള ഓരോക്കമാണ്.

വി. പദ്മാവതിയുടെ അത്താണി വെയിലും മശയും മൺതും സഹിച്ച് ഭാരമിറക്കാൻ തെന്തേ മുതുകു സൗജന്യമായിക്കൊടുക്കുന്ന, ഹൃദയം കല്ലാക്കി അപ്രോഡാത്രം നില്ക്കുന്ന, പരോപകാരിയുടെ ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. തുാഗികളുടെ നിരയിൽ അത്താണിയുടെ പേര് കാണില്ല. തന്നെ വാഴത്താനാരെയും അത്താണി എൻപ്പുടെ തത്തിയിട്ടില്ല. അതിനു പുരസ്കാരങ്ങളും ലഭിക്കുന്നില്ല. അനാവശ്യമായ ഇതിനെ തട്ടിമാറ്റണമെന്നാണ് ഇന്നു നഗരവീമികൾക്കാഗ്രഹം പുമ്പേറ്റാൻ ലോറികളുള്ളപ്പോൾ അത്താണിയെ ആരോർക്കാൻ ?

ആധുനികതയോന്നും അവകാശപ്പെടാനില്ലാത്ത, എന്നാൽ സുചി പഴയതിൽ നിന്ന് അല്പം പുതമയിലേയ്ക്കുചൊയ്യാനാഗ്രഹിക്കുന്ന കവിത എന്നു ഇതു വരികളെ വിലയിരുത്താം.

വിഷ്ണുപദാദിൻ്റെ അവസരവാദി ആശയപരമായി ആധുനികതയോടുകൂടുന്നു. ഓന്നിച്ചുണ്ടായിരുന്നവൻ മലമുകളിലെത്തിയ പ്രോൾ കല്ലായി, കാട്ടിലെത്തിയപ്രോൾ മരമായി, പുഴയിൽപ്പോയപ്രോൾ ജലമായി. അവസരത്തിനൊത്ത് അവൻ മാറുന്നു, അതിലെപ്പറ്റിയിൽ അവനില്ല.

ഹരി അനന്തകുമാർ രണ്ടു ചെറുകവിതകൾ ഒരുക്കിയിരിക്കുന്നു. രൂപകങ്ങളിൽ ഒരു നദിയിൽ അടുക്കളെയും തറവാട്ടിൽ മുത്തപ്പും തെളിഞ്ഞതുനില്ക്കുന്നു. അടുക്കളെ ഒരു ചതുരന്തി എന്നു പറഞ്ഞു കൊണ്ടാണു തുടക്കം. അവിടെ പാത്രങ്ങൾ വണ്ണികളും, സപുണ്ണുകൾ മത്സ്യങ്ങളും, ചിരവകൾ ചീകരിക്കളുമാണ്. കരിപിടിച്ച അട്ടം ആകാശം. ജാലകം തുറക്കുന്നേം മേലത്തിന്റെ ചില്ലവന്നു തൊട്ടുരുമ്പുന്നുണ്ട്. വാതിലാക്കട തിരയടിക്കുന്ന കടലിലേക്കുള്ള അഴിമുഖമാകുന്നു.

തറവാട്ടിൽ കണ്ണതിപിഴിഞ്ഞ നിലാവുചുറ്റി വെളിച്ചും അളന്നുചികി മുത്തപ്പും കുട്ടിക്കുടുന്നു. മഴിൽ നിന്നു പഴമയുടെ ശസ്യം കണ്ണമിഴിക്കുന്നു. മുറുക്കിച്ചുപ്പിച്ച തെച്ചിക്കുലകൾ കമ്പറിയുന്നു. വാവൽ തുങ്ങിയ മോന്തായം പോലെ ഓർമ്മകൾ. പടവുകൾ നിരയെ പെരുമാറാത്തിന്റെ പുപ്പലും, കാടുംപടലും.

കോറലുകളിലും രണ്ടുചിത്രങ്ങൾ ആനന്ദകുമാർ വരച്ചിരിക്കുന്നു. പായംതേച്ചു കൂടുതൽ വികസിപ്പിക്കാവുന്നതാണു പ്രമേയം.

അവിടന്നല്ലെങ്കിൽ വാസ്യദേവൻ ഒരു ചെറുനാളത്തെക്കുറിച്ചു പറയുന്നു. പെരുമഴയ്ത്തും പൊലിഞ്ഞുപോകാതെ കത്തിജ്ഞലിക്കുന്നതാണത്. മനുഷ്യൻ്റെ ചിരാർജ്ജിത്സംസ്കാരം തന്നെ ആ നാളം. അതു കൊടാതെ നില്ക്കാൻ വേണ്ട എല്ലാ ഹൃദയത്തിലാണു സുക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. പുക പരത്താതെ അതു ജാലിച്ചു തന്നെ നില്ക്കണമെങ്കിൽ പണിയാണ്. മനുഷ്യൻ്റെ ഹൃദയത്തിലിപ്പോൾ നിറച്ചിട്ടുള്ളതാക്കട്ട ഇതിനെ ഉള്ളിക്കെടുത്താനുള്ള ഒക്തര്യവും ഇരുളും മാത്രം. ഇവയെ പുറത്തുള്ളുകെ എളുപ്പമല്ലക്കില്ലോ അതിനുകഴിയുടെ എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുകയാണു കവി.

പുതുമയില്ലാത്ത ഒരു ചെറിയ പ്രമേയം. ശ്രേണിയില്ലോ പുതുമയില്ല. വാക്കുകളുടെ മിതവ്യത്യാസിലവും കഷ്ടി തന്നെയെങ്കിലും രഹാർജ്ജവവും പരമ്പരാഗതമായ ഒഴുക്കുമുള്ളതുകൊണ്ട് മടപ്പിക്കില്ലോ.

പി. ഹരികുമാർ ചെരുപ്പിനെപ്പറ്റിപ്പറയുന്നു. തള്ളവിരൽ നിലത്തുഭോടുമാർ തേണ്ട ചെരുപ്പൊന്നു തുന്നിപ്പറിയാക്കണം. ആവശ്യം തന്റെതല്ല ഭാര്യയുടെയും മകളുടെയും. ഒപ്പം നടന്നെന്തൊൻ കഴിയുന്നില്ലെന്നത് അവരുടെ പരാതിയാണ്. ചെരുപ്പുകുത്തിയുടെ മുന്നിൽ പലതരം ചെരുപ്പുകളുടെ വലിയ തിരക്ക്. ഓരോന്നായി സുചിക്കുത്തി തട്ടിമുട്ടി കേടുപാടുതീർത്ത് അയാൾ മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നോ ഉടമസ്ഥൻ്റെ കല്ലുകളിൽ തിളക്കം. നന്നാക്കാൻ പറ്റാത്തവ മുലയിലെ പെട്ടിയിലേക്കു വലിച്ചേരിയുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായാൾ. ഒടുവിൽ കവിയുടെ ഉംഗമത്തി. ചെരുപ്പഴിച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ മനസ്സിലേയ്ക്കൊടി കയറിയതിൽ മനുഷ്യാനീ മണ്ണാകുന്നു എന്ന സുചനയു മുണ്ടായിരുന്നോ? കേടൊക്കേ മുറിച്ചുമാറി പുതിയ തോലാട്ടിച്ച് മടക്കിത്തരുന്നോ ചെരുപ്പു വെദ്യും പറഞ്ഞു: ഇതുവളരെ പഴയതായി. ഇതിട്ട് ഇനി കയറ്റം കയറ്റുത്, വഴുക്കലിൽ നടക്കരുത്. ഇനി കേടുവന്നാൽ ആ പെട്ടിയിലേയ്ക്കു യേണ്ടിവരും.

ചെരുപ്പ് എന്ന പ്രതീകത്തിലുടെ മനുഷ്യൻ്റെ ദൈഹികമായ കേടുപാടുകളുണ്ടിച്ചും നേരെയാക്കാൻ പറ്റാതായാൽ പെട്ടിയിലേയ്ക്കു നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ചും തന്നെയാണ് വൃഞ്ജിപ്പിക്കുന്നത്. അതിനാവധ്യമായ വാക്കുകൾ മാത്രം ചേർത്തിരിക്കുന്നു എന്നത് ഇതിലെ കാവ്യംശം.

പുട്ടിക്കിടക്കുന്ന തന്റെ ജനഗൃഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിന്നപ്പോഴുണ്ടായ പുർവ്വകാലസ്മരണകളെ സംസ്കൃതത്തിലാക്കിയിരിക്കുന്നത് കെ. രാമകൃഷ്ണവാരിയർ. ശ്രാമത്തിലെ വീട്ടിൽ ആരും താമസമില്ല. എല്ലാവരും പട്ടണത്തിലേയ്ക്കു ചേക്കേറിയതാണ്. താൻ ഇവിടെയാരു പരിചിതൻ. ചിതൽ തിനുകഴിയാതെ കുറച്ചുഭാഗമാണു പുട്ടു സംരക്ഷിക്കുന്നത്. എല്ലികളും പുച്ചകളും നരചീരുകളുമാണവിടെ വാസം. മുറ്റത്തു ചവറിലെ പരന്നു കിടക്കുന്നു, ഗൃഹത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ കവനക്കുമ്പോൾ

സ്ഥിതിയോർത്തു മരം പൊഴിച്ച കണ്ണിൽ പോലെ. തുളസിത്തറയും പാന്പിൻകാവും ശ്രോച്ചാവസ്ഥയിലായിരിക്കുന്നു. ഉറ ഉഞ്ഞിയുപേക്ഷിച്ച് പാന്പുകളുടെ സ്ഥലം വിട്ടിരിക്കുന്നു. ഗൃഹസംരക്ഷണച്ചുമതലയിൽ നിന്നു മുക്തരാണമല്ലാ അവതിപ്പോൾ. രാത്രി മുങ്ങകളുടെ ശബ്ദവും നായ് കളളുടെ ഓരിയും മാത്രമേ അവിടെ കേൾക്കു. വീടിന്റെ ഉള്ളിലേയ്ക്കു നോക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകിലും ഇരുട്ടിൽ ഒന്നും കാണാൻ വയ്ക്കുകയും നടന്നിരുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ, പുജാഗൃഹം, എല്ലാം വ്യക്തമായിക്കൊണ്ടു. മുത്തയ്ക്കിയും അമ്മാമനും കട്ടിക്കണ്ണുട വെച്ച അമ്മയും, കൺമുനിലെത്തി. സ്വപ്നത്തിൽ നിന്നുണ്ടാക്കപ്പോൾ അയൽവക്കത്തെ ബാലനാണു മുന്നിൽ 'എവിടനാ' എന്നയാൾ ചോദിച്ചു, ഇവിടെ നിന്നുതന്നെ എന്നായിരുന്നു ആഗതൻ കൊടുത്ത മറുപടി.

പുട്ടിന് 'താലാ' എന്നു ഹിന്ദിയിൽ പറയും. അതിൽ നിന്നാവാം താലശസ്യം ആ അർത്ഥത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചത്. ഭിദ്യുതേ കഴിഞ്ഞ ഇതി എന്നുവരുവോൾ ഏകാരം ലോപിച്ച് 'ഭിദ്യുത ഇതി' എന്നാവും. നിശി എന്ന വാക്കു സ്ക്രൈലിംഗമാകയാൽ 'നിശി സമാഗതാധാരം' എന്നേ വരുക്കമാണ് ഒന്നക്കാൾ എന്നതിൽ ആദ്യത്തെ വിസർജ്ജം പിന്നാൽ നകാരമാകയാൽ ഉച്ചരിക്കേണ്ടതില്ല. 'കമാഞ്ഞെനകാൾ' എന്നേ വേണ്ടും.

അങ്ങുവെവദ്യൻ വെവദ്യമംം ചെറിയ നാരായണൻ നമ്പ്യതിരിയുടെ ശൈവം പഴയരീതിയിലുള്ള ശിവസ്തുതി. ശാർദ്ദുലവിക്രീഡിതത്തിൽ വ്യത്തം തെറ്റാതെ എഴുതിയ കുറച്ചു ശ്രോകങ്ങൾ.

●

ഇരുപ്പേലും സഞ്ചി കക്ഷത്തിലും, മൊരു തടിയൻ
 പുസ്തകും കയ്യിലും, ഞാൻ
 വീംബന്താൻ വെന്നി നീങ്ങാം തെരുവിൽ - ഉടനതാ
 പെടു കണ്ണിനു മുന്നിൽ
 കോടകാർവ്വേണി മനം കളഞ്ഞതി, എനി -
 കുളം മാർഗം മുടക്കാം -
 ട്രവർട്ടേക്ക് ചെയ്യുവാനില്ലിടമിവിട - ഇതാ -
 സാമ്പത്തം ലഘംഗം.

(ഓവർട്ടേക്കിനിടം കിട്ടി -
 ഡിട്ടും പിന്നിൽപ്പുതുണ്ണി ഞാൻ
 അക്കാരും വിസ്തരിക്കാതെ
 അനുഷ്ടുപ്പിലോതുകുവേൻ.)

പി. നാരായണക്കുറുപ്പ്

സംഗീതവും കവിതയും തമിലുള്ള ആദിമഖനം മലയാളകവി തയിൽ നിലനില്ക്കുന്നുവെന്നതിൽ ലോകത്തിൻ്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും ശ്രീസിലവത്തിയ പല കവികളും ആഴ്വാദിച്ചുവെന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ വന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും കവനക്കുമുണ്ടി പത്തിൽ വന്ന കവിതകൾ മുക്തച്ചുവെള്ളിലാണ്. ഗദ്യത്തിൽ കവിത നിബന്ധിക്കാനാവിശ്ലേഷണം, അല്ലെങ്കിലും സംഗീതം കലർത്തുന്നത് കവിക്കു സൗകര്യവും ആസ്വാദകനു രൂചികരവുമായിരിക്കും എന്ന സുചിപ്പിക്കാനുദ്ദേശിച്ചുള്ളൂ. ഗദ്യത്തിലാം വുന്നോൾ ഓരോ വാക്കിലും കവിതയുണ്ടാവണം. അല്ലെങ്കിൽ മുഴച്ചു നില്ക്കും. വൃത്ത ബോധമുറച്ചുകിട്ടാൻ ശുപാരാഞ്ഞൾ ധാരാളമായി തന്നെ ചെയ്താലേ പറ്റു എന്ന അസ്വാദകരുമാണ് ആയുനികരെ അതിൽ നിന്നു പിന്തിപ്പിക്കുന്ന പ്രധാന ഘടകം.

എൻ.കെ. ദേശം വുത്തനിബഹമായിട്ടാണ് സാധാരണ എഴുതാ രേഖിലും സുരൂൻ്റെ മരണം ഗദ്യത്തിലാണ്. കുറച്ചു വാചാലതയുണ്ടും കവിതയായിത്തന്നെ അതു നിലനില്ക്കുന്നു എന്നെന്ദുത്തുപറയണം. വരയ്ക്കൽ ബീച്ചിലായിരുന്നു സുരൂൻ്റെ മരണം. അസ്തമയമാണെന്നെ ആദ്യം കാണികൾ കരുതിയുള്ളൂ. പക്ഷേ അതു മരണം തന്നെ യായിരുന്നു. പിന്നെ പകൽ പുലർന്നില്ല. എങ്ങും കരുപ്പുകൂടിക്കുടിവന്നു. സുരൂൻ്റെ പരിണതപരമാണെന്നു യർച്ചിച്ച പണ്ട് ക്ഷുഡാർത്തനായ ഒരു കുരങ്ങൻ അതിനെ തിനാൻ മുകളിലേയ്ക്കെടുത്തുചാടി. ഇന്നേൻ്റെ വജ്രായും അവൻ്റെ താടിയെല്ലിനു കേടുവരുത്തിയെങ്കിലും ബാലചാപല്യമുള്ള കുരങ്ങെന്ന സുരൂൻ്റെ കൈവിട്ടില്ല. അറിവിനുള്ള വിശപ്പാണവനെ നാറിഞ്ഞ സുരൂൻ്റെ ആ ബുദ്ധേക്ഷിതനെ വ്യാകരണവും നിരുക്തവും സമസ്തശാസ്ത്രങ്ങളും പഠിപ്പിക്കാൻ തയ്യാറായി. മുന്നോട്ട് അതിവേഗം പായുന്ന വെളിച്ചത്തിനു മുമ്പിൽ അതിലേക്കുതന്നെ ദൃശ്യിയുന്നി പിന്നിലേക്കു നടന്നുകൊണ്ടു കുരങ്ങൻ എല്ലാ വിദ്യകളും അഭ്യസിച്ചു. കേട്ടിനെത്തതിയ മറ്റു കപികളും പഠിച്ചു കവികളായി. ഇപ്പോൾ പക്ഷേ വിശപ്പിന്റെ സ്വരൂപം മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത് അറിവിനുവേണ്ടിയുള്ളതല്ല. കോടികൾക്കും പദ്ധതികൾക്കും വേണ്ടിയുള്ളതായിരിക്കുന്നു. സുരൂൻ്റെ മരിച്ചതോടെ ഭൂമിയിൽ പലമാറ്റങ്ങളും സംഭവിച്ചു. വാക്കുകൾക്കെതിരെ താഥാനെന്ന മർക്കടമുഴ്ചി വിട്ടില്ലോ എന്നു ചോദിച്ചപോലെ പദ്ധതിനും ദിക്ഷ ഇന്ന് അനാവയ്യവസ്തുവായിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പഠനങ്ങളും കണ്ണെത്തലുകളും ദുരദർശനകൂശങ്ങളായി അതിലെ മെഡാസീറിയൽ എന്ന പദ്ധതിലെണ്ണായുണ്ടും. സുരൂനിലും കമ്പ്യൂട്ടർ പ്രതിക്രിയ കളക്കരേക്കൾ കണ്ണെത്തൽ ചെയ്യുന്നതിൽ രാകാനെന്നതിയ അരങ്ങളെയും വിശ്വാസാനെന്നതിയ രാഹുകേതുകളുടെ ദിശയ്ക്കുള്ള സുരൂൻ്റെ രാക്കിമിനുകൾ.

സുര്യനിൽ മരിച്ചതു എന്തുവിൽക്കാവിൽ വാരിയത്തെ കൂഷ്ഠം വാരിയരായിരുന്നു എന്നിടത്തു കവിത രണ്ടാംലട്ടത്തിലേക്കു കടക്കുന്നു. കുറ്റാക്കുറ്റിരുട്ടത്തു നിന്നുകൊണ്ട് ചിലർ വിളിക്കുന്നുണ്ട്: വാർരേ വിള കുവിടെ? വാർരെവിടെ? കവിതയുടെ സുര്യൻ തികച്ചും മേലമുക്കതന്നു കുകയാണിവിടെ. വാരിയരുടെ വിളക്കത്തായിരുന്നുവള്ളും എന്നോണ്ടേ അത്താഴം. ഇപ്പോൾ വിളക്കില്ല വാരിയർ തന്നെ അസ്തമിച്ച സമിതിക്ക് ഇനി വിളക്കും വെളിച്ചവും പ്രതീക്ഷിക്കേണ്ടതുമില്ല.

പി.എം. നാരായണൻ മലമുകളിൽ ഒരു രാത്രി' എന്ന കവിത യിൽ കൊത്തിക്കുള്ള യേജേ മുഴ കുളുണ്ട്. മലമുകളിൽ വിശാലമാം വിശ്രാന്തി എന്ന ആദ്യവാചകത്തിൽത്തന്നെ അസ്വാസ്യം. വിശ്രാന്തിയെ വിശാലമെന്ന വാക്കുകൊണ്ടു വിശ്രഷ്ടിപ്പിച്ചതിൽ ഭാവപരമായ മേരക താന്നും ഇല്ല. സ്ഥലിഷ്ടമാം പാറക്കെട്ടുകളും മറ്റൊരു മലയുടെ ഒരു ചെറുവിവരണമുണ്ട്. കുറെ ചെറുചെടികളുടെ പേരുകളായി കുന്നിണ്ണേ ചിത്രം മനസ്സിൽ വരയ്ക്കാനാവാതെ വാക്കുകൾ അവശ്രഷ്ടിക്കുന്നു. വ്യഞ്ജിക്കുന്ന പ്രസാദമായി ഭൂമിയും വാനും എന്ന വരി വ്യാവ്യാമി ചെട്ടുകേണ്ടിവരും.

തന്റെ നന്ദി Another Life എന്ന ഇംഗ്ലീഷിലെഴുതിയ വരി കൾ കവിത ഭാഷയ്ക്കുതീരനാണ് ഒരിക്കൽക്കുടി തെളിയിച്ചുകൊണ്ട് ജാടകൾക്കപ്പുറത്തുള്ള കവിത ആസ്വദിപ്പിക്കുന്നു.

സ്ത്രീകൾ കോലായയിൽ കുത്തിയിരുന്ന് അനേകാനും തലയിൽ പേരിൽ നോക്കാൻ അപരാഹ്നങ്ങൾ ചെലവഴിക്കുന്നോൾ സന്ധ്യകൾ കുട്ടികളെ ഉള്ളടാനും കുപ്പിവിളക്കത്ത് അവരെ പാടിയുറക്കാനും വിനിയോഗിയ്ക്കുന്നു. രാത്രിയുടെ ബാക്കി അവർ സന്തം പുറം വീട്ടിലെ പുരുഷ നാർക്ക് ഏകത്തരിപ്പുമാറ്റാനും കാൽക്കൊണ്ടു തൊഴിക്കാനുമായി വിട്ടു കൊടുക്കുന്നു, അബ്ലൂഫിൽ അർഖന്ദശമാക്കി പരുപരുത്ത മരക്കെട്ടിലിനു കുട്ടാക്കുന്നു. കാകകളും സ്ത്രീകളും രൂമിച്ചാണ് പ്രഭാതത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്യുന്നത്. സ്ത്രീ പിന്ന ആടുപുതുന്നു, ചേറിക്കൊഴിക്കുന്നതോടൊപ്പം മുറത്തിന്റെ പുറത്തു തട്ടാൻ അഞ്ചുവിരലുകൾ എപ്പോഴും പ്രവർത്തന നിരതമായിരിക്കുന്നോൾ രണ്ടുവിരൽ അരിയിലെ കല്ലുപെറുക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്നു. ആ കല്ലുകൾ കുന്നുകുടുന്നത് അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ. രണ്ടുവിരൽക്കാണ്ടക്കിലും അവരെ സ്വപ്നിച്ചാശസ്ത്രിപ്പിക്കാനാരുമില്ല.

ദുഃഖപുത്രിയായ ഒരു കുടുംബിനിയുടെ ചിത്രം കുറച്ചു വാക്കുകളിൽ സമർത്ഥമായി, ഹൃദയസ്പർശിയായി ഇവിടെ അനാവരണം ചെയ്യപ്പട്ടിരിക്കുന്നു, അധികം ചായകുട്ടുകളില്ലാതെ, ചുരുക്കം കോറലുകളില്ല.

എ.എ.എ. സചീന്റെ 'ജതുസംഹാരം' എന്ന നാടകം കവിതയോടൊത്തിരിക്കുന്നു. നാടകാന്തം കവിതയോടു എന്നുണ്ടെങ്കിലും ആധ്യകിക നാടകവും കവിതയും രണ്ടു വഴിക്കാണു നീങ്ങുന്നത്. ഭാഷ അറിയാവുന്ന എല്ലാവരിലേക്കും എത്താൻ വേണ്ടി എഴുതപ്പെടുവോൾ നാടകത്തെ കവിതയോളം കുറുക്കാനാവില്ല. കവിതാഗാത്രത്തിൽ അധികപ്പറ്റുന്ന വിലയിരുത്തപ്പടാവുന്ന പലതും നാടകത്തിൽ വന്നുചേർന്നിരിക്കും. രൂപത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകാണഡാണിങ്ങനെ.

കെ.പി. നാരായണപ്പിഷാരോടിയുടെ കാളിദാസഹൃദയം എന്ന ശ്രദ്ധമത്തിൽ കാളിദാസന്റെ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് അഭ്യൂഹരൂപത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ അപ്പൂരം സ്വികരിച്ചുകൊണ്ടാണ് സചീന്റെ ഈ നാടകം എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. പിഷാരോടി മാറ്റുരുടെ കവിതയെന്നു തന്നെ ആ ലേഖനത്തെ കണക്കാക്കാം. അതിനെ ഉപജീവിക്കുവോൾ ആധ്യമർണ്ണം കുടുകയാണ്. കാളിദാസന്റെ മരണം മുതലായ ചുരുക്കം ചിലതുമാത്രം സ്വന്തമായിച്ചേർത്ത ഈ നാടകത്തെ ഗുരുദക്ഷിണായായാണു സചീന്റെ സകലപിക്കുന്നത്. ഗുരുവിനും ശിഷ്യനും ഒരുപോലെ മേരയിയറ്റുന്നതാണല്ലോ ഈ വിശദീകരണം.

പതിനഞ്ചാം റംഗം കുമാരസംഭവത്തിലെ ശിവപാർവ്വതിമാരുടെ കൂടിക്കാഴ്ച പോലെത്തന്നെയാണാരുക്കിയിരിക്കുന്നതെന്നതു പ്രത്യേകിച്ചും ആസ്വാദ്യമായി. ഭോജരാജാവിന്റെ മകളായ ഗൗരിക്കു കാളിദാസനോടു പ്രേമം തോന്തിയെന്നും അതിൽനിന്നുവരെ വേർപ്പെടുത്താൻ വിക്രാമാഭിത്യരാജകുമാരൻ കാളിദാസനെ ദേശാടനത്തിനയച്ചു എന്നുമാണ് കമാഡാഗം. ശ്രമനോരമധായ ഗൗരി മഹാകാളക്ഷ്മിത്രത്തിൽ തപസ്സു തുടങ്ങി. വാശിക്കാരിയായ അവളുടെ ജീവൻ രക്ഷിയ്ക്കാൻ കാളിദാസനെ കണ്ണുപിടിച്ചുകൊണ്ടുവരുകയേ ഗതിയുള്ള എന്നായപ്പോൾ വിക്രാമാഭിത്യൻ വിഷ്ണുദാസൻ എന്ന വിശ്വസ്തനെ കാളിദാസനെ തെടിപ്പിടിച്ചുത്തിക്കാൻ നിയോഗിക്കുന്നു. ഫിമാലയ പ്രാന്തത്തിൽ വെച്ചാണു കവിയെക്കാണാനായത്. ഗൗരിയുടെ കർന്നപരസ്യിനെക്കുറിച്ചും രാജാവിന്റെ രോഗാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയും മനസ്സിലായപ്പോൾ കാളിദാസൻ മടങ്ങാൻ തയ്യാറായി. തലയും താടിയും നീണ്ട കണ്ണാൽ തിരിച്ചറിയാൻ പറ്റാത്തമ കീലായ കാളിദാസൻ ഗൗരിയുടെ തപഃസ്ഥാനത്തെത്തുന്നു. അവർക്കാലെ മനസ്സിലാവുന്നില്ല. പാർവ്വതിയുടെ പ്രേമദാർശ്യം അറിയാൻ ശിവൻ വന്നതുപോലെത്തന്നെ റംഗം. അഹട്കിയാർത്ഥം സുലഭം സമിൽക്കും മുതലായി ചോദ്യാത്മരങ്ങൾ കുമാരസംഭവത്തിലേതു തന്നെ. അബ്ലൂക്കിൽ ഈ യമാർത്ഥം സംഭവം കവി കുമാരസംഭവത്തിലേക്കു പകർത്തി എന്നാണല്ലോ ഉദ്ദിഷ്ടം. തിരിച്ചറിഞ്ഞതോടെ വിവാഹം എന്നു സുചന. ഗൗരിയായി ചെറുതായെന്നു പിണ്ണങ്ങി ഗണികാഗ്നഹത്തിലെത്തിയ കാളിദാകവനക്കാരുമാരി

സൻ അവിടെ തന്റെ കാമുകിയായ പ്രിയംവദയുടെ മുഖ്യായയുള്ള ഒരു നർത്തകിയെക്കണ്ടതുനു. അവൾ പ്രിയംവദതന്നെയാണെന്നും തന്റെ തുമാത്രമാണെന്നും വിജിച്ചുകൂവി വഴക്കേണ്ടാക്കുന്നതിനിടയിൽ രാജഭ ടമാറിൽ നിന്നു കുത്തേറു കാളിഭാസൻ മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് താൻ മിന്ന ലേറ്റ് പ്രിയംവദതനെ എന്നു പറഞ്ഞ് നർത്തകി ഒപ്പം കുഴങ്കു വിഴുന്ന താണു നാടകാന്ത്യം.

അച്ചടിപ്പിശകിനെപ്പറ്റിയുള്ള പത്രാധിപരുടെ വിഗ്രാകരണം കാണായ്ക്കയല്ല. സംസ്കൃതത്തിലാവും അച്ചടിപ്പിശകു വല്ലംതെ വിഷമിപ്പിക്കും എന്നതുകൊണ്ടു പറയേണ്ടിവരുന്നു. കുടുതൽ ശ്രദ്ധി യ്ക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. നാടകത്തിൽ പലസ്ഥലത്തും സ്വലിത അഡ് വന്നുപെട്ടിരിക്കുന്നു.

കാ തും ബാലോ? കാണ്ണുമാലാ, കസ്യാഃ പുത്രീ? കനകലതായാഃ കിം വാ ഹസ്തേ? താലീ പത്രം, കാ വാ രേഖാ? ക വ ഗ എ എന്നാണു ശരിയായ രൂപം. ബ്രഹ്മൻ ശബ്ദം നകാരാനമാകയാൽ സമസ്ത പദമാവുമോൾ ബ്രഹ്മവിഷ്ണുമഹേശരനാർ എന്നാവും. വുമാ സുജൻ സായണമായണ്ണ ച എന്നതു സുജൻ എന്നായിക്കാണാം. സുകവേശ ശബ്ദ സൗഭാഗ്യം എന്നതിലെ വിസർജ്ജം വിട്ടുപോയിരിയ്ക്കുന്നു. കവിർദ്ദേശത്തി എന്നതിലെ വി ദീർഘാനമായതും കണ്ണു. ശരീരബലഃ പ്രമമാശമോ യമാ എന്നതു ബന്ധഃ എന്നായിട്ടുണ്ട്. പ്രഗല്ഭ വാക്ക് എന്നതിനു പ്രഭാസമായി സംസാരിക്കുന്നവനെന്നല്ല സമർത്ഥമായി സംസാരിക്കുന്നവനെന്നാവും ശരി. കർത്തുവന്നതെ ക്രമേണ എന്ന ഉല്ലുത ഭ്രൂക്കത്തിൽ ‘കു’ എന്ന അക്ഷരം വൃത്തപ്പിശകിനു കാരണമാകുന്നു. കുടക്ഷരമാകയാൽ അതു ‘ത്ര’ യെ ശുരൂവാക്കും.

ഈ ലേവകൻ കഴിഞ്ഞ ലക്ഷ്മതിലെഴുതിയ ലേവനത്തിൽ വന്ന ചില അച്ചടിപ്പിശകളും തിരുത്തിയില്ലെങ്കിൽ അർത്ഥമോധം നഷ്ടപ്പെടും. അവസാനവണ്ണികയിൽ “ദക്ഷിണാദിശി എന്നതു തെറ്റു തനെ. അസ്ത്രുത്തരസ്യം ദിശി എന്നതു പ്രസിദ്ധമാണെല്ലോ” എന്നാണു വേണ്ടി തിരുന്നത്.

കത്തുകൾ

രാമകൃഷ്ണൻ മാഷിന്,

ഇള്ളിൽനെറ്റ് ലേവനം അസ്സിൽ. കമ്പ്യൂട്ടർ നിരക്ഷരനായ എനിക്കും ചിലതെല്ലാം മനസ്സിലായി. ലേവകനും പത്രാധിപർക്കും അഭിനന്ദനം.

സ്നേഹപുർവ്വം
ഡോ. കെ.എസ്. രാധാകൃഷ്ണൻ, ഏറ്റവും

ബഹുമാന്യമിത്രമേ,

അഭിനന്ദനങ്ങൾ. അവാർഡു നിരുത്തലാക്കി അവാർഡു പ്രദയത്തിനെ തിരെ പ്രതികരിച്ചത് ഡീരമായ നടപടിയാണ്. എൻവിയുടെ പാരമ്പര്യത്തിന് ചേർന്ന നടപടിയാണത്. ഗൗരവപൂർവ്വമായ സാമീത്യ കൃതികളുടെ പ്രകാശനമായിരിക്കേണ്ട ട്രസ്റ്റിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുൻസ്ഥാനത്ത്.

വിജയാംശസ്കർ

സ്നേഹാദരപുർവ്വം
ചേപ്പാട് സോമനാമൻ, മുംബൈ

പ്രിയപ്പേട്ട ശ്രീ രാമകൃഷ്ണൻ മാഷിന്,

‘കവനക്കമുഖി’ (10)കിട്ടി. പ്രസിദ്ധീകരണം നിന്നുപോകുമ്പോൾ എന്ന യെപ്പേട്ടിരിക്കേണ്ട ലക്ഷം കിട്ടുന്നത്. ഇനി ഇത് തുടരുമെന്ന് ഉറപ്പായി. ഏതായാലും ഒക്ടോബർ കഴിയായിപ്പുകയാതെ കമലായി എതിരുകു തന്നെ ചെയ്യേണ്ട്. പകരം വെക്കാൻ മറ്റൊന്നില്ല കവനക്കമുഖികൾ. പുതിയ ലക്ഷ്യത്തിലെ സചീദാനന്ദ് കാവ്യനാടകം വളരെ നന്നായി. (പറയുന്നത് ഡിക്കാരമാവില്ലെങ്കിൽ ‘ഉജയിനി’കാരന് കഴിയാതെ പോയത് ‘ജതുസംഹാരം’കാരൻ സാധിച്ചിരിക്കുന്നു.) കാളിഭാസകൃതികളിൽ നിന്ന് കവിയുടെ മനുഷ്യൻ്റെ ആത്മസ്വത്തം കണംത്തുക ദുഷ്കരമാണ്. ആ ശമഞ്ചിൽ വിജയിച്ച കവിയെ അഭിനന്ദിക്കുന്നു.

സ്നേഹാദരപുർവ്വം
ചേപ്പാട്. മേലത്ത് ചുരുക്കശേഖരൻ, പരുന്ത്

പ്രിയപ്പേട്ട രാമകൃഷ്ണൻ,

എൻവി അവാർഡ് നിർത്തിയത് വളരെ നന്നായി. മാസിക നിർത്തരു തെന്നുണ്ട് പകേശ... വലിയൊരുപകേശയാണത്. എൻ.വി. കൃതികൾ ചുരുങ്ങിയ വിലയ്ക്ക് (വേണ്ട ഭക്തി വ്യാപ്താന്തരാട) പ്രസിദ്ധീപ്പെടുത്തി വിതരണം ചെയ്യുകയാണ് സത്യത്തിൽ ട്രസ്റ്റ് ചെയ്യേണ്ട സേവനം. പല കവിതകളും വ്യവ്യാമാത്രമാണ്.

ഡോ. അക്കവുർ നാരായണൻ, തൃശ്ശൂർ

സാർ,

പുരസ്കാരം നിർത്തിയതിനോട് വിശ്വാജിപ്പുണ്ട്. പകേശ, വാർത്തയിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന കാര്യങ്ങളോട് തട്ടിക്കുന്നോൾ ആർക്കും അനുകൂലിക്കാതെ നിർബഹാഹമില്ല.

എല്ലാ ഭാവുക്കങ്ങളും

സ്നേഹപുർവ്വം
അസീസ് താനീമുട്ട്, തിരുവനന്തപുരം.

കവനക്കുമുദി (10-ാം നമ്പർ) കിട്ടി. നന്ദി ഡോ. എം.എസ്.ടിയുടെ 'ഇൻഡ്രോനെറ്റ്'നെക്കുറിച്ചുള്ള ലേഖനത്തിലെ ഒരുവിലത്തെത്തിനു തൊട്ടു മുമ്പായെങ്കിൽ വണ്ണികയിലെത്തിയപ്പോൾ, മാർഷൽ മകലുപ്പരേണ്ട് പ്രവാചകവചനങ്ങളിലൊണ് ഓർമ്മയിൽ വന്നു. Every extension of a technology means the amputation of an older one. കൈക്കെയ്യുത്ത്, E-Mail വിദ്യയുടെ കോടാലികോണ്ടു വെച്ചിവിഴ്ത്തപ്പെട്ടു - തീരുച്ച്. എന്നാൽ മകലുപ്പരേണ്ട് മറ്റാനുകൂടി കണ്ണഭത്തി:- മരിച്ചുതള്ളിയ പഴയ സങ്കേതം, രൂഗ്രണതയ്ക്ക് ചികിത്സയായി പുനർജ്ജനിക്കും എന്ന്. മണ്ണു മെന്നത്ത് കോപ്പകളും മറ്റും നിർമ്മിക്കുന്ന കുലാലവിദ്യ 1960 കളിൽ ബെബർക്കാർഡ് ലിച്ചിന്റെയും മറ്റും നേതൃത്വത്തിൽ യുറോപ്പൻനാടുകളിൽ ചികിത്സാമുല്യമുള്ള സർഫുവ്വാപാരമായി പുനർജ്ജനിച്ചത് മകലുപ്പരേണ്ട് പ്രവചനശക്തിയെ തെളിയിച്ചു. ഈന്, പാശ്ചാത്യസമൂഹത്തിലെ ധനിക വനിതകളും മറ്റുമാണ് മൺകോപ്പനിർമ്മാണരംഗത്. സാൻബുദ്ധമത ചുടങ്ങുകളിലെ ചായക്കോപ്പകൾക്ക് വൻവിലയുമുണ്ട്. ഇതേപോലെ, വരുംകാലത്ത് കൈക്കെയ്യുത്ത്, ഒരു സർഫുവ്വാപാരമായി പുനരവത്രിക്കും എന്നു തോന്നുന്നു. ജപ്പാൻകാർ, ചെപനകാർ, അറബികൾ തുടങ്ങിയവരുടെ ലിപിവിശേഷങ്ങൾ ഇപ്പോൾത്തെന്ന “കലിഗ്രഫി”യായി കലാരൂപംകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നുണ്ടോള്ളോ.

മനുഷ്യരുടെ കൈപ്പത്തി, വിരലുകൾ എന്നിവയുടെ ചലനങ്ഞൾക്ക് മനസ്സിന്റെ സുക്ഷ്മചലനങ്ങളാട്ട് ബന്ധമുണ്ട് എന്ന് “മനബുദ്ധി” എന്ന വിഷയത്തിൽ ഇതെഴുതുന്നയാൾ നടത്തിട്ടുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ നിന്ന് കണ്ണിക്കുന്നു. നൃത്യത്തിലേയും അഞ്ചത്തിലേയും വിരലുകൾക്കാണുള്ള ഭാവപ്രകടനവും അർത്ഥവിനിമയവും കാണുമ്പോൾ അതിലോ രംഗം കൈക്കെയ്യുത്തിലെ സുക്ഷ്മചലനങ്ങളിലും അടങ്കിട്ടുണ്ടോ എന്നു ചോദിക്കാൻ തോന്നുന്നു.

എതായാലും ഒന്നു ശരി :- ഡോ. എം.എസ്.ടി പറയുംപോലെ പാശ്ചാത്യനാടുകളിലെ വിടുകൾക്കു പുറത്തുള്ള ചെറിയ തപാൽപ്പെട്ടികൾ കൾ ശുന്നുമായി വരികയാണ്. കത്തിപ്പാടാക്കെ ഇതു-മെയിൽ വഴിയ്ക്കായി കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തപാൽപ്പെട്ടികളിൽ, ജക്ക് മെയിൽ എന്നു വിളിക്കുന്ന പരസ്യക്കുറിപ്പുകളും മറ്റുംമാത്രം. എന്നെപ്പോലുള്ളവർമ്മാത്രം എത്രോ ചെറുകിടക്കിരുക്കിന്റെ പ്രഭാവത്താൽ കൈയാലെഴുതിയ കത്തുകൾ അയച്ചു കൊണ്ടെയിരിക്കുന്നു. വളളം ഒരു വശത്തെക്ക് ചെരിയുമ്പോൾ ചിലരെക്കിലും മറ്റുപ്പുറത്തെയ്ക്ക് നീങ്ങാതെ പറ്റുമോ ?

ആശംസകളാട,

ഡി.കെ.എം. കർത്താ, അമേരിക്ക

ഒരു അനന്തമായ പാരമ്പര്യം. ഒരു ഇതിഹാസം.

കോട്ടക്കൽ ആര്യവൈദ്യശാല

(Ayurveda, The Authentic Way)

ഡിവംഗതനായ വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ ദീർഘ അർശനവും മാർഗ്ഗദർശിതവുമാണ് ഈ സ്ഥാപനത്തെ ഇന്നത്തെ നിലയിലേയ്ക്ക് ഉയർത്തിയത്.

- ഇവിടെ മാറാരോഗ്യകൾക്ക് ആശാസം നൽകുന്ന ഫലപ്രദമായ നാനാതരം ഔഷധങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു.
- നവീന സാകരുണ്ടാകുട്ടിയ ഇവിടത്തെ നശ്ശിംഗ് ഹോമിൽ വസ്തി, നസ്യം മുതലായ പഞ്ചകർമ്മങ്ങളും ധാര, പിഴിച്ചിൽ, നവരകിഞ്ചി മുതലായ മറ്റു സ്ഥനേഹ-ദോഹ കർമ്മങ്ങളും നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുന്നു.
- അവഗാർക്ക് ആശാസക്രോമായ ധർമ്മാശൂപത്രി നടത്തുന്നു.
- ആയുർവ്വോ കോളേജിന്റെ നടത്തിപ്പിന്റു ധനസഹായം നൽകി ആയുർവ്വോവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രചോദനം നൽകുന്നു.
- ആയുർവ്വോത്തിന്റെ വളർച്ചകാഡി ആയുർവ്വോസമിനാറുകളും പ്രബന്ധമത്സരങ്ങളും നടത്തുകയും ആയുർവ്വോ പുസ്തകങ്ങളും “ആര്യവൈദ്യൻ” (ഇംഗ്ലീഷ്) ലേതമാസികയും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.
- കമകളിയുടെ പരിപോഷണത്തിനായി പി. എസ്. വി. നാട്യസംഘം നടത്തുന്നു.

സ്ഥാപിതം : 1902

വൈദ്യരത്നം പി. എസ്. വാതിയരുടെ

ആര്യവൈദ്യശാല

കോട്ടക്കൽ - 676 503

Phone : HO. 742216-19, 742561-64 & 742571 (EPABX), TDBX 200 Lines)

Fax: 0493-742210, 742572

ശാഖകൾ : കോഴിക്കോട്, പാലക്കാട്, തിരുവ്, എറണാകുളം, ആലുവ, തിരുവനന്തപുരം, മട്ടിരാൾ, കല്ലുർ, കോയമ്പത്തുർ, നൃഥമ്പാഡി, കല്ലക്കെത, കോട്ടയം കുടാതെ 800-ൽ പരം ഏജൻസികളും